

Lamed S

List za radoznale
Izabrao i priredio Ivan L Ninić

Specijalni broj

2025.

Alan Deršovic

Rat protiv Jevreja Kako završiti sa Hamasovim varvarizmom Preveo Brane Popović

Rat protiv Jevreja je knjiga posvećena hrabrim vojnicima Izraelskih odbrambenih snaga (IDF), koji rizikuju svoje živote da bi zaštitili kako Izrael tako i palestinske civile

ZAHVALNOST

Ova knjiga ne bi mogla tako brzo da bude završena bez pomoći Maure Keli (Maura Kelly) i Eni Hojos (Annie Hoyos), i bez ohrabrenja od strane Karolin Koen (Carolyn Cohen), Elona Deršovica (Elon Dershowitz) i Alana Rotfelda (Alan Rothfeld).

SADRŽAJ

Uvod u prvo poglavlje

Prvo poglavlje: Rat koji je u toku

- A. Napad
- B. Izrael nije kolonijalna, imperijalistička država
- C. Kratka istorija sukoba u Gazi
- D. Hamasov scenario
- E. Reakcije po univerzitetima
- F. Reakcija advokata
- G. Otvoreno pismo advokatskim firmama koje zapošljavaju one koji podržavaju Hamas
- H. Teške opcije koje Izrael ima
- I. Da li su civili štitovi Hamasa?
- J. Lažne optužbe na račun Izraela za ratne zločine

- K. Jedini način da se teroristi odvrate od napada na Izrael je kažnjavanje onih koji su odgovorni – Irana
- L. Da li je moguće da ceo svet greši kada je reč o Izraelu?
- M. Krvna kleveta modernog doba
- N. Kako osigurati da se teroristički napadi na izraelske civile ponovo dogode?
- O. Mitovi o Gazi moraju biti ispravljani
- P. Ne postoje „pro-palestinske“ demonstracije
- Q. Prebrojavanje mrtvih u Gazi
- R. Homoseksualci za Gazu, Jevreji za Hamas, feministkinje za teroriste i progresivci za fašiste
- S. Nova Kristalna noć: široko rasprostranjene pohvale Hamasovom varvarizmu pokazuju rasprostranjenost mržnje prema Jevrejima
- T. Procena moralnosti i nemoralnosti pro-hamasovskih demonstranata
- U. Da li Prvi amandman štiti anti-izraelske demonstrante?
- V. Koledži koji tolerišu antisemitizam rizikuju da budu tuženi i da im budu ukinute savezne dotacije
- W. Jevrejska davanja u plemenite svrhe treba za prioritet da imaju Izrael, Jevreje
- X. Masakr koji je sproveo Hamas ugrožava jedinstvo Demokratske partije
- Y. Obamino pogrešno moralno izjednačavanje Hamasa i Izraela
- Z. Svet nagrađuje varvarizam Hamasa i stvara uslove za njegovo ponavljanje

Zaključak Prvom poglavlju

U drugom broju specijalnog izdanja *Lameda* sledi:

Uvod u Drugo poglavlje: Podele unutar Izraela

Drugo poglavlje: Prepakovanje po sudovima podriiva nezavisnost sudova: Vrhovni sud je pod pretnjom, kako u SAD tako i u Izraelu.

- A. Sužavanje manjinskih i građanskih prava slabi slobodu, ne demokratiju
 - B. Zbog čega je svet opsednut reformom sudskog sistema u Izraelu?
 - C. Protesti u Izraelu su zbog Netanijahua, ne zbog demokratije
 - D. Zbog svih tih unutrašnjih borbi pravi gubitnik je Izrael
 - E. Bibi je izostavio najvažniji deo
 - F. Izraelski Vrhovni sud: Jedan od najboljih na svetu
 - G. Svi mogu da vide živost izraelske demokratije
 - H. Po čemu se razlikuju protesti u Izraelu od svih drugih protesta?
 - I. Protesti protiv sudskog sistema, kako se to radi u Americi, a kako u Izraelu
 - J. Izrael napadaju kratkovidi političari
 - K. Ako zaista volite Izrael – vreme je za kompromis
 - L. Zbog čega je moguće da Bajden bude poslednji pro-izraelski političar iz redova Demokrata
 - M. Elon Mask ima pravo kad govori o Džordžu Sorošu – i nije antisemita
 - N. Poreski obveznici ne bi trebalo da podrže zvanični antisemitizam CUNY (The City University of New York) zakona
 - O. Zbog čega toliko neonacista podržava stvar Ukrajine?
 - P. Saveznici nisu dovoljno kaznili nacističku Nemačku
 - Q. Međunarodni kriminalni sud treba da istraži ratne zločine Rusa – i Ukrajinaca, ako je opravdano
 - R. Rabini ne treba da protestuju protiv Izraela u Ujedinjenim nacijama
 - S. Ispostavlja se da je Zelenski ozbiljan, pametan i pragmatičan – i opravdano zabrinut u vezi podrške SAD Ukrajini
 - T. Moja večera sa Netanijahuom.
- Dodatak A: Debata Alana Deršovica i Kornela Vesta (Cornel West – američki filozof, teolog, politički aktivista, političar...) na TV Fox, 12. oktobra 2023.
- Dodatak B: Pravni kontekst
- Dodatak C: Hamasova povelja
- Dodatak D: Hamasovi osnovni principi i politike (2017)
- Dodatak E: Izjava Komiteta nacionalnog udruženja advokata
- Dodatak F: Muslimanski anti-cionista čita Deršovicovu knjigu i postaje cionista

- Dodatak G: Razgovor sa Elonom Maskom o cenzuri i antisemitizmu
- Dodatak H: Pismo Vilijama A. Akmana (William A. Ackman) predsedniku Univerziteta Harvard
- Dodatak I: Kada bi Izrael morao da razmotri nuklearnu opciju?

Uvod u Prvo poglavlje

Sve se promenilo posle ubilačkog napada na izraelske civile 7. oktobra 2023. godine, i posle reakcija na taj jeziv zločin. Oslabljeni su izraelski naponi da svojom silom odvratu neprijatelje od napada. Njegovi su neprijatelji ohrabreni i udvostručili su svoje napore da izvedu politucid i genocid – da unište državu Izrael i pobiju njene stanovnike.

Odjednom je osvetljen žestok antisemitizam u celom svetu – naročito među studentima na univerzitetima – koji je eksplodirao još pre nego što je Izrael reagovao na varvarski napad.

Promenio se odnos Izraela i Sjedinjenih Američkih Država, naročito u pogledu pritisaka Amerike i mogućnosti direktne američke intervencije.

Izrael je naveden da razmotri svoju nuklearnu opciju u pogledu uništenja iranskog programa za razvoj nuklearnog arsenala – i to kao poslednje sredstvo za očuvanje svoje egzistencije.

Otkrio se opasan stav budućih američkih lidera, koji su danas po koledžima, prema mogućem uništenju Izraela.

Pokazala se pristrasnost medija, dalje pojačana činjenicom da je Izrael povrediv.

Izraelci i Jevreji u celom svetu su se ujedinili više nego što su ikada ranije bili, uprkos dubokim političkim, verskim i ideološkim podelama.

Takođe su se mnogi Arapi i muslimani, kako u Americi tako i u celom svetu, ujedinili u podršci palestinskoj stvari, uprkos svojim međusobnim podelama.

Pokazalo se da se antisemitizam pojačava kada se Jevreji i njihova država nađu u položaju žrtve.

Zamagljena je budućnost mira između Izraela i njegovih arapskih i muslimanskih suseda, proredili su se predlozi za mirno razrešenje izraelsko-palestinskog sukoba.

Predviđanja budućnosti regiona su postala nemoguća, osim da će se nestabilnost neizbežno pojačavati.

Više nikad ništa neće biti isto. Upadljivo je to što je zbrda-zdola skupljena banda ubilačkih terorista, koja je sprovela najveći pogrom Jevreja posle Drugog svetskog rata, toliko mnogo toga promenila u tako kratkom vremenu.

Biće u budućnosti prilika da se procenjuje kako je došlo do te „savršene oluje“ koja je demon-

strirala povredivost Izraela. Međutim, sada fokus treba da bude na preživljavanju Izraela, na koracima koji će ponovo uspostaviti njegovu snagu odvracanja, na oslobađanju što je više otetih talaca moguće, i na uništenju Hamasa. Sve je to važno jer su i najbolji planovi vojnih i političkih lidera pošli naopako i otišli k vragu.

Ovo je novi početak i nema nikakve garancije da će dovesti do srećnog kraja.

U ovoj kratkoj knjizi analiziram trenutnu situaciju i njene implikacije na budućnost Izraela i sveta. Taj rad nije gotov jer se događaji brzo smenjuju i potpuno su nepredvidivi. Već skoro pola veka pišem o ovoj temi. Najveći deo onoga što sam zastupao još uvek važi, ali potreban je nov način razmišljanja. Nadam se da ću ovim podstaći takvo razmišljanje.

Prvo poglavlje

A. Napad

Izrael vodi rat ne samo da bi sam preživeo, već i da bi izvojevao pobjedu humanosti nad varvarizmom. Jevrejski narod je već dugo žrtva varvarizma, a nacionalna država jevrejskog naroda – kojoj je sada 75 godina – u prvim je redovima borbe za humanost.

Nedavno linčovanje, silovanje, odsecanje glava i kidnapovanje više od 1.400 Izraelaca – među kojima ima i Jevreja iz Amerike – samo je najnoviji pogrom u istoriji koja se proteže više milenijuma. Krstaši, Inkvizicija, kozački masakri, verom nadahnuti pogromi i Holokaust, sve su to bile manifestacije najstarije i neprekidne predrasude na svetu – mržnje prema Jevrejima. Ponekad je inspiracija bila vera. U drugim prilikama etnicitet. Sada je, pod pretekstom anti-cionizma inspiracija ideologija. Krajnji rezultat je uvek bio isti: masakri jevrejskih beba, žena, staraca i svih ostalih koji su se uklapali u stalno promenljivu definiciju „Jevrejina“.

Tokom cele istorije Jevreji su bili kanarinci u rudničkim ocnima, signalizirali su približavanje opštije mržnje prema drugima, kao što su u Drugom svetskom ratu bili Romi, homoseksualci i invalidi.

Mržnja prema Jevrejima retko pravi razliku u pogledu individualnih karakteristika kao što su praktikovanje vere, ekonomski uslovi, etnicitet ili politički stavovi. Tokom Holokausta ubijani su i katolički sveštenici ako su im bar jedna baba ili deda bili jevrejskog porekla. Staljinova kampanja protiv jevrejskih intelektualaca bila je jednako usmerena protiv komunista i anti-komunista. Nedavno varvarstvo sprovedeno u Izraelu za posledicu je imalo ubijene mnoge pro-palestinski nastrojene ljude, mirovnjake, zastupnike rešenja sa dve države, levičare koji su bili protiv sadašnje

izraelske vlade. Za mrzitelji Jevreja koji se upuste u nasilje jedina stvar koja je važna jeste da li se osoba uklapa u njihov kriterijum ko je Jevrejin. Samo to je dovoljno da i sami postanete meta.

Hamason masakr nije imao za cilj uspostavljanje rešenja sa dve države, prekid okupacije Zapadne obale, postizanje mira. I zaista, deo motivacije mora da je bilo sprečavanje bilo kakvog razrešenja sukoba kojim bi Izraelu bilo dozvoljeno postojanje. Cilj je bio sličan cilju nacista iz kasnih 1930-ih i prvih 1940-ih godina – „judenrein“/ očišćeno od Jevreja. Prema Hamasu, drevna zemlja Izraela mora da bude etnički očišćena od Jevreja, bilo njihovom eliminacijom ili proterivanjem. Sada američki antisemiti po univerzitetskim kampovima kao eho ponavljaju nacističku mantru o „očišćenju“ sveta od Jevreja. Oni nose transparente na kojima piše „Neka svet bude čist“, uz ilustraciju na kojoj je Davidova zvezda smeštena u kantu za otpatke.

Dalje, nedavno varvarstvo nije imalo za cilj olakšavanje života Palestinaca. Zaista, za Palestince nema ničeg goreg od života u Hamasonom ili Hezbolahovom kalifatu. Pre rata u Gazi, Hamas je kontrolisao to područje, veličine 363 kvadratna kilometra, i učinio život nepodnošljivim za oko dva miliona stanovnika. Kada je Izrael 2005. godine napustio to područje, kada su se odatle povukli i poslednji izraelski vojnik i poslednji civil, ideja je bila da to mesto postane Singapur na Mediteranu. Iza Izraelaca su ostale farme sa kompletnom opremom, staklene bašte i zasadi. Nekoliko država Evrope se obavezalo da će finansirati unapređenje te oblasti. Međutim, ubrzo po tom je Hamas stupio u krvav obračun sa Palestinskim vlastima, poubijao i proterao lidere kojima nije uspelo da umaknu, i polupao svu imovinu koja je ostala iza odlazećih Izraelaca. Ubijali su homoseksualce, verske disidente i političke protivnike. Preuzeli su potpunu kontrolu nad svim aspektima života u gradovima i van njih, izazvali su siromaštvo, nezaposlenost, neodrživo zdravstveno stanje, nepismenost i druge probleme lokalnom stanovništvu. Bez obzira na to, mnogi stanovnici Gaze podržavaju Hamas, dok oni drugi, koji ga ne podržavaju, od straha ne smeju da pokažu svoje neslaganje.

Posle napada na Izrael, mnogi studenti po univerzitetima, administratori i oni koji su tu studirali ranije, pokušavali su da opravdaju linčovanja, silovanja, mučenja i kidnapovanja Jevreja stanovnika Izraela, time što su oni „naseljenici a ne civili“. Oni takođe tvrde da su sva sredstva opravdana u borbi za vraćanje teritorija okupiranih od strane kolonijalista. Važno je razumeti šta ti argumenti podrazumevaju u kontekstu nedavnih događaja.

Prvo, žrtve ovog masakra su živele unutar granica Izraela, ne na područjima koja su pripala Izraelu posle odbrambenih ratova 1948. i 1967.

Stoga se oni ne mogu smatrati „naseljenicima“ – osim od strane onih koji smatraju da su „naseljenici“ okupirali svaku stopu Izraela. Drugim rečima, svi izraelski Jevreji – čak i oni koji su potomci sefardskih familija koje su živele u Erec Jisraelu (dravnoj zemlji Izraela) još od vremena pre rođenja Muhameda – jesu naseljenici, i mesta na kojima su njihove familije živele još od biblijskih vremena (kao što su Safed, Bnei Brak i Jerusalem) su nelegalno okupirana – jednostavno zato što na njima žive Jevreji.

Oni čak tvrde da su „okupirana“ i ona mesta na kojima nijedan jevrejski naseljenik ne živi, kao što je Pojas Gaze, jer je Izrael, pošto je Hamas izveo nelegalni puč i izbacio Palestinske vlasti iz Gaze 2007. godine, preduzeo vojne korake koji su bili potrebni da bi se sprečilo ispaljivanje raketa na Izrael i izgradnja terorističkih tunela namenjenih gađanju izraelskih civilnih ciljeva duže od 15 godina. Nedavni napadi raketama, upadi i masakar, dokazuju da su bile potrebne i oštrije zaštitne samoodbrambene mere. U samoj Gazi nije bilo izraelskih vojnika ili „naseljenika“. Kada su Izraelci napustili Gazu, oni su sa sobom poneli čak i tela svojih mrtvih koji su tamo bili sahranjeni. Po kojoj racionalnoj teoriji se tu radi o okupaciji?

Istina je da i dalje postoji vojna okupacija nekih područja na Zapadnoj obali. Tamo ima i civilnih naselja. Pitanje tih naselja je kontroverzno kako u Izraelu tako i van njega, debate pa čak i protesti s njima u vezi su opravdani, ali masakr civila sigurno nije opravdan.

Međutim, jedna stvar je kristalno jasna: masakri nemaju nikakve veze sa okupacijom nekih područja na Zapadnoj obali, niti sa propalim pregovorima o rešenju sa dve države. Hamasovi radikali ne bi bili zadovoljni ni sa potpunim prestankom okupacije Zapadne obale, ni sa potpunim povlačenjem Jevreja sa mesta koja su predmet spora, kao što nisu bili zadovoljni povlačenjem svih Jevreja, civila i vojnika iz Gaze. Naprotiv, posle povlačenja su udvostručili terorističke napade na civile.

Poslednja stvar koju Hamas hoće je rešenje sa dve države – ili bilo koje rešenje koje podrazumeva nastavak postojanja Izraela kao nacionalne države jevrejskog naroda, bez obzira koliko mala ona bila. Oni hoće „konačno rešenje“, slično onom smrtonosnom kome su nacisti težili.

Pretpostavimo na trenutak da su zahtevi Hamasa opravdani. Pretpostavimo da je Izrael bastion evropskog kolonijalizma i supremacije belaca (uprkos činjenici da Izrael ima heterogenu, multi-rasnu populaciju koja se pretežno sastoji od srednjeistočnog, a manje od evropskog življa).

Pretpostavimo i to da je Gaza zatvor pod otvorenim nebom, mada unutar njenih granica nema nikakvih izraelskih „zatvorskih čuvara“. Uzmimo u obzir i sve one najgore tvrdnje koje Hamas publikuje. Da li bi bilo šta od toga moglo da opravda ono što se dogodilo 7. oktobra 2023?

Ben Šapiro (američki pravnik, kolumnista i konzervativni politički komentator) se pozabavio ovim pitanjem pošto su ga kritikovali jer je prethodno u svojoj emisiji prikazao snimke strašnih zločina. Rekao je:

Evo o čemu se radi: *Ništa što vam je bilo ko ikada uradio, ili mogao da vam uradi, ne bi moglo da vas navede da učinite takve stvari.*

Nikakav teritorijalni spor ne bi mogao da vas navede da iskasapite bebe. Nikakva svađa oko teritorije ne bi mogla da vas navede da silujete i uzimate žene za taoce. Nikakve takozvana „okupacija“ ne bi mogla da vas navede da kidnapujete cele porodice, ili da ih žive spalite u njihovim domovima.

Jedina vrsta osobe koja bi tako nešto učinila je osoba koja *nije kao vi*. Osoba koja *ne ceni živote dece ili pristojnost* na način na koji vi činite. Osoba koja može da objavi da *više voli smrt nego život*.

Hamas nije kao što ste vi.

Ljudi koji slave Hamas nisi kao vi.

I još nešto: Hamas *iskorišćava činjenicu* da vi niste kao oni. Vašu decu ubijaju, a iza svoje se kriju.

Od vas očekuju da *više brinete o njihovoj deci nego što to oni sami čine*.

I što je još važnije: od vas očekuju da verujete da vole sopstvenu decu onda kada očigledno više mare za druge stvari. Da unište državu Izrael. Da ubiju svakog Jevrejina, najbolje na spavanju.¹

Ovom knjigom pitam: zbog čega je tako veliki deo sveta moralno bankrotirao, zbog čega je tako „izgubio vid“ u Gazi, kada se radi o masakru Izraelaca od strane Hamasa i o naporima Izraela da spreči ponavljanje bilo kakvog sličnog događaja? Zbog čega je tako malo moralne čistote kada se radi o ovom sukobu dobra i zla? Zbog čega mediji ne rade svoj posao bolje, i zašto ne objasne da su mrtva palestinska deca koju prikazuju svetu ubijena zato što su namerno ostavljena na opasnom mestu – upravo zato da bi se pravile tako jezive slike? Zašto se primenjuju dvostruka merila kada se radi o odbrambenim akcijama Izraela? Zašto se uobičajena merila kritike ne primenjuju na Hamasove dvostruke ratne zločine? Zašto su tako brojni protesti, i zašto se javlja toliko besa kada izraelska vojska, braneći svoju decu, slučajno

¹ Ben Shapiro, „Zašto vam prikazuje užase Hamasovih zločina“, *Ben Shapiro Show*, 11. oktobar 2023, *YouTube*,

https://www.youtube.com/watch?v=SE5QG_BDUks&list=PLX_rhFRRIAG58_4z9KWPUYmTM6QZDJrT&index=7

ubije one koji su ostavljeni da budu ljudski štitovi, a nema ih kada muslimani hladnokrvno ubijaju Jevreje ili druge nemuslimane, i to u neuporedivo većim brojevima, po celom svetu? Zbog čega je terorizam opravdan samo ako je upravljen protiv izraelskih civila? Zbog čega tako veliki deo sveta pravi grešku kada se radi o Izraelu?

B. Izrael nije kolonijalna, imperijalistička država

Jedna od najapsurdnijih, ali preovlađujućih izmišljotina koje se trenutno koriste protiv Izraela – a time se opravdava Hamasov varvarizam – jeste da je to kolonijalna, imperijalistička država naseljenika, uporediva sa aparthejdom Južne Afrike.

Istina glasi: Izrael je demokratija koja se uglavnom sastoji od izbeglica i njihovih potomaka, koji koriste svoje pravo na samoopredeljenje.

Počevši od 1880-ih Jevreji su se naseljavali u ono što je sada Izrael, bežeći od opsesivnog antisemitizma kolonijalne Evrope i muslimanskih država Srednjeg istoka i Severne Afrike. Za razliku od kolonijalnih naseljenika koji su služili ekspanzionističkim, komercijalnim i vojnim ciljevima imperijalističkih nacija kao što su Velika Britanija, Francuska, Holandija i Španija, jevrejske izbeglice su bežale iz zemalja u kojima su vekovima bile ugnjetavane. Te jevrejske izbeglice su bile mnogo uporedivije sa američkim kolonistima koji su napustili Englesku zbog verskog ugnjetavanja (ili sa Evropljanima koji su kasnije emigrirali u Ameriku), nego sa engleskim imperijalistima koji su u 18. i 19. veku kolonizovali Indiju, ili sa francuskim naseljenicima koji su kolonizovali Severnu Afriku, ili sa holandskim ekspanzionistima koji su kolonizovali Indoneziju. Oni koji zastupaju apsurdnu tvrdnju da su jevrejske izbeglice koje su emigrirale u Palestinu tokom poslednjih decenija 19. veka, bile „alatka“ evropskog imperijalizma, morali bi da odgovore na sledeće pitanje: za koga su ti socijalisti i idealisti radili? Da li su podigli zastavu omraženog cara Rusije, ili antisemitskog režima u Poljskoj ili Litvaniji? Te izbeglice nisu htele više ništa da imaju sa državama iz kojih su pobegle, da bi izbegle pogrome i i versku diskriminaciju. Došli su na mesto koje su Rimljani nazvali Palestina, bez ikakvog oružja imperijalizma. Malo je tu pušaka ili drugih sredstava osvajanja bilo. Njihovo oružje su bili ašovi i grabulje. Zemlja koju se obrađivali nije bila oteta od pravih vlasnika silom ili konfiskacijom ili kolonijalnim zakonom. Bila je kupljena, uglavnom od veleposednika i koji tu

uopšte nisu živeli, i od njihovih posrednika, za poštenu ili često preteranu cenu.

Kao što je Martin Buber, čovek koji je snažno podržavao prava Palestinaca, primetio 1939. godine: „Naši naseljenici nisu ovamo došli kao kolonisti sa Zapada, nisu očekivali da domoroci rade posao za njih; sami su podmetnuli leđa i orali, trošili svoju snagu i krv da bi učinili da zemlja bude plodna.“² Nije zemlja koju su namerili da obrađuju bila bogata prirodnim resursima kao što su nafta ili zlato, ili strateški pozicionirana na trgovačkom putu. To je bilo materijalno bezvredan komad zemlje koji je za Jevreje imao verski, istorijski i porodični značaj.

Jasno je da ti jevrejski radnici nisu bili nikakvi tipični imperijalisti. To su bile izbeglice iz ugnjetanih režima, koje su pokušavale da pronađu novi život na mestu gde su pre mnogo vremena njihovi preci živeli, od kojih su mnogi od njih – ali ne svi – odatle davno bili proterani. Štaviše, britanski istoričar Pol Džonson je dokumentovao da su kolonijalne sile učinile sve što je bilo moguće da spreče uspostavljanje jevrejske domovine: „Svuda na Zapadu su ministarstva spoljnjih poslova, ministarstva odbrane i velike kompanije bile protiv cionista.“³ Jevrejske izbeglice koje su došle da žive u Palestini morale su da se izbore protiv turskog, britanskog i pan-arapskog imperijalizma i kolonijalizma da bi izborile svoje samoopredeljenje.

Da bi se nesumnjivo pokazalo da Izrael nije, i da nikada nije bio imperijalistička ili kolonijalistička država, potrebno je ukratko opisati ranu istoriju jevrejskih izbeglica iz Evrope, koje su se priključile uglavnom sefardskim Jevrejima koji su generacijama živeli u Palestini. Prvi talas imigracije (ili *Alija*, kako se to nazivalo) počeo je 1882. i trajao do 1903. godine. To se nije u mnogim aspektima razlikovalo od prvog velikog useljavanja Jevreja iz Istočne Evrope u Ameriku, a dogodilo se skoro istovremeno. To je u celom svetu bilo vreme masovnih emigracija i imigracija, naročito iz prenaseljenih gradova Evrope. Došlo je do ogromnih premeštanja populacija u kojima su se mnogi naseljavali na mestima veoma udaljenim od mesta njihovog rođenja. Irske, italijanske, grčke, nemačke, poljske i jevrejske porodice, kao i kineske, japanske i karipske, tražile su bolje mesto za život u Sjedinjenim Državama, Kanadi, Južnoj Americi, Australiji, i na drugim prostorima na kojima su mogli da rade svojim rukama i da se umno unapređuju.

Tokom tog perioda je oko 10.000 Jevreja iz Istočne Evrope imigriralo u Palestinu, dok se u Sjedinjene Države odselilo njih oko milion. Jevreji

² „Otvoreno pismo Martina Bubera Gandiju, u vezi Palestine,“ <https://www.jewishvirtuallibrary.org/martin-buber-s-open-letter-to-gandhi-regarding-palestine>.

³ Paul Johnson, *Modern Times: The World from the Twenties to the Nineties* (New York: Harper&Row, 1983), 485

prve *Alije* su 1882. godine napisali manifest u kome se eksplicitno pozivaju na tada nedavni talas pogroma, ali i na već udaljeni *auto-de-fe*, koji su pretili da unište evropsko jevrejstvo. Kao i Jevreji koji su pribežište tražili u Americi, većina Jevreja koji su se vratili Cionu jednostavno su tražili mesto za život u miru, bez diskriminacije i fizičkih pretnji njihovoj egzistenciji. Na to su svakako imali pravo.

Palestina, zemlja njihovih praotaca, činila se odgovarajućim mestom iz nekoliko važnih razloga, uključujući i taj da je značajan broj Jevreja uvek i bio prisutan u Palestini.

Krstaši su u jedanaestom veku pobili na hiljade Jevreja i muslimana, ali su uskoro posle toga Jevreji iz Francuske, Engleske a kasnije i Španije, Litvanije, Portugalije, Sicilije, Sardinije, Rodosa i Napulja, tu uspostavili centre jevrejskog učenja i trgovine. Od tih vremena pa nadalje, Palestina nikada nije bila bez značajnog i dobro dokumentovanog prisustva Jevreja. U vreme kada su 1516. otomanski Turci okupirali Palestinu, oko 10.000 Jevreja je živelo samo u okolini Safeda. U 16. veku, prema britanskim izveštajima, „najmanje 16.000 Jevreja“ živelo je u Safedu, koji je bio „centar rabinskog učenja“. Mnogi drugi Jevreji su živeli u Jerusalimu, Hebronu, Akri i na drugim mestima. U Jerusalimu je, zapravo, većina stanovništva bila jevrejska još od prvih popisa stanovništva početkom 19. veka, a, prema britanskom konzulu u Jerusalimu, muslimani u Jerusalimu „jedva prelaze četvrtinu celokupnog stanovništva“. Jerusalim je bio predominantno jevrejski grad pre prve *Alije* u kojoj su se doselili Jevreji iz Evrope. Sredinom 19. veka – trideset godina pre prve *Alije* – prisustvo Jevreja je bilo značajno, a često su bili i većina, i u Safedu, Tiberijasu i u nekoliko drugih gradova i manjih mesta. Tel Aviv je predominantno jevrejski grad od kada su ga Jevreji iz Evrope osnovali 1909. godine na peščanim dinama.

Mada je većina Jevreja iz prve *Alije* bila potpuno sekularna, njihova žudnja za Cionom prevazilazila je teologiju i bila je važan aspekt jevrejske istorije. Jevreji koji su živeli izvan Palestine nazivani su dijasporom, ili prognanicima. Jevrejski narod nikada nije odustao od prava na povratak u zemlju iz koje je tako mnogo njihovih predaka bilo silom proterano.

Otprilike u vreme prvog talasa naseljavanja jevrejskih izbeglica iz Evrope u Palestinu, pristizali su i drugi talasi jevrejskih izbeglica iz muslimanskih zemalja – Jemena, Iraka, Turske i Severne Afrike. Ti Jevreji iz arapskih prostora malo su znali o političkom cionizmu. Oni su se

prosto vraćali kući da bi izbegli progone, jer su čuli da otomanska imperija nema ništa protiv (ili se pravi da ne vidi) useljavanja Jevreja u Palestinu. Istovremeno, mnogi Arapi iz onog što su danas Sirija, Jordan i Egipat, preselili su se u Palestinu – neki od njih da bi radili na poslovima koje su vodili Jevreji.

Na osnovu stvarne istorije jevrejskih izbeglica koje su se uselile u Palestinu, tvrdnja da je Izrael kolonijalistička ili imperijalistička država je toliko neodgovarajuća, da jednostavno ilustruje pojavu namernog iskrivljavanja priče, u službi nečije namere.

Uporedite prisustvo Jevreja u Palestini – ili, kako je Jevreji nazivaju, *Erec Jisrael*, zemlja Izraelova – sa nedostatkom istorije engleskih naseljenika poslatih, na liniji kolonijalizma, od strane Velike Britanije na Novi Zeland. Novi Zeland je savršen primer kolonijalne-naseljeničke države. Izrael nije.

C. Kratka istorija sukoba u Gazi

Dozvolite mi da na pitanja postavljena povodom nedavnih događaja, izložim kratku hronologiju koja sukob u Gazi smešta u kontekst.

Samo tri nedelje posle terorističkih napada 11. septembra, predsednik Džordž V. Buš drugog oktobra 2001. godine objavljuje da Sjedinjene Države podržavaju stvaranje palestinske države. Za palestinsku stvar je to važna prekretnica jer nijedna prethodna američka administracija nikada nije zvanično priznala palestinsku državu kao eksplicitni cilj američke spoljnje politike. Ta je objava bila još značajnija u svetlosti činjenice da su se SAD još uvek oporavljale posle napada od 11. septembra, a palestinski ekstremisti su se i dalje koristili terorizmom protiv Izraelaca da bi postigli svoje ciljeve. Bušova objava je pružala jedinstvenu priliku Palestincima da prekinu sa nasiljem i da počnu sebi da grade novu budućnost. Odgovor Hamasa je stigao nekoliko nedelja kasnije, u vidu ispaljivanja prve Kasam rakete na izraelski grad Sderot. Na Hamasovom web-sajtu je ponosno stajalo: „Cionistička armija je u strahu da će Palestinci povećati domet novih raketa, i da će opasnost pretiti svim gradovima i selima u cionističkom entitetu.“⁴ To je bila tek prva od hiljada raketa koje su Hamas i druge terorističke organizacije ispalili na Izrael, u upornom naporu da ubijaju Jevreje i unište mirovni proces.

Raketna i bacačka vatra iz Pojasa Gaze pojačana je krajem 2004. i početkom 2005. godine. Do kraćeg prekida je došlo marta 2005. pošto je Mahmud Abas pobedio na palestinskim predsedničkim

⁴ Hamas website, quoted in „Rocket threat from the Gaza Strip, 2000-2007,“ Intelligence and Terrorism Center at the Israel Intelligence Heritage and

Commemoration Center (IICC), December 2007, 33-34

izborima i pošto je u Kairu potpisan sporazum o prekidu nasilja od strane raznih palestinskih frakcija. Međutim, Hamas i druge organizacije su taj prekid iskoristile samo da bi se ponovo naoružale. Augusta te godine Izrael je izveo svoj potez „razdvajanja“ i napuštanja Gaze. Dobrovoljno su povučene hiljade naseljenika i vojnika, čime je okončano izraelsko prisustvo na tom području. Postojala je nada da će Palestinci iskoristiti kraj izraelske okupacije da bi izgradili ekonomiju Gaze, i da će se pripremiti za političku nezavisnost Gaze i Zapadne obale kao delova palestinske države. Pojavili su se privatni donatori koji su otkupili izraelske staklene bašte koje su ostale posle povlačenja, s namerom da ih predaju Palestinskim vlastima na korišćenje. Džejms Volfenson, raniji direktor Svetske banke, priložio je 500.000 dolara svog novca da bi to bilo kupljeno.⁵ Međutim, skoro odmah po razdvajanju Hamas i druge terorističke organizacije obnovile su raketiranje i ispalile barabe raketa na izraelske gradove Aškelon i Sderot. Neposredni povod za to bio je nesrećan slučaj kada je tokom „pobedničke proslave“ Hamasa eksplodirao kamion pun oružja u izbegličkom logoru u Gazi. Tom prilikom je stradalo 19 Palestinaca.⁶ Mediji skoro da uopšte na to nisu obratili pažnju, pa nije bilo demonstracija zbog pogibije tih ljudi, uglavnom civila.

Raketna paljba je nastavljena i tokom sledećih meseci, mada Izrael više nije bio prisutan u Gazi. Izrael je novembra 2005. potpisao sporazum sa Palestinskim vlastima po kome se otvorio prelaz Rafa na granici Egipta sa Gazom. To je bio deo napora da se ohrabri razvoj trgovine i ekonomskog razvoja Gaze, i da se poveća odgovornost palestinske vlade za dobro palestinskog naroda. Prelaz Rafa je ostao otvoren cele prve polovine 2006. godine.⁷ Granica je ostala otvorena uprkos pobedi Hamasa na palestinskim zakonskim izborima januara 2006. Rezultati tih izbora su izazvali veliku zabrinutost u Izraelu i u međunarodnoj zajednici.

Srednjeistočni Kvartet – Evropska unija, Ujedinjene nacije, Sjedinjene Države i Rusija – upozorili su novu palestinsku vladu da će dalju pomoć dobijati pod uslovom da bude „posvećena principima nenasilja, da prizna Izrael i da prihvati prethodne sporazume i obaveze.“⁸ Bilo je ostalo još nekoliko nedelja do zakletve nove palestinske vlade i Hamas je imao dovoljno vremena da razmotri te razumne uslove. I odbio ih je sve do jednog. Ta je odluka navela Kvartet i Izrael da preseku finansijsku pomoć Palestinskim vlastima,

mada je Izrael nastavio da isporučuje Gazi vodu i struju.

Hamas je imao šansu da još jednom razmisli. Umesto toga, ponovo je otpočeo napade. Januara 2006. je bila ispaljena samo jedna raketa na Izrael, dok su palestinski izbori bili u toku. Ali samo u februaru je bilo ispaljeno 47 raketa. Do juna su Hamas i druge terorističke organizacije ispalile na stotine Kasam raketa, kao i raketu „Grad“, proizvedenu u Iranu. Hamas je 25. juna lansirao napad na Izrael kroz tunel iskopan ispod granice u blizini graničnog prelaza Kerem Šalom („Vinograd mira“). U bitki koja je usledila Hamas je kidnapovao izraelskog vojnika Gilada Šalita. Držao ga je nekoliko godina, a da niko nije imao bilo kakve informacije o njemu, što je prekršaj principa Treće ženevske konvencije. Izrael je zbog toga napao terorističke mete u Gazi i zatvorio granični prelaz Rafa – što nije bio pokušaj kažnjavanja Palestinaca zbog rezultata na izborima koji su bili pet meseci pre toga, već direktna posledica Hamasovog napada na Izrael i obaveze da se bezbednost Izraela odbrani.

Čak i posle otmice Šalita od strane Hamasa, granice prema Gazi nisu bile sasvim zatvorene. Tokom šest meseci koji su usledili, prelaz Rafa je bio otvoren ukupno 24 dana, tokom kojih je došlo do izvesnog, mada ograničenog, prometa roba i ljudi. Sve to vreme je raketna paljba iz Gaze nastavljala da terorise izraelske civile. Međunarodna zajednica je ipak palestinskim liderima dala još jednu šansu da ispune osnovne zahteve koji su napisani januara 2006. Međutim, dve glavne palestinske frakcije – Fatah, koji je kontrolisao izvršnu vlast, i Hamas, koji je kontrolisao legislativu – otvoreno su započele međusobnu borbu. Posle dugih pregovora dve su se strane saglasile da formiraju vladu jedinstva, i to se dogodilo marta 2007. Rakete su, međutim, nastavile da padaju na Izrael. Rekord od 257 raketa postignut je maja i juna 2007. godine. Onda je Hamas izveo vojni udar protiv Fatahove egzekutive, izbacio njegove lidere iz Gaze i pobio najmanje stotinu svojih, palestinskih sunarodnika, od kojih su mnogi bili civili. Ni ti događaji nisu medijima bili zanimljivi, a nije došlo ni do bilo kakvih protestnih marševa. Pošto je sada celu teritoriju imao pod svojom gvozdenom vlašću, Hamas je pojačao raketne napade na Izrael, a pridružile su mu se i druge palestinske terorističke organizacije. Ti su se napadi drastično pojačali pošto je Izrael sa proteranim vođama Palestinskih vlasti – koje su i dalje

⁵ CNN.com, „Gaza Settlers' Greenhouses to be Handed to Plestinians,“ 12. avgust 2005, <http://www.cnn.com/2005/WORLD/meast/08/12/gaza/index.html>

⁶ IICC, 40

⁷ B'Tselem, „The Gaza Strip after Disengagement“, pristupljeno 15. februara 2009, http://btselem.org/English/Gaza_Strip/.

⁸ Statement by Middle East Quartet, 30. januar 2006, <<http://www.un.org/News/Press/docs/2006/sg2104.doc.htm>>

u očima međunarodne zajednice, bile legalno u rukama Fataha – potpisao novembra 2007. u Anapolisu, Merilend, sporazum da će zajednički raditi na rešenju sa dve države.

Tek posle Hamasovog nelegalnog udara i otimanja vlasti, i posle teških raketnih napada koji su tome sledili, Izrael je nametnuo Gazi šire restriktivne mere sa ciljem odvraćanja od raketnih i drugih napada. Januara 2008. godine – skoro dve godine pošto je Hamas oteo vlast, i posle hiljada raketa i minobacačkih projektila koji su popadali po izraelskim gradovima na jugu zemlje – Izrael je počeo sa restrikcijama goriva i električne energije, a sve u skladu sa nijansiranim presudama izraelskog Vrhovnog suda. I dalje je bio dozvoljen ulaz u Gazu za gorivo i humanitarnu pomoć, a Palestincima je bio dozvoljen ulaz u Izrael radi medicinske pomoći u izraelskim bolnicama. Izrael nije želeo da obični Palestinci pate, i činio je sve što je bilo moguće da se poprave uslovi u kojima su živeli – uz istovremeno smanjivanje sposobnosti Hamasa da funkcioniše kao teroristički režim. Hamas je ipak nastavio da krijumčari oružje u Gazu kroz tunele prokopane ispod granice sa Egiptom. U prvih šest meseci 2008. godine na Izrael iz Gaze je ispaljeno više od 2.000 raketa i minobacačkih granata. Najzad su juna te godine Izrael i Hamas započeli „period mira“ uz pregovaračku pomoć Egipta. Raketna paljba je znatno smanjena, ali je i dalje bilo napada na izraelske gradove. Decembra 2008. iz Hamasa je stigla objava da će punom snagom nastaviti napade, i to je učinjeno odmah pošto je period mira istekao. Izrael je bio prinuđen da uzvрати. Taj odgovor je nazvan „Operacija liveno olovo“.

Između 2009. godine i 7. oktobra 2023, Hamas je neprekidno slao rakete i teroriste na Izrael. Neke od najtežih borbi odigrale su se 2014, počevši od raketnih napada na civilne centre u Izraelu a zatim i tokom izraelske „Operacije zaštitna oštrica“ tokom koje je stradalo više od 2.000 Palestinaca, od kojih su mnogi bili borci, 67 izraelskih vojnika i šest izraelskih civila.

Uoči masakra 2023. stvari su bile relativno mirne. Hiljadama stanovnika Gaze bio je dozvoljen ulaz u Izrael radi posla, i oni su svoje plate odnosili u Gazu. Sada se ispostavlja da su neki od tih „radnika“ zapravo bili Hamasovi špijuni koji su nosili informacije o lokacijama civilnih i vojnih ciljeva. Hamas uvek pokušava da svoju agresiju opravda nekim navodnim provokacijama, a tada se radilo o napetostima na Brdu Hrama u Jerusalimu, izazvanim od strane malobrojnih izraelskih verskih ekstremista. Međutim, invazija 7. oktobra je planirana mnogo pre nego što se dogodila navodna provokacija. Očigledno je da je napad smišljen da bi se prekinuo mirovni proces sa Saudijskom Arabijom i drugim državama u regionu.

D.

E. Hamasov scenario

Hamasov scenario je jasan svakome ko ima oči i ko nije odlučio da bude moralno neosetljiv: 1. napasti izraelske civile; 2. očekivati odgovor Izraela i koristiti ljudske štitove; 3. sa sigurnošću očekivati kolateralnu štetu u ljudskim životima palestinskih civila dok izraelska vojska pokušava da pronađe i onesposobi Hamasove teroriste; 4. tražiti da međunarodna zajednica i svetski mediji osude Izrael; 5. zahtevati prekid vatre; 6. iskoristiti prekid vatre za novo naoružavanje i pripremiti se za sledeći ciklus.

Sam Hamas ima svoj naziv za to: „CNN strategija“. (Ovim se ne želi kritikovati CNN ili bilo koje objektivne izveštače koji rade svoj posao; kritikuje se Hamas koji zloupotrebljava slobodu štampe, koja je u Gazi zabranjena.) „CNN strategija“ deluje jer su pristojni ljudi u celom svetu prirodno zgroženi slikama mrtve ili povređene dece. Dok stalno viđaju takve slike po televizijskim ekranima ljudi su skloni da reaguju emotivno, i u tom stanju se ne pitaju zašto ta deca umiru i koga treba okriviti što su se našla u ogromnoj opasnosti. Prosečni gledalac, bez obzira na svoju političku ili ideološku perspektivu, želi da vidi kako je ubijanje prestalo. Oni krive one čije je oružje direktno izazvalo te smrti, a ne one koji su izazvali nasilje i onda namerno ostavili civile kao mete i krili se iza ljudskih štitova.

Oni zaboravljaju uobičajena pravila morala i zakona. Korišćenje ljudskih štitova, na način na koji Hamas koristi civilno stanovništvo Gaze, jeste ratni zločin – jednako kao što je ratni zločin raketiranje izraelskih civila. Svaki ljudski štit koji stradao u izraelskim odbrambenim akcijama jeste Hamasova odgovornost. Ali to se ne vidi kada se gleda kako mediji pokrivaju događaje.

„CNN strategija“ deluje i zato što ljudi imaju kratko pamćenje. Oni nove događaje ne vide u kontekstu sličnih ranijih događaja, oni ne razumeju da je ono što gledaju repriza Hamasove taktike koja je smišljena da se ponavlja u nedogled. Čini se da „CNN strategija“ bolje deluje protiv Izraela, bar u nekim delovima sveta, nego što bi delovala u odnosu na neku drugu naciju. Mnogo je više protesta – i besa – upravljeno ka Izraelu kada nenamerno ubije civile u opravdanom samoodbrambenom ratu, nego protiv arapskih i muslimanskih nacija i grupa kada namerno ubijaju mnogo više civila bez ikakvog legitimnog razloga. Ne radi se tu o prirodi žrtve, jer mnogo više Arapa i muslimana strada u Africi i na Srednjem istoku od strane arapskih i muslimanskih vlada i grupa, a protesta ima malo ili nimalo.

Ne radi se o prirodi ubijanja, jer Izrael ide jako daleko u izbegavanju ubijanja civila, dok Hamas čini sve što je u njegovoj moći da natera Izrael da ubija palestinske civile, i to čini tako što ispaljuje rakete sa mesta gusto naseljenih civilima, odbija

da gradi skloništa za svoje civile, a za svoje lidere gradi masivna podzemna skloništa.

Ne radi se ni o prirodi sukoba, jer Izrael vodi rat u samoodbrani, pokušava da svoje civile zaštiti od raketnih napada i upada terorista, dok većina onih koji stradaju od arapske i muslimanske ruke bivaju ubijeni u plemenskim sukobima bez legitimnog cilja.

Cini se da svet jednostavno nije briga kada Arapi i muslimani ubijaju brojne druge Arape i muslimane, kao što se dogodilo za vreme masakra „Crni septembar“ koji su Jordanci sproveli protiv Palestinaca. Međutim, sasvim drugačiji standardi se primenjuju kada jevrejska država u samoodbrani ubije relativno mali broj muslimana i Arapa.

Međunarodnu zajednicu nije briga čak ni onda kada palestinska deca stradaju od raketne vatre – osim ako su rakete izraelske. U više slučajeva je Hamas ispalio anti-personalne rakete namenjene izraelskim civilima koje nisu stigle do mete - pale su ranije i ubile palestinske civile. To praktično nikad nije medijski pokriveno, i nikad nema protesta protiv takvih „kolateralnih“ smrti civila, jer: Hamas ne dozvoljava TV kamerama da prikažu tu mrtvu palestinsku decu. Nedavno je došlo do jedne takve eksplozije na parkingu bolnice u Gazi, i to je medijski pokriveno samo zato što je tada Izrael bio lažno optužen.

Nikada nije bilo nikakvih protesta kada je Hamas hladnokrvno pobio na desetine palestinskih civila koji su navodno „sarađivali“ sa Izraelom. Istina je da su Hamas i druge terorističke grupe pobile neuporedivo više palestinskih civila nego što je to učinio Izrael, ali to niko ne može da sazna iz medija, od Ujedinjenih nacija, ili od onih koji protestuju. Selektivni fokus stoji isključivo na smrtima koje je izazvao Izrael u svojim vojnim akcijama.

Demonstranata koji pune ulice Njujorka, Londona, Pariza i San Franciska nigde nema kada palestinski teroristi pobiju jevrejsku decu.

Dalje, objavljeni broj civila koji stradaju u izraelskim vojnim akcijama je skoro uvek preterano uvećan, a to je potvrdio i predsednik Bajden. Najpre, svi pretpostavljaju da su „dete“ ili „žena“ uvek civili.

Hamas često koristi osobe starosti 14, 15, 16 i 17 godina, a takođe i žene, kao svoje teroriste. Po međunarodnom zakonu Izrael može tu „decu“ i žene da smatra borcima – jer to i jesu. Ne može Hamas, s jedne strane, da se hvali da regrutuje žene i decu kao svoje teroriste, a onda, s druge strane, da se žali što Izrael to uzima kao činjenicu. Mediji bi trebalo da pažljivo i kritički uzimaju navede brojeve civilnih žrtava, a ne da prihvataju izmišljene i preterane brojke koje dolaze od Hamasa. Umesto da ponavljaju lažne „statističke“ podatke da polovinu stanovništva Gaze čine deca, trebalo bi da obaveste javnost da mnoga od te

„dece“ pucaju iz pušaka, grade terorističke tunele, ispaljuju rakete i kidnapuju izraelsku decu i bebe. Bilo kakvo objektivno brojanje pokazuje da je broj zaista nevinih civila koje je izraelsko ratno vazduhoplovstvo ubilo u Gazi niži od broja kolateralnih smrti koje je bilo koja druga nacija izazvala u sličnoj situaciji. Hamas čini sve što je u njegovoj moći da izazove Izrael da ubije što je moguće više palestinskih civila, da bi se time izazvale osude jevrejske države. Išao je toliko daleko da ispaljuje rakete iz palestinskih školskih dvorišta i da svoje teroriste krije po porodilištima. Neposredno posle varvarstva 7. oktobra, mnogi od tih varvara su potražili sklonište po bolnicama, školama i džamijama.

U stvarnosti je izabrana, i *de facto* vlada u Gazi, objavila Izraelu rat. Prema Članu 51 Povelje Ujedinjenih nacija, izveden je oružani napad protiv Izraela. Povelja Hamasa poziva na potpuno uništenje Izraela. Izrael, po međunarodnom pravu, sme da preduzme svaku neophodnu vojnu akciju da bi odbio napade i sprečio dalje raketiranje.

Izrael mora da traži načine da se broj civilnih žrtava svede na najmanju moguću meru, i upravo to i čini, uprkos naporima Hamasa da se maksimalno uveća broj žrtava na obe strane. Kao što je Golda Meir davno rekla: „Možemo da oprostimo Arapima što ubijaju našu decu, ali nikad ne možemo da im oprostimo što nas primoravaju da ubijamo njihovu.“

F. Reakcije po univerzitetima

Čak i pre izraelskog vojnog odgovora na masakr 7. oktobra 2023, pristalice Hamasa u Sjedinjenim Državama, i po celom svetu, okrivile su Izrael za masovno ubistvo sopstvenih civila i dece.

Studentske grupe na Harvardu, Jejlju, pri City Univerzitetu u Njujorku, na Kolumbiji i drugim najvećim i najvažnijim učilištima, izdale su objave kojima se podržavaju Hamasove ubice i silovatelji. Stotine studenata na Harvardu izdale su sledeću krvnu klevetu u ime više od 30 organizacija, uključujući i Amnesti International na Harvardu:

„Mi, potpisane studentske organizacije, smatramo izraelski režim u potpunosti odgovornim za nasilje koje se odvija... jedini koga treba kriviti je taj aparthejd režim.“

Slično su objavile i druge studentske grupe širom zemlje. Mnogi članovi i administratori fakulteta podržavaju – zapravo ohrabruju – tu pristrasnost i zatucanost. To se sve događalo čak i pre nego što je Izrael odgovorio na masovno ubijanje svojih civila.

Sve to ne treba da čudi u svetlu poplave propagandne demonizacije Izraela koja studentske kampove prekriva već decenijama. Govornici kao što je Norman Finkelštajn uvrstili su se među

najpopularnije navijače Hamasovih genocidnih ciljeva.

Još dok su izraelske bebe, žene i starci, svi civili, bili kasapljeni, taj odvratni bigot i umanjivač Holokausta je objavio sledeće:

„Ako ukazujemo počast Jevrejima koji su podigli ustanak u Varšavskom getu, onda nam moralna doslednost naređuje da ukažemo počast herojskom otporu u Gazi. Ja sigurno neću biti jedan od onih koji će zameriti – naprotiv, to podgreva svaku nit moje duše – slike nasmejane dece u Gazi dok njihovi suprematistički ugnjetači konačno bivaju poniženi.“⁹

Poređenje je skaredno. Prilikom ustanka u Varšavskom getu hrabri civili su se podigli protiv dobro naoružanih nacističkih vojnika koji su namerili da ih pobiju. Jedina ubistva i silovanja počinili su pripadnici jurišnih odreda. U Izraelu su ubice i silovatelji bili Hamasovi kasapi, koji podgrevaju Finkelštajnovu dušu.

Uprkos - možda upravo zbog ovih odvratnih, nemoralnih i istorijski netačnih defamacija, g. Finkejštajna će i dalje pozivati da govori velikim skupovima na najvažnijim univerzitetima, dok će pro-izraelski govornici – čak i oni koji kao i ja podržavaju rešenje sa dve države – i dalje biti zabranjeni.

Nečuveno je da su tvrdi levi progresivci, koji tvrde da se zalažu za prava žena, u prvim redovima branilaca silovatelja koji paradiraju sa okrvavljenim telima svojih žrtava. Mnogi od Izraelaca, koji su ubijeni na koncertu posvećenom miru i po obližnjim kibucima, podržavali su rešenje sa dve države i prava nedužnih Palestinaca.

To nije važno genocidnim Hamasovim ubicama i njihovim navijačima. Sve što je važno jeste da su žrtve bili Jevreji – izraelski Jevreji, američki Jevreji, britanski Jevreji. Cilj ovih ubica nije rešenje sa dve države, ili bilo kakvo miroljubivo rešenje sukoba na Srednjem istoku.

Ne. Cilj je ubijanje izraelskog stanovništva i Jevreja u celom svetu, onih koji podržavaju jedinu nacionalnu državu jevrejskog naroda. To je čista i jednostavna zatucanost, krajnja netrpeljivost. Po tim bigotima svako ko podržava jevrejsku državu zaslužuje najoštriju osudu na sudu javnog mnjenja. Ono što najviše zabrinjava kod ovih univerzitetskih saopštenja u znak podrške silovateljima i ubicama, jeste što će mnogi od njih za neko vreme postati naši lideri. Univerziteti koji su ih primili i koji ih podučavaju, izvrnuli su naopako buduće članove Kongresa, predsednike, ekonomske lidere, novinare i druge koji će određivati sudbinu

naše dece i unuka. Ovi su nam univerziteti upropastili budućnost.

Odvratna -ali predvidiva - javna odbrana Hama- sa od strane tolikog broja studenata, otvorila je debatu po univerzitetima o tome kako odgovoriti onima koji podržavaju, brane, čak i hvale ono što su Hamasovi teroristi s namerom učinili nedužnoj izraelskoj deci, starcima i drugim civilima.

S jedne strane postoji poštovanje slobode govora i akademskih sloboda. Kao što je predsednica Harvarda, Klodin Gej (Claudine Gay), izjavila kad je odbila da osudi više od 30 studentskih grupa koje su okrivile samo Izrael za užase koje je Hamas počinio: „Harvard neguje posvećenost slobodnom izražavanju.“

To bi, možda, bilo prihvatljivo ako bi univerzitet imao striktnu i konzistentnu politiku da nikad ne uzima stranu kod pitanja koja nisu u direktnoj vezi sa univerzitetom. Tako se ponaša Univerzitet u Čikagu. Harvard ne. Raniji predsednik Harvarda, Lorens Samers (Laurence Summers) je sadašnju administraciju Harvarda podsetio da je ta škola u nekim slučajevima izneverila prerogativ „neutralne politike“, između ostalog u slučaju ubistva Džordža Flojda (George Floyd).

Test pitanje bi glasilo: šta bi, ako išta, sadašnja predsednica Harvarda rekla ako bi grupa klubova pri Harvardu za ubistveno bombardovanje Crne crkve zapaljivim bombama okrivila crnu decu koja su tamo izgorela, ili NAACP (National Association for the Advancement of Colored People – organizacija koja se bori za prava crnaca)? Ili ako bi za pucnjavu u gej baru okrivili način života ubijenih homoseksualaca? Ili bi za linč crnaca okrivili arogantno ponašanje crnaca?

Naravno da znamo kako bi univerzitetske administracije reagovala. U najmanju ruku bi iskoristile svoje pravo na slobodu govora i najoštrije osudile takve grupe.

Zbog toga imam dva direktna pitanja predsednici Gej (koja mi je inače privatno simpatična): 1. Da li biste odbili da osudite studentske grupe koje su zauzele tako odvratni stav, i pri tom se pozvali na slobodu govora? 2. Ako biste osudili takve grupe (a siguran sam da biste), kako razlikujete takve grupe od onih koje ste odbili da osudite? Da li masovno ubistvo Jevreja manje zaslužuje osudu nego podržavanje onih koji pale crkve, ubijaju ho-moseksualce ili linčuju crnce? Kako onda opravdavate činjenicu da niste osudili grupe sa Har-varda? Da li je to zato što biste bili kritikovani kada biste osudili studente koji navijaju za Hamas, a bili pohvaljeni jer ste osudili one bigote koji su protiv crnaca, homoseksualaca?

⁹ Norman Finkelstein, „John Brown’s Body – in Gaza,“ Norman Finkelstein’s Official Substack, October 7, 2023,

<https://normanfinkelstein.substack.com/p/john-browns-body-in-gaza>.

To nije principijelna osnova za pravljenje razlike. Koja je onda osnova?

Svakako nije prljava istorija Harvarda koja je puna i rasizma i antisemitizma.

Generacijama je Harvard isključivao ili ograničavao broj jevrejskih studenata. Tridesetih godina prošlog veka odao je počast nemačkim nacistima. Kada sam ja došao na Harvard 1964. godine, važila je diskriminacija Jevreja u pogledu izbora za predsednike i dekane. Sa radošću su prihvaćene korporacije i advokatske firme koje su otvoreno diskriminirale Jevreje.

Za pohvalu je što je Harvard pokušao da se obračuna sa svojom istorijom rasizma protiv crnaca. Sada bi trebalo da razmisli o svojoj istoriji antisemitizma i sadašnje primene dvostrukih standarda – tolerisanje mržnje prema Jevrejima među elementima svojih studentskih tela, fakulteta i administracije.

Reći da je sadašnja mržnja prema Jevrejima upravljena prema nacionalnoj državi Jevreja, a ne prema Jevrejima kao grupi, nije nikakav izgovor. Hamas je linčovao, silovao, odsecao glave i kidnapovao Jevreje koji su živeli u Izraelu. Oni su u drugim delovima sveta ubijali i Jevreje koji ne žive u Izraelu, a njihova povelja je puna antijevrejskih izmišljotina, pozajmljenih iz zloglasnog antisemitskog falsifikata, *Protokola sionskih mudraca*. Hamas je antisemitska teroristička organizacija, a studenti koji ga podržavaju tako što premeštaju krivicu sa njih na Jevreja Izraela, saučesnici su Hamasove mržnje prema Jevrejima, i za to bi morali da odgovaraju.

Takođe nije nikakvo opravdanje ili izgovor to što su te grupe sačinjene od mladih studenata, od kojih neki tvrde da nisu imali pojma šta pevaju. Znali su da pevaju anti-izraelsku peticiju, u vreme dok su Jevreji Izraela bili ubijani. Činjenica da su neki potpisivali tu peticiju bez da su je pročitali samo pokazuje da mržnja koju neki studenti demonstriraju nije upravljena ni na koga drugog osim na Izrael i na Jevreje. Oni nikada ne bi potpisali peticiju koja kritikuje homoseksualce ili crnce a da je prethodno nisu pažljivo proučili.

Harvard svoje studente – kako bruce od 18 godina tako i diplomce od 25 godina – tretira kao odrasle ljude, i smatra ih odgovornim za ono šta napišu ili potpišu. Tu se ne toleriše plagijat, čak ni onaj slučajni. Nema nikakve osnove da neko bude izuzet. Studente koji su podržali ovakvu ili neku sličnu peticiju treba pozvati na odgovornost. Ako povuku svoj potpis treba to da učine javno, i da se izvine. Čutanje je saučesništvo. Sloboda izražavanja onemogućava moć da se nemoralan govor kazni. Ali je zadržano pravo osude takvog govora. Predsednica Gej mora najstrožije da osudi prestupnike među studentima.

Veliki deo krivice leži na fakultetima i na administraciji elitnih univerziteta koji su zauzeli oštar stav protiv rasizma, seksizma, homofobije i

drugih vrsta zatucanosti i predrasuda, a reč nisu rekli o najstarijoj predrasudi, antisemitizmu, koji se danas krije iza anti-cionizma. Jevreji i cionisti nemaju mesto među manjinama koje zaslužuju zaštitu.

Među grupama na Harvardu koje najupadljivije okrivljuju Izrael za učinjena silovanja i ubistva, najviše se ističe Amnesty International. Ta grupa na Harvardu je ogranak međunarodne organizacije koja je dobila Nobelovu nagradu za mir, i koja tvrdi da zastupa mir i nenasilje (Pošto je primila protest Amnesty je uklonila svoj potpis.)

Ne znam da li harvardski ogranak deli gledište svoje matične organizacije, ali Amnesty International je propustila, bar za sada, da se ogradi od odvratnih stavova protiv mira, a za nasilje. Niti ih je osudio Harvard University, čijom se saradnjom ova grupa hvali.

Nijedan od najvažnijih univerziteta ne bi dozvolio KuKluksKlanu, belim supremacistima ili bilo kojoj anti-crnačkoj, anti-gej ili organizaciji protiv žena da budu njihovi saradnici. Kako god da bi se ponašali prema takvim bigotskim grupama, moraju jednako tako da se ponašaju i prema ovim bigotskim grupama.

Tu se ne radi o politici. Radi se o podršci silovateljima i ubicama Jevreja. Takvim ljudima se ne sme dozvoliti da se kriju iza političkih zahteva. Kada je policija samo jednu afrikan-amerikan osobu, po imenu Džordž Flojd, brutalno i bez ikakvog opravdanja ubila, došlo je do velikog „promišljanja“ na američkim univerzitetima i u drugim institucijama.

Milijarde dolara i drugih resursa preusmereno je ka lečenju anti-crnačke bigoterije. Došlo je vreme za novo promišljanje – promišljanje o američkim univerzitetima i njihovoj toleranciji, čak i ohrabivanju antisemitizma i anti-cionizma.

Nemoralne grupe koje podržavaju Hamasove zločine čine studenti, članovi fakulteta i administratori. Mnogi od tih pojedinaca kriju se iza imena njihovih organizacija i odbijaju da kažu svoja imena. Ne žele da prihvate svoju odgovornost pred sudom javnosti zbog svojih odvratnih stavova.

Otvoreno tržište ideja, koje i sam podržavam, dozvoljava studentima da imaju svoje mišljenje i da ga iskazuju, ali ono takođe zahteva transparentnost koja nama, ostalima, omogućava da izričemo svoj sud, da ih pozivamo na odgovornost i da o njima debatujemo.

Postoje, naravno, retke prilike koje zahtevaju anonimnost. Na primer, tokom perioda borbe za građanska prava 1960-ih godina, identifikovanje članova grupa koje su se borile za ljudska prava dovodila je njihove živote u opasnost. Međutim, sada takvi strahovi ne postoje. Nisu poznati slučajevi u kojima su članovi grupa koje se protive Hamasu navijali za nasilje nad onima koji podržavaju Hamas. Naprotiv, upravo se onima koji se zalažu za Izrael preti, upravo oni trpe nasilje.

Studenti koji anonimno glasaju za podršku nedavnim napadima Hamasa ne treba da se boje ničega, osim prezira i kritike. Trebalo bi sami da se izlože na pijaci ideja. Ne bi trebalo da se kriju iza imena istaknutih organizacija kao što su Amnesty International i Harvard. (Već je rečeno da je organizacija Amnesty International povukla svoje ime pošto je primila proteste.)

Neki studenti koji pripadaju ovim organizacijama kažu da oni lično ne podržavaju nedavne varvarizme Hamasa. Oni su slobodni da to kažu i da se odvoje od grupa kojima su se dobrovoljno priključili. U ovom slučaju ćutanje je jednako saučesništvu. Isto važi za skrivanje iza anonimnosti kojom se brane nemoralna gledišta.

Kolege studenti, budući poslodavci i drugi, trebalo bi da mogu da procenjuju svoje prijatelje i potencijalne uposlenike na osnovu gledišta koja su iskazali. Učitelji ne treba da ocenjuju studente na osnovu njihovih gledišta. Zbog toga se anonimno ocenjivanje tako široko primenjuje na univerzitetima.

Kao neko ko je 50 godina bio profesor na univerzitetu, ja ne bih slabije ocenio studenta zato što podržava Hamasove zločine. Niti bih bio prijatelj ili poslodavac takvom studentu. Sloboda govora nije isto što i sloboda od odgovornosti za ono što je rečeno. Zanimljivo je da većina kontra-peticija kojima se protestuje protiv Hamasovih nedela sadrži imena studenata i fakulteta, ali to ne važi i za peticije koje podržavaju Hamasove zločine. To je razumljivo jer ne postoji racionalna odbrana za ono što je Hamas počinio. One koji podržavaju Hamas treba da bude stid, i treba da budu osramoćeni, a oni koji se protive Hamasu zaslužuju pohvale. I to je deo pijace ideja.

Danas se mnogi studenti procenjuju na osnovu njihovog „identiteta“. Politika identiteta je smenila meritokratiju. Opravdanije je biti procenjivan na osnovu nečije podrške ili protivljenja Hamasovim varvarstvima.

Neka studentske novine, od kojih su mnoge otrovno anti-izraelski nastrojene, objave imena svih studenata i članova fakulteta koji pripadaju grupama koje podržavaju ili se protive Hamasu. U teoriji, ako bi bio formiran klub na bilo kom univerzitetu koji bi podržavao silovanje ili linčovanje afro-amerikanaca, novine bi sigurno objavile imena svih onih koji su povezani sa takvom odvratnom grupom. Po čemu je ovo sad različito? Silovanje je postalo oružje Hamasa, zajedno sa linčovanjem, sakaćenjem, masovnim ubistvima i kidnapovanjem. Izražavanje podrške takvim nedelima, mada je po ustavu zaštićeno, svakako je pogrešno. Odgovor na pogrešne stavove nije cenzura; odgovor je ispravan govor, i transparentnost. Zato neka imena budu objavljena. Neka ustanu studenti i članovi fakulteta koji su dostojni prezira, i neka brane svoje neodbranljive stavove, i neka tržnica ideja odluči ko je u pravu, a ko greši.

G. Reakcija advokata

Samo jedan dan posle brutalnog masakra izraelskih beba, žena, starijih ljudi i drugih, Nacionalno udruženje advokata (National Lawyers Guild) je izdalo saopštenje kojim se izražava podrška masovnim ubicama. Nacionalno udruženje advokata je grupa advokata, studenata i pravnika koji su tvrdi levičari. Ono ima ogranke na pravnim fakultetima po celoj zemlji, ima i mnogo članova, naročito među studentima prava.

Počelo je da deluje pre Drugog svetskog rata kao liberalna organizacija, i među njegovim brojnim istaknutim članovima bilo je i Jevreja. Međutim, ubrzo ga je pod svoje uzela Komunistička partija, pa su 1939. godine podržali pakt Hitler-Staljin. Posledica podrške Hitleru dovela je do toga da su mnogi liberalni članovi istupili iz njega. Posvećeni komunisti, koji uvek slede liniju partije, i dalje su ostali članovi. Posle Drugog svetskog rata bilo je ponovo liberala koji su se priključili, onih koji su u tom društvu videli alternativu konzervativnoj Američkoj asocijaciji advokata. Zatim su radikalni levičari i neki od komunista tokom 1970-ih preuzeli udruženje. To više nije bio dom liberala.

Godine 1948. udruženje je sledilo Sovjetski Savez koji je tada podržao uspostavljanje Izraela. Ali kada su se Sovjetski Savez i Komunistička partija okrenuli 1960-ih protiv Izraela, i ovo udruženje se takođe usprotivilo Izraelu i podržalo palestinske teroriste. Uprkos tome, neki od liberala, uključujući tu i Jevreje, ostali su članovi. Ostaje da se vidi da li će posle 7. oktobra 2023. jevrejski liberali povući svoju podršku.

Važno je naglasiti da je dugačko saopštenje Udruženja advokata, kojim se podržava Hamas, a protiv je Izraela, izdato pre nego što je Izrael odgovorio na napad Hamasa. Objavljeno je 8. oktobra dok su se još na jugu Izraela sakupljala tela ubijenih ljudi.

Saopštenje je opisalo silovanja, odsecanje glava, ubistva i kidnapovanja koja je Hamas počinio kao „nedavne vojne akcije koje je izveo palestinski otpor...“ Od javnosti se tražilo da podrži otpor izraelskoj okupaciji „svim raspoloživim sredstvima, uključujući i oružanu borbu,“ u šta su uključili i silovanja i odsecanje glava. Kritikovani su oni koji su osudili varvarstvo Hamasa. Izrael je optužen za genocid i tražilo se skidanje Hamasa sa američkog spiska stranih terorističkih organizacija. Zahtevalo se da Izrael bude pravno odgovoran jer je branio svoje stanovnike. Bezobrazno se tvrdilo da je cilj Izraela da „uništi“ Palestince, i traženo je puštanje svih palestinskih zatvorenika, do poslednjeg, uključujući i one koji su bili osuđeni za masovna ubistva. Nije se tražilo puštanje talaca koje je Hamas držao, i protivilo se naporima svih onih zemalja koje žele da „normalizuju odno-

se sa Izraelom“. Nije bilo nijedne reči osude silovanja, odsecanja glava i kidnapovanja izraelskih beba, dece i žena.

Ne znam za postojanje ijedne škole koja podučava zakonima, a u kojoj postoji ogranak Nacionalnog udruženja advokata, koja je osudila ili makar kritikovala ovo saopštenje. Saopštenje su napisali i razaslali neki od lidera Nacionalnog udruženja advokata, među koje spadaju studenti sa vodećih američkih univerziteta.

Studentima koji podržavaju ovo odvratno anti-semitsko, anti-američko i anti-humanitarno saopštenje, sada nude posao vodeće američke advokatske firme, vladine agencije, razni fondovi i drugi potencijalni poslodavci. Siguran sam da mnogi od ovih poslodavaca nisu svesni da možda zapošljavaju pravnike koji podržavaju silovanja i odsecanje glava jevrejskih žena i dece. Potpuna transparentnost, koja stoji u srži tržišnice ideja i koju štiti Prvi amandman, zahteva da ime svih članova Nacionalnog udruženja advokata koji podržavaju ovo saopštenje budu javno objavljena, da bi potencijalni poslodavci znali koga zapošljavaju. Teško da bi se našlo klijenata koji bi želeli da ih zastupaju advokati koji su podržali silovanja, odsecanje glava, ubistva i kidnapovanje jevrejskih civila.

Ako bi postojala bilo kakva grupa studenata prava, u bilo kojoj školi, koja bi zastupala linčovanje afro-amerikanaca, silovanje žena ili ubijanje homoseksualaca i transdžender osoba, Nacionalno udruženje advokata bi bilo prva organizacija koja bi zahtevala da se objave imena studenata koji podržavaju takve zločine. Sada je drugo, sada Udruženje podržava takva varvarstva.

Objavljivanje imena pravnih fakulteta i studenata koji podržavaju Hamasovo nasilje protiv civila nije „doxxing“ (objavljivanje poverljivih i/ili ličnih podataka u maliciozne svrhe). Ne objavljuju se privatne informacije kao što su adrese, seksualna orijentacija ili bilo šta drugo – osim njihovih imena. Ti su se studenti identifikovali kao članovi Nacionalnog udruženja advokata. To su odrasle osobe, odgovorne za svoje postupke, ili odsustvo postupanja.

Objavljivanje njihovih imena je u službi istine i transparentnosti. Stoga nameravam da objavim – na svom vebsajtu, na svom podkastu i u svojim člancima – imena svih studenata koji su potpisali ili podržali to fanatično saopštenje Nacionalnog udruženja advokata.

H. Otvoreno pismo advokatskim firmama koje zapošljavaju pristalice Hamasa

Da li vaši klijenti žele da ih zastupaju advokati koji podržavaju terorističku organizaciju Hamas? Da li žele advokate koji odobravaju silovanje, odsecanje glava i kidnapovanje izraelskih Jevreja? Da li žele pravnike koji uznemiravaju Jevreje i

prete im? Da li vaši klijenti imaju pravo da znaju da takvi bigoti rade za vašu advokatsku firmu, kako bi mogli da odluče da li žele da ih takvi zastupaju?

Neke advokatske firme su povukle svoje ponude studentima prava koji su za zločine Hamasa, za masovno ubistvo Izraelaca, okrivili Izrael. Istina je da je jedan konzorcijum advokatskih firmi uputio pismo dekanima pravnih fakulteta u kome se kaže da „kao poslodavci koji regrutuju studente sa svih vaših pravnih fakulteta, od vas očekujemo da obezbedite da vaši studenti budu obavешteni da naše firme imaju nultu toleranciju prema svakoj vrsti diskriminacije ili pretnji, a svakako prema onoj vrsti koja se događa u kampusima na nekim pravnim fakultetima“. Od ostalih advokatskih firmi ni reč. Kao profesor pravne etike, uveren sam da advokatske firme koje zapošljavaju takve pristalice varvarstva počinjenog od strane Hamasa, imaju etičku obavezu da svojim klijentima saopšte svoje odluke, i da takve advokate ne dodeljuju klijentima bez da od njih dobiju saglasnost.

Ako advokati ili studenti povuku svoju raniju podršku (a čini se da su neki to i učinili - i ta činjenica mora biti objavljena), klijenti treba da budu obavешteni da su te osobe ranije podržavale Hamasova varvarstva. Od klijenata zavisi, ne od advokatske firme, da li će proceniti da prihvataju bilo kakvo navodno naknadno povlačenje ranije podrške.

Slučaj Ibrahima Barmala, studenta prava na pravnom fakultetu Harvarda (i urednika pravnog biltena), na kome sam 50 godina podučavao studente: brojni izvori su ga sa video snimaka identifikovali kao jednog iz grupe studenata koja je zlostavljala jednog studenta Jevrejina; okružili su ga, vikali na njega i sprečavali ga da se skloni iz situacije koja je za njega fizički bila preteća. Neka svedočenja su govorila da su ga „zgrabili, gurali i oborili na pod“. Barmal je bio jedan od vođa te grupe.

Barmal je takođe bio ko-predsednik Asocijacije studenata prava iz Južne Azije (SALSA), koja se pridružila javnom saopštenju objavljenom dan pošto je Hamas izveo silovanja, odsecanje glava i kidnapovanje, a koje je te zločine u potpunosti pripisalo Izraelu. Saopštenje je objavljeno pre nego što je Izrael izveo protivnapad na Hamas u Gazi. Pošto su joj upućene mnoge kritike, SALSA je izdala novo saopštenje u kome se trudila da povuče svoju podršku onom prvom.

S obzirom na njegov status urednika pravnog biltena, vrlo je verovatno da je Barmal dobio brojne poslovne ponude koje su skoro sigurno dolazile od poslodavaca koji nisu znali za njegovo delovanje. Sada, kada je javno objavljeno njegovo učešće u zlostavljanju, i pošto je objavljeno prvo saopštenje, pa drugo kojim se prvo povlači, šta bi trebalo da učine poslodavci koji su mu ponudili posao? Svakako da bi trebalo da mu omoguće da

tačno objasni svoju ulogu u zlostavljanju, kao i prvo i drugo saopštenje. Međutim, šta god da bi data advokatska firma učinila, ona bi bila obavezna da svoje klijente obavesti o činjenicama u vezi podrške Hamasu advokata koji im je dodeljen.

Isto važi za svakog advokata koji je član Nacionalnog udruženja advokata, krajnje levičarske organizacije koja je podržala Hamasove zločine tako što je saopštila da je to bio odgovarajući „vojni“ odgovor na izraelsku okupaciju. Isto važi i za Uniju branilaca Bronksa (Bronx Defender Union), koja zastupa siromašne klijente.

Ako advokat pripada Nacionalnom udruženju advokata, Uniji branilaca Bronksa, ili bilo kojoj drugoj pravnoj organizaciji koja podržava Hamas, klijenti treba da imaju pravo da ih upitaju da li podržavaju varvarska dela koja je ta teroristička organizacija počinila 7. oktobra 2023. Neki od njih bi verovatno odgovorili da nisu bili svesni da njihova organizacija podržava zločine Hamasa. Drugi bi mogli da odgovore da podržavaju Hamas – uprkos tome što je proglašen za terorističku grupu, a materijalna podrška njima predstavlja kriminalni čin – ali ne i ono što je Hamas učinio. Neki treći bi i dalje pokušavali da opravdaju zločine kao odgovarajući vojni odgovor na okupaciju. Klijenti imaju pravo da znaju koji od ovih stavova (ili neki drugi) zastupa advokat koji im je dodeljen. Mnogi klijenti ne bi voleli da ih zastupa advokat koji veruje da su silovanja i odsecanje glava civilima, među kojima su i deca, opravdane vojne akcije. Neki drugi klijenti možda i bi.

U svakom slučaju, klijenti imaju pravo na informacije koje će im pomoći da odluče.

Važno je razumeti da odgovornost pojedinačnih advokata za njihovo javno delovanje i podržavanje peticija nije „doxxing“, kako su neki tvrdili. Tržnica ideja, zaštićena Prvim amandmanom, zahteva transparentnost koja u opštem slučaju podrazumeva poznavanje identiteta onih koji na toj tržnici deluju. Doxxing podrazumeva otkrivanje informacija koje treba da budu privatne, kao što je seksualna orijentacija, adresa stanovanja i identitet i mesto stanovanja članova porodice. Tu ne spada objavljivanje samo imena pojedinaca koji su učestvovali u zlostavljanju, ili koji su podržali javno izdata saopštenja.

Studenti i advokati po Prvom amandmanu imaju pravo da podržavaju gadna i nemoralna gledišta – kao što je bio slučaj sa neonacistima koji su marširali kroz Skoki (Skokie, selo u državi Illinois) bez straha da će ih vlada kazniti. Ali privatni klijenti imaju pravo da procene svoje potencijalne advokate na osnovu toga kako su koristili svoja prava.

I. Teške opcije koje Izrael ima

Izrael je severnu Gazu proglasio ratnom zonom. Civilima su dali priliku da se pomere nekoliko

kilometara na jug, kako bi bili zaštićeni od izraelskog bombardovanja legitimnih vojnih ciljeva, uključujući tu i grad Gazu. Hamas je civilima naredio da ostanu i da budu ljudski štitovi. Hamas zaista blokira puteve koji vode u bezbednost, da bi se obezbedio da oni koji žele da odu – to ne mogu da učine.

Bespomoćne Ujedinjene nacije, umesto da pomognu kod evakuacije - civilima govore da je evakuacija „nemoguća“.

Ne, nije nemoguća.

Možda je logistički teška i nesavršena, ali su mnogi životi civila mogli da budu sačuvani da su Ujedinjene nacije i druge grupe, kao što su Crveni krst ili Crveni polumesec, pokušale da pomognu porodicama da se presele na mesta na kojima ne bi bili u opasnosti. Međutim, Hamas hoće da ti ljudski ciljevi – naročito deca, žene i stariji ljudi – ostanu na opasnom mestu. Nije im dosta što više od 200 izraelskih talaca već služe istoj svrsi. Štaviše, Hamas ispaljuje rakete sa juga da bi naterao Izrael da cilja po tim lansirnim rampama i da pobije one civile koji su pobjegli na jug.

Korišćenje najosetljivijih civila na takav način jeste taktika Hamasa koju primenjuje već godina. Kao što se jedan od lidera Hamasa hvalio 2008. godine: „Smrt je za palestinski narod postala industrija... U tome su najuspešniji stari ljudi, a isto... i deca. Zbog toga je formiran štit sastavljen od žena i dece“.

Ovo hvalisanje se godinama ponavlja u vidu Hamasovog slogana „Mi volimo smrt onako kako naš neprijatelj voli život.“ Deca se koriste kao ljudski štit, oni štite legitimne vojne ciljeve od izraelskog bombardovanja. Time što je civilima ostavljeno dovoljno vremena da se sklone, Izrael je otišao dalje od bilo koje druge nacije Zapada u ratnim uslovima. Tokom Drugog svetskog rata Sjedinjene Države nisu izdale upozorenja civilima po japanskim gradovima (Hirošima i Nagasaki) da će biti meta nuklearnog napada, ili napada zapaljivim bombama (Tokio). Velika Britanija nije upozorila civile u Drezdenu i dala im priliku da se sklone. U skorijim ratovima – u Vijetnamu, Iraku i Afganistanu – retko su izdavana upozorenja pre nego što su bačene bombe.

Na Izrael se od strane drugih vlada, medija i akademičara generalno primenjuju viši standardi morala. Hamas to zna, i koristi to kao oružje u ratu. Hamas zna da se na ubijanje civila – bilo namerno ili u vidu kolateralne štete tokom vojnih akcija – loše gleda, kao na nešto pogrešno i loše. Ali kada se po televizijama prikazu mrtva deca, mnogi gledaoci ne uspevaju da razlikuju namerno gađanje civila od nenamernih kolateralnih smrti. Hamas iskorišćava prednost te psihološke stvarnosti.

Izrael ne sme sebi da dozvoli ograničavanje preventivnog vojnog delovanja zato što mu razni nameću dvostruke moralne standarde, a što Hamas

koristi. Radi se o totalnom ratu protiv Gaze koju kontroliše Hamas, i Izrael ima pravo, na osnovu bilo kakvog fer čitanja međunarodnih zakona, da Gazi učini ono što su Sjedinjene Države učinile Berlinu i Tokiju 1945. godine. Upozorio je civile da treba da odu. Mnogi su otišli, ili ih je Hamas sprečio da to učine. Ne sme se dozvoliti da Izrael time bude sprečen da postigne svoje legitimne preventivne ciljeve. Kolateralne smrti palestinskih civila, direktno izazvane Hamasovom odlukom da ih iskoristi kao ljudske štitove, jesu moralna, politička i pravna odgovornost Hamasa.

Predugo je Izrael odvratan od preduzimanja potrebnih vojnih akcija. Sprečavala ga je zabrinutost da će prekršiti dvostruke standarde koje mu jednako nameću i prijatelji i neprijatelji. I zaista, oklevanje Izraela Hamasu je omogućilo ponovno naoružavanje, ponovnu koordinaciju svoje vojske i sposobnost da izvrši nedavne jezive masakre.

Ovi brutalni napadi na izraelske civile moraju da dovedu do promene svega. Izrael treba da primenjuje sopstvene vrlo visoke standarde moralnosti dok odlučuje kako da uskladi kolateralno stradanje palestinskih civila sa preventivom namernog ubijanja sopstvenih civila od strane Hamasa. Dileme treba da budu razrešene u korist sopstvenih civila, kao što su činile sve nacije kroz celu istoriju.

J. Da li su civili štitovi Hamasa?

Vesti su pune izveštaja o stradanju civila, o brojevima stradalih i kritikovanja Izraela koji je to stradanje izazvao, o ranjenima i o „kolektivnom kažnjavanju“ civila. Ali, ko su zapravo ti „civili“ u doba terorizma, kada militanti ne nose uniforme, kada ne pripadaju regularnim armijama, kada se sa lakoćom mešaju sa civilnim stanovništvom?

Potrebne su nam nove reči koje će odslikavati stvarnost modernog ratovanja. Treba uvrstiti novu frazu u izveštavanje i analize tekućih događaja na Srednjem istoku: „kontinuum civilnosti“ (ili kontinuum krivice). Mada je nezgrapnan, ovaj koncept dobro prikazuje stvarnost i nijanse današnjeg ratovanja i obezbeđuje način koji je više fer kod opisivanja ko je ubijen, ranjen, kažnjen.

Postoji ogromna razlika – kako moralna tako i pravna – između dvogodišnjaka koga je ubila neprijateljska raketa, i tridesetogodišnjeg civila koji je dozvolio da se rakete smeste u njegovu kuću. I jedan i drugi su tehnički civili, ali je onaj prvi neuporedivo neviniji od ovog drugog. Takođe postoji razlika između civila koji samo navija, ili čak glasa za terorističku grupu, i onog koji obezbeđuje finansijsku ili drugu materijalnu podršku terorizmu.

Najzad, postoji razlika između civila koje teroristi drže protiv njihove volje kao taoce, i koriste ih kao nevoljne ljudske štitove, i civila koji

dobrovoljno ostaju na liniji vatre da bi zaštitili teroriste od neprijateljske vatre.

Ove i druge razlike stapaju se u reči *civili* koja ima sve manje sadržaja, reči koja je imala veliki značaj kada su se uniformisane armije na bojnopolju borile protiv drugih uniformisanih armija, daleko od naseljenih centara. Danas ta ista reč izjednačava one koji su zaista nedužni sa onima koji su pomagači terorizma.

Domaći krivični zakonicipraktično svake od nacija odslikavaju taj kontinuum krivice. Na primer, u zloglasnom slučaju silovanja u mestu Fall River (opisanom u filmu *Optužen – The Accused*) bilo je nekoliko kategorija pojedinaca koji su bili učesnici: oni koji su zaista silovali ženu; oni koji su je držali; oni koji su joj blokirali put bekstva; oni koji su navijali i ohrabrivali silovatelje; i oni koji su mogli da pozovu policiju, ali nisu.

Nema razumne osobe koja bi rekla da je bilo ko od ovih počinitelaca izuzet iz moralne krivice, mada bi razumni ljudi mogli da se ne slože oko pravne krivice onih iz poslednje dve kategorije. Njihova krivica u silovanju je svakako stvar stepena, kao što je i krivica za terorizam onih koji saraduju sa teroristima.

Naravno da bi međunarodnom zakonu – kao i medijima - bilo teško da povuče crtu između suprotnih razlika koje domaći kriminalni zakon rutinski povlači. To je zato što se domaći krivični zakon bavi pojedincem – jedna osoba i jedan kriminalni slučaj u jednom trenutku. Međunarodni zakon i medijsko izveštavanje o terorizmu bavi se slučajevima na veliko – brojem žrtava među civilima, naseljenim mestima i tvrdnjama o kolektivnom kažnjavanju.

Ali priznavanje da je „civilnost“ često stvar stepena krivice, i da ne postoji jasna linija, ipak bi trebalo da daje informaciju kod procene broja civilnih žrtava u ratovima u kojima učestvuju teroristi, paramilitarne grupe i drugi koji ratuju bez uniformi – ili pomažu onima koji ratuju bez uniformi.

Ako se bavimo sadašnjim borbama između Izraela i Hamasa, linija između izraelskih vojnika i izraelskih civila je relativno jasna. Hamasove rakete ciljaju i pogađaju izraelske restorane, stambene zgrade i škole. One imaju punjenje predviđenim da maksimalizuje civilne žrtve. Masakr od 7. oktobra je, sasvim je jasno, za ciljeve imao civile.

Hamasove teroriste je, s druge strane, teško razlikovati od onih „civila“ koji su regrutovani, koji finansiraju, kriju ili na druge načine omogućuju terorizam. Ne mogu se ni žene i deca uvek ubrajati u civile, kao što to neke organizacije rade. Teroristi sve više koriste žene i tinejdžere, i daju im važne uloge u napadima.

Izraelska vojska je izdala javno i svima dostupno upozorenje civilima da napuste ona područja

južnog Libana koja su postala ratna zona. Oni koji dobrovoljno ostanu gde su i bili, postaju saučesnici. Neki od njih – oni koji nisu sposobni sami da odu – ubrajaju se u nedužne žrtve.

Ako bi mediji usvojili taj „kontinuum“, bili bismo u situaciji da saznamo koliko tih „civilnih žrtava“ spada bliže liniji saradništva, a koliko je onih koji su bliže liniji nedužnosti.

Svaka civilna žrtva je tragedija, ali su neke tragičnije od drugih.

Hamasova dugogodišnja strategija korišćenja palestinske dece i drugih civila kao ljudskih štitova, uspostavlja važno i staro moralno pitanje odmeravanja života civila među neprijateljima, prema životima sopstvenih civila i vojnika. Čak i ako neki od palestinskih „civila“ nisu potpuno nedužni, čak i ako njihova smrt nije bila namerno izazvana i ako je bila kolateralna tokom legitimne vojne akcije, to je ipak tragedija. Kao što sam rekao ranije, Izrael po međunarodnim zakonima ima pravo da radije štiti sopstvene civile od ubijanja, nego da nenamerno izaziva smrt civilima neprijatelja.

Ne postoji način za moralno merenje cene koju Izrael plaća kada nenamerno izazove smrt sopstvenih civila, koji su nelegalno i nemoralno držani kao taoci i korišćeni kao ljudski štitovi, dok preduzima legitimne napore da spreči buduće napade na svoje civile i sadašnje napade na svoje vojnike. To je više taktičko nego moralno pitanje, mada ima elemente i jednog i drugog. Ipak ono sadrži složene odluke na koje Izrael ima pravo, i koje je zaista obavezan da donosi. Tu nema šta da kaže bilo kakav međunarodni zakon ili zahtev za univerzalnom moralnošću, pošto se radi o ravnoteži između života izraelskih talaca i vrednosti na kojima je Izrael zasnovan.

Kako Izrael treba da odmerava živote talaca naspram života svojih vojnika, i naspram budućih žrtava među civilima? Istorija ne pruža jasan odgovor, kao ni moralnost, vojne taktike ili bilo kakvo znanje i iskustvo. Postoje, međutim, neke generalizacije koje mogu da budu relevantne i poučne.

Civilni životi se cene više od života vojnika. To je zato što uloga vojnika uključuje rizik po sopstveni život u interesu zaštite svojih stanovnika. To možda nije toliko uočljivo kod nacije kao što je Izrael, jer tu postoji skoro potpuna regrutacija stanovništva. Na primer, da li je život regrutovanog vojnika manje vredan od života studenta *ješive* (verske škole) koji je odbio regrutaciju organizovanu u cilju odbrane sopstvene zemlje? Takvo ili neko slično „mikro“ pitanje ne čini manje vrednim „makro“ odgovor koji glasi: kada mora da se učini težak strateški izbor između života civila i života vojnika – a sve ostalo je jednako – izbor pada na odbranu života civila.

Ali nikada nije sve ostalo jednako, naročito ne u magli rata, ili čak kada vrhovni štab planira rat dok

je udaljen od bojišta. Taktički i strateški argumenti mogu da zahtevaju žrtvovanje civila. Priča o Čerčilovoj odluci u vezi nemačkog bombardovanja Koventrija, ako je uopšte istinita, ilustruje dilemu.

Istoričari se odavno spore oko toga da li je Čerčil bio svestan činjenice da će Luftvafe bombardovati Koventri, a ipak odbio da upozori stanovnike i time doveo do smrti 600 civila, sve zbog toga što bi takvo upozorenje otkrilo Nemcima da su Britanci provalili šifre nemačke mašine Enigma za šifrovanje poruka. To otkriće bi mnoge britanske vojnike koštalo života, jer su se oslanjali na podatke koji su dolazili od mašine Enigma – a više im ne bi bili od koristi jer bi Nemci znali da im je komunikacija provaljena.

Naravno da su za svaku civilna smrt u Koventriju u potpunosti bila odgovorni nacisti, legalno, moralno i politički, kao što je za svaku smrt izraelskih talaca koji se koriste kao ljudski štitovi odgovoran Hamas – bez obzira na to ko je zaista ispalio smrtonosni metak. To, međutim, ne rešava problem koji imaju izraelski donosioci političkih odluka, generali ili vojnici: do koje su mere spremni da rizikuju živote svojih ljudi, koji su sada taoci, da bi postigli svoje legitimne vojne ciljeve.

Parafraziram Jichaka Rabina: Izrael bi trebalo da pokuša da oslobodi taoce kao da se ne vodi rat, i da vodi rat kao da nema talaca. Ovo drugo je mnogo teže postići od prvog jer nezakonita upotreba izraelskih civila od strane Hamasa nameće logička ograničenja vojnih opcija koje su raspoložive na terenu.

Ispod crte piše: Izrael treba da bude slobodan da napadne bez obzira na to kakvu ravnotežu je odlučio da primeni. Izrael će naravno učiniti sve što je njegovoj moći da zaštiti živote talaca, dok će Hamas učiniti sve što može da iskoristi taoce kao oružje protiv izraelske vojske. Neće biti lako, ali se mora učiniti.

K. Lažne optužbe na račun Izraela za ratne zločine

Svaki put kada Izrael pokuša da zaštiti svoje civile od terorističkih napada, razne agencije Ujedinjenih nacija, akademici sa krajnje levice i neki od medija ga optuže za ratne zločine. To je potpuno lažna optužba, smišljena da bude deo Hamasove strategije – koju podržavaju mnogi na krajnjoj levisi – u cilju demonizacije i delegitimacije jevrejske države. Izrael je jedina demokratija na svetu koja je ikada bila optužena za ratne zločine onda kada se bori u odbrambenom ratu radi zaštite svojih civila. To je čudo, naročito u svetlu činjenice da je Izrael ubio mnogo manje civila nego što je to učinila bilo koja država na svetu suočena sa uporedivim pretnjama. I to uprkos činjenici, koju sada više niko ne može da porekne, da Hamas namerno primenjuje politiku korišćenja dece, škola, džamija, stambenih zgrada i drugih

civilnih prostora, kao štitove iza kojih lansira svoje smrtonosne rakete namenjene ubijanju izraelskih civila. Izraelske vazdušne snage su donele video snimke koji su neporecivi dokazi Hamasovih ratnih zločina.

Samo jedno poređenje: razmislite o ratu koji je Rusija vodila protiv Čečenije, ili sada protiv Ukrajine. U tim su ratovima ruske trupe pobile na desetine hiljada čečenskih i ukrajinskih civila, neke od njih namerno, izbliza i hladnokrvno. Pa ipak ti radikalni akademičari, koji vrište protiv Izraela, retko sazivaju tribunale o ratnim zločinima Rusije. Niti su ikada pozvali na osudu zbog ratnih zločina protiv bilo koje od mnogih država koje rutinski ubijaju civile – ne da bi učinili napor da zaustave neprijateljske teroriste, već upravo zato što je to deo njihove politike.

Niti smo ikada videli proteste nacističkog tipa, kakvi se organizuju protiv Izraela, zbog ubijanja stotina hiljada civila u Ruandi, u Darfuru ili u drugim delovima sveta. Takvi slepo fanatični sajmovi mržnje rezervisani su samo za Izrael.

Optužbe za ratne zločine nisu ništa drugo nego taktika koja se selektivno primenjuje od strane neprijatelja Izraela. Oni koji viču „ratni zločin!“ protiv Izraela, generalno uopšte ne mare za ratne zločine kao takve. I zaista, oni često podržavaju takve stvari kada se događaju u zemljama koje vole. Ono za šta ih je briga, a čini se da ih je sve briga baš za to, jeste Izrael. Šta god da Izrael čini - čini pogrešno, bez obzira na činjenicu da mnoge zemlje čine to isto, i još više, i još gore.

Kada sam u jednoj debati pokrenuo priču o toj pojavi, moj suparnik u razgovoru me je optužio da menjam temu. Rekao je „mi sada pričamo o Izraelu, ne o Čečeniji ili o Darfuru“. To me je podsetilo na čuvenu razmenu argumenata između Abota Lorensa Lauela (Abott Laurence Lowell), predsednika Harvarda i poznatog rasiste, i velikog američkog sudije Henda (Learned Hand). Lauel je objavio da namerava da smanji broj Jevreja na Harvardu jer „Jevreji varaju“. Sudija Hend je odgovorio da „i hrišćani varaju“. Lauel je odgovorio „vi menjate temu. Mi sad pričamo o Jevrejima“.

Pa ne može da se priča samo o Jevrejima. A ne može da se priča ni samo o Izraelu. Svaka diskusija o ratnim zločinima mora da bude uporedna i kontekstualna. Ako Rusija nije počinila ratne zločine kada su njeni vojnici masakrirali na desetine hiljada Čečena i Ukrajinaca (i to čak ne u odbrambenom ratu), onda na kojoj osnovi može Izrael da bude optužen zbog slučajnog ubistva neuporedivo manjeg broja ljudi koji su ljudski štitovi, u naporu da zaštiti svoje civile? Po kojim standardima? Da li ljudska prava i dalje postoje suočena sa nejednakom i selektivnom primenom? To su pitanja o kojima svetska zajednica treba da debatuje, a ne da li Izrael, i to samo Izrael, krši norme najnejasnijh ideja „međunarodnih zakona“ i „zakona ratovanja“.

Ako bi Izrael, i samo Izrael, među demokratijama koje vode odbrambene ratove bio optužen za „ratne zločine“, to bi označilo kraj međunarodnog zakona o ljudskim pravima kao neutralnog arbitra ponašanja. Bilo koji međunarodni tribunal koji bi optužio Izrael, a ne bi optužio mnoge druge nacije koje su se ponašale neuporedivo lošije, izgubio bi svaki preostali legitimitet među ljudima dobre volje, koji drže do pravičnog razmišljanja.

Da bi međunarodna ljudska prava generalno, a posebno zakoni rata, preživeli, moraju da se primenjuju prema narodima u skladu sa ozbiljnošću prekršaja, ne po redosledu političke nepopularnosti tih naroda. Ako bi se zakoni rata primenjivali na taj način, Izrael bi bio među poslednjim optuženima, svakako ne među prvim.

Postupci Izraela u Gazi su opravdani po međunarodnim zakonima, a Izrael treba da bude pohvaljen zbog svoje samoodbrane od terorizma. Clanom 51 Povelje Ujedinjenih nacija svakoj naciji je dato pravo da se upusti u samoodbranu u slučaju oružanih napada na nju.

Stanovnici Sderota, koji su podneli najveće napade, imaju otprilike 15 sekundi da uđu u skloništa od trenutka lansiranja raketa upućenih ka njima. Mada namerno ciljanje civila predstavlja ratni zločin, teroristi koji pucaju na Sderot su toliko ponosni na sebe da se potpisuju na rakete.

Kada je Barak Obama posetio Sderot, i kada su mu pokazani ostaci potpisanih raketa, rekao je da, ako bi njegove dve ćerke bile mete napada raketama, učinio bi sve što je u njegovoj moći da takve napade zaustavi. Razumeo je na koji način teroristi zloupotrebljavaju moralnost demokratija. U incidentu koji mi je opisao jedan od ranijih vođa izraelskog ratnog vazduhoplovstva, izraelska obaveštajna služba je doznala da se jedna kuća u Gazi koristi za proizvodnju raketa. IDF je stanovnicima ostavio 30 minuta da se sklone. Umesto da se skloni, vlasnik kuće javio je Hamasu šta su mu Izraelci rekli, a Hamas je na to mesto doveo majke koje su nosile bebe. Hamas je znao da Izrael nikada neće napasti ako ima informaciju da su civili prisutni. Takođe je znao da, ako izraelske snage ne budu bili obaveštene da su civili u kući, i ako bude gađao, Hamas će imati priču za javnost i moći će da pokaže stradale civile. Izrael nije pucao. Ljudski štitovi su zaštitili Hamasove rakete – namenjene izraelskim civilima.

Ta odvratna taktika – gađanje izraelskih civila dok se kriju iza palestinskih civila – može da deluje samo protiv moralnih demokratija, kojima je jako stalo da se broj civilnih žrtava smanji na minimum.

Hamasova taktika ne bi upalila protiv Rusa u Čečeniji. Kada bi se pucalo na Ruse, oni bi bez oklevanja pucali na civile, ubijajući tako na hiljade ljudi (bez ikakvog međunarodnog protesta). Niti bi to vredelo u Darfuru, gde je Đandavid milicija pobila na hiljade civila i raselila 2,5 miliona ljudi

da bi došla do pobunjenika koji su se među njima krili. Ima taktika koje deluju samo protiv moralnog neprijatelja kome je suštinski stalo do toga da bude što manje žrtava.

Apsurdna je tvrdnja da je Izrael prekršio princip proporcionalnosti tako što je ubio više Hamasovih terorista nego što je Hamas uspeo da ubije izraelskih civila. Pre svega, ne postoji pravna jednakost između namernog ubijanja nedužnih civila, sa namernim ubijanjem Hamasovih boraca. Po zakonu rata, bilo koji broj naoružanih boraca se može ubiti da bi se spasao makar samo jedan civil.

Dalje, proporcionalnost se ne meri brojem stvarno ubijenih civila, već odnosom između vojnog značaja mete, i broja neprijateljskih civila koji će se naći na putu uništenja vojne mete. Što je veći značaj vojnog cilja – kao što je glavni štab neprijateljske vojske, ili mesto sa koga se ispaljuju rakete – protivnička vojska ima jače opravdanje za rizikovanje kolateralne štete među neprijateljskim civilima.

Dok Izrael instalira sisteme za uzbunjivanje i gradi skloništa, Hamas odbija da to čini baš zato što želi da maksimizira broj palestinskih civila koji će biti nenamerno ubijeni u izraelskim vojnim akcijama. Hamas iz iskustva zna da će i mali broj nenamerno ubijenih palestinskih civila rezultirati oštrim osudama na račun Izraela od strane velikog dela međunarodne zajednice.

To zna i Izrael. Ta zemlja čini sve što može da smanji broj civilnih žrtava – čak i tako što ne gađa legitimne neprijateljske ciljeve ako su civili previše blizu.

Sve dok svet ne prizna da Hamas vrši tri ratna zločina – gađanje izraelskih civila, korišćenje palestinskih civila kao štitove i pokušaj uništenja države koja je članica Ujedinjenih nacija, a da Izrael dejstvuje u samoodbrani i iz vojne nužnosti, sukob će se nastavljati.

L. Jedini način da se teroristi odvrate od napadanja Izraela jeste kažnjavanje onih koji su odgovorni – Irana

U Hamasovom napadu na Izrael, i tada počinjenom ratnom zločinu, ima mnogo gubitnika. Pre svega to su izraelske žene, deca i drugi civili koji su ubijeni, ranjeni i kidnapovani. Tu spadaju i izraelski vojnici i palestinski civili, primorani da budu ljudski štitovi Hamasovim teroristima. Ubijeni su i Hamasovi teroristi, ali oni ne zaslužuju saučešće.

Ne može biti nikakve sumnje u to ko je napao. Hamas i Hezbolah su posrednici koji su u potpunom vlasništvu iranskih *mula* koji vuku poteze. Čak i ako Amerika ne može da dokaže da je Iran eksplicitno naredio klanicu na jugu Izraela, jasno je da je odgovoran za užas koji je Hamas izveo.

Jedini način da se zaustavi terorizam Hamasa i Hezbolaha jeste da Iran bude kažnjen. Bez obzira koliko će štete Izrael naneti vojci Hamasa, terorizam inspirisan od strane Irana neće biti zaustavljen. Iran će nastaviti da ohrabruje Hamas da nastavi sa nasiljem. Naročito u svetlu „uspeha“ postignutog nedavnim masakrom, i postizanja ciljeva Hamasa i Irana: ubijanje izraelskih Jevreja, sa daljom namerom da Izrael bude uništen.

Bez obzira do koje je mere Iran bio direktno uključen u orkestriranje masakra, neporeciva je činjenica da je Iran obezbedio vojnu i finansijsku podršku bez koje takav masakr ne bi bio moguć. Čak i ako američka obavestajna služba ne može da dokaže da je Iran eksplicitno naredio tu akciju, jasno je da je odgovoran za nju, kao i za druge zločine koje su Hamas i Hezbolah počinili.

Očigledno je da samo Iran može da stavi tačku na nasilje koje se ponavlja. A jedini način ubeđivanja Irana da prekine sa ulogom koju ima kao primarni pristalica terorizma na Srednjem istoku, jeste kažnjavanje režima koji insistira na omogućavanju takvih jezivih zločina. Za svaku terorističku akciju koju Iran inspiriše, tu državu treba kazniti.

Amerika kontroliše 6 milijardi dolara iranskih fondova. Taj novac bi trebalo da bude upotrebljen u humanitarne svrhe, ali je iransko vođstvo izjavilo da će biti upotrebljen u svrhe za koje Iran odluči da je potrebno. Novac može da se pretvori u nešto drugo. Što više novca Iran dobije, može više da pošalje Hamasu, a to znači još više terorizma, više ubijanja, više kidnapovanja, više linčovanja, više silovanja.

Čak i kada bi SAD odlučile da ponovo zamrzu te fondove – kao što je ranije učinjeno privremeno – i da nametnu strožije ekonomske sankcije, to neće odvratiti Iran od podsticanja i naređivanja Hamasu da počinji još zločina, jer njihova zagriženost ne može da se ohladi finansijskim postupcima.

Prvenstveni cilj Irana je očigledan: sprečiti sporazum Saudijske Arabije sa Izraelom i posejati nered po regionu. Do sada im je to uspevalo.

Drugi cilj je marginalizacija Palestinskih vlasti i uzdizanje Hamasa umesto njih. Time rešenje sa dve države postaje nemoguće, jer se Hamas neće zadovoljiti ničim osim totalnim uništenjem Izraela. Izrael decenijama pokušava da odvrati Hamas i Hezbolah od neprestanih napada.

Nije nikakvo iznenađenje da je u tome uspevao samo sporadično.

Kad god Iran poželi da se ponove napadi na Izrael, Hamas i Hezbolah su tu da slede naređenja. Te se grupe ne mogu odvratiti od napada jer one same ne donose odluke. Samo Iran može da bude odvrćen. Ali to se ne događa, jer mu se uvek dozvoljava da izvuče korist od napada. Odvrćanje je delotvorno jedino kada su oni koji donose odluke uvereni da će im se nedela opasno olupati

o glavu, a ne da će od toga imati koristi. Jedini način da ponavljanje napada na Izrael od strane Hamasa i Hezbolaha prestane jeste da se Iran tretira kao direktni agresor, i da bude kažnjen više od kažnjavanja njihovih lutki na koncu.

To nije lako izvesti, ali postoji nekoliko opcija. Sve one podrazumevaju saradnju Amerike. Sam Izrael može Iranu da nanese štetu, ali ne dovoljnu da ona posluži kao stalno sredstvo odvratanja.

Prva od opcija je uništenje iranskog programa za proizvodnju nuklearnog oružja. Ako bi takav napad uspeo, ne bi to bila samo pobeda Izraela već celog regiona, Amerike i mira. Međutim, takav napad ima ozbiljne rizike, naročito ako Izrael treba da ga izvede sam. Uz saradnju sa SAD rizici bi bili znatno manji. Uspesno uništenje iranskog nuklearnog programa moglo bi da oslabi vlasti i moglo bi u završnici da dovede do promene režima.

Kada se sve sabere ostaje zaključak: ukoliko Iran ne bude strogo kažnjen za izazivanje terorističkih napada, primena vojne sile protiv terorističkih organizacija neće ih efikasno odvratiti od takvih napada. Možda će dejstva terorista biti usporena, jer su im uništeni oružje i infrastruktura, ali neće biti uništena njihova spremnost da slede naređenja iz Irana. A Iran će sigurno poslati još oružja i drugih materijala.

Treba se setiti i činjenice da su članovi Hamasa i Hezbolaha verski fanatici koji neće ustuknuti iz straha od smrti. Oni jedva čekaju da postanu mučenici. I Iran predvode verski fanatici, ali to su *proračunati* fanatici koji mogu da budu smireni samo verodostojnim pretnjama njihovom nuklearnom programu i samom režimu. Osim toga, mnogi pripadnici iranske vojske i radnici na polju nauke i tehnologije, manje su religiozni od svojih lidera i mogu biti zastrašeni i odvraceni.

Napad koji je Iran organizovao može da posluži Izraelu i Sjedinjenim Državama kao odlično opravdanje za postizanje onog što odavno žele: uništenje iranskog programa za proizvodnju nuklearnog oružja. Mada bi svetska zajednica javno kritikovala takvu vojnu akciju, mnogi svetski lideri, uključujući i one iz Saudijske Arabije i drugih arapskih država, razumeli bi i čak izrazili dobrodošlicu takvom potezu, jer bi razumeli da je svet bolji ako teroristička država Iran nema nuklearni arsenal.

Jedna stvar je jasna: Iran je za Izrael legitimna vojna meta. Iran, preko svojih posrednika, odavno vodi rat protiv Izraela. Po međunarodnom zakonu, Izrael ima pravo na vojni odgovor. Takođe ima pravo da preduzme preventivne vojne akcije kojima bi sprečio *mule* da steknu nuklearno oružje kojim prete Izraelu. Vojni napad na iranski nuklearni program bio bi opravdan kako kao odmazda tako i kao preventiva.

Druga opcija bilo bi ubeđivanje Saudijske Arabije da prizna Izrael i normalizuje odnose s njim. S obzirom da je jedan od očiglednih ciljeva Hama-

sovog masakra koji je Iran projektovao bilo sprečavanje postizanja takvog sporazuma, taj bi potez poslao snažnu poruku iranskom rukovodstvu da je Hamasov napad bio pucanj u sopstvenu nogu.

Još jedna korist od fokusiranja na Iran, umesto samo na Hamas, bilo bi ohrabrenje Izraelu da ulaže manje napora u teški rat u Gazi. Izrael, naravno, ima pravo da vodi taj rat, ali dugo angažovanje je preskupo, kako u pogledu izraelskih života tako i u pogledu života Palestinaca koje Hamas namerno koristi kao ljudske štitove.

Ako bi Izrael znao da može da izađe iz ove nesreće sa oslabljenim Iranom, naročito ako mu nuklearni program bude uništen, možda bi odustao od svoje namere da uništi Hamas.

Amerika bi mogla da učini još jedan koristan korak: da stavi nove zahteve pred najznačajnijeg saveznika Irana i Hamasa u regionu – pred Katar. Od te bi države moglo da se zahteva da izruči Hamasove lidere koji se sada otvoreno skrivaju u Dohi. Moglo bi od Katara da se zahteva da prestane da finansira Hamas, jer ti dolari, navodno namenjeni humanitarnim svrhama, zapravo se koriste kao podrška terorizmu. Moglo bi da se zahteva da Katar prekine, ili bar svede na najmanju meru, svoje bliske odnose sa Iranom.

Katar igra ulogu u pregovorima za oslobađanje Izraelaca koje Hamas drži kao taoce. Tu ulogu može da igra i dalje, pod uslovom da donosi dovoljne rezultate.

Jedno je sigurno, SAD imaju značajnu vojnu bazu u Kataru, ali ona može da bude premeštena u Bahrein. To bi koštalo i Katar i Ameriku, ali bi poslalo značajnu poruku o snazi Amerike.

Najvažnije: Amerika mora da nastavi da pruža svoju bezuslovnu podršku naporima Izraela da zaštiti sopstveno stanovništvo, i da bude na prvoj liniji svetskih napora u borbi protiv terorizma.

M. Da li je moguće da ceo svet greši kada je reč o Izraelu?

Jedan student iz Britanije, koji je video otrovne demonstracije protiv Izraela u celom svetu, postavio mi je dirljivo pitanje: Da li je moguće da ceo svet greši kada se radi o Izraelu? Odgovor se sastoji iz dva dela: prvo, ne osuđuje Izrael ceo svet, mada najveći deo sveta to čini. Izraelske akcije protiv terorista koji ubijaju civile, preduzete u samoodbrani, nailaze na razumevanje u najvećem delu Amerike, među mnogim Kanađanima, kod nekih Evropljana, pa čak i kod nekih Arapa. Istina je, međutim, da velika većina ljudi u svetu oštro osuđuje Izrael kad god dejstvuje u samoodbrani – pa čak i kad ne čini ništa drugo osim da postoji. Najveći deo sveta se automatski uključuje u demonizaciju jevrejske države, i taj odgovor na studentovo pitanje čini očiglednim: Da, kada se radi o Izraelu svet često greši. Jako greši. Nemoralno greši. Ponekad antisemitski greši.

To ne bi trebalo da bude iznenađenje za sve one koji znaju nešto o istoriji Jevreja: više od hiljadu godina, ceo je svet – bar ceo hrišćanski svet – vero-
vao da Jevreji ubijaju hrišćansku decu jer im je trebala njihova krv za pravljenje *macot* (ritualni hleb bez kvasca) za Pesah. Arapski i muslimanski svet i dalje veruje u tu krvnu klevetu. Ali, bez obzira na moguću raširenost tih antisemitskih uverenja, ona su jednostavno pogrešna, jednako kao što je, kroz veliki deo ljudske istorije, bilo rašireno i uverenje da se sunce okreće oko zemlje, da je svemir star 6.000 godina, ili da je Izrael namerno bombardovao bolnicu u Gazi.

Jednako je pogrešno i uverenje da je Izrael kriv za svoje akcije u Gazi, pošto je godinama dozvoljavao da Hamasove rakete igraju ruski rulet sa životima izraelske dece, i pošto je Hamas nedavno pobio i decu i odrasle. Šta je ispravno a šta pogrešno – po činjenicama ili po moralu – ne određuje istraživanje javnog mnjenja. Evropska istraživačka komisija je 2003. godine ustanovila da 59% Evropljana smatra Izrael najvećom pretnjom po svetski mir, ispred odmetnutih država kao što su Iran i Severna Koreja.¹⁰ A studija koju je sprovedla Anti-Defamation League, urađena krajem 2008. i početkom 2009, ustanovila je da 31% Evropljana krive Jevreje za globalnu finansijsku i ekonomsku krizu.¹¹ Rezultati ovih anketa nam više govore o Evropi nego o Izraelu, ili o Jevrejima. Novije ankete pokazuju povećanje ovih i drugih antisemitskih stavova.

Zapanjujuće je sveprisutno nepoznavanje osnovnih činjenica među brojnim studentima iz Evrope i iz Amerike – na primer, ko je počeo ratove 1948, 1967 i 1973? Šta je Palestincima ponuđeno Klinton-Barakovim predlozima 2000-2001. godine, i predlogom Ehuda Baraka 2008? Kada su počeli napadi raketama na izraelske civile?

Prisutno je i upadljivo namerno slepilo u pogledu činjenica i brojki iz raznih ratova u Gazi. Hamas daje lažne podatke i preuveličane brojeve, koje većina medija i mnoge grupe koje se bore za ljudska prava odmah prihvataju. Dokaz o takvim iskripljavanjima činjenica dao je pukovnik IDF-a Moše Levi, rukovodilac administracije za koordinaciju IDF-a u Gazi (CLA), a izveštaj je objavljen u listu Jerusalem Post. Kao primer jednog od takvih iskripljavanja on je naveo incident u blizini UN škole u Džabaliji: palestinski izveštaji su lažno tvrdili da je granata IDF-a pogodila školu i ubila više od 40 ljudi, od kojih su mnogi bili civili.

U stvarnosti, u tom je incidentu ubijeno 12 Palestinaca, od toga devet Hamasovih operativaca i tri civila. Dalje, kao što je UN kasnije i potvrdio, IDF je uzvraćao vatru, a granata o kojoj je reč uopšte nije pogodila školu.

„ Hamas je od početka tvrdio da je ubijeno četrdeset i dvoje ljudi, ali smo mi mogli da vidimo da je doneto samo nekoliko nosila,“ rekao je Levi. Dodao je da je CLA kontaktirala palestinsko ministarstvo zdravlja i tražilo imena ubijenih. „Tamo nam je rečeno da Hamas krije broj ubijenih.“

IDF je, zbog lažnih podataka koji redovno dolaze iz Gaze, uspostavio tim koji ima zadatak da u budućim vatrenim obračunima prikuplja informacije, analizira ih i u najkraćem roku izdaje izveštaje koji će opovrgavati Hamasove izmišljotine.

IDF je do sada identifikovao na stotine boraca koji su ubijeni u sukobima. Procenjuje se da su od do sada neidentifikovanih tela, većina bili „teroristički operativci“. Mnoga druga, koja su klasifikovana kao ne-borci, bili su ljudski štitovi, kao što je slučaj sa ženama i decom Hamasovih vojnih komandanata koji su odbili da dozvole svojim familijama da se sklone iz kuća, mada je Izrael javio da će te kuće biti bombardovane.¹² To je važno pre, važi i danas.

Neznanje je i otac i majka fanatizma i predrasuda. I obrnuto, fanatizam i predrasude rađaju neznanje. Emocije zasnovane na predrasudama a ne na razumu koji uzima u obzir istinite informacije, često izazivaju reakcije na Izrael. Mnogi anti-izraelski agitatori namerno zaglupljuju te reakcije, slogani zamenjuju činjenice, pevanje slogana zamenjuje razmišljanje, fanatizam smenjuje nepristrasno razmišljanje. Nije iznenađenje što je ta pojava najupadljivija u studentskim kampovima, orkestrirana od strane krajnje levih profesora koji svoju misiju vide kao podršku najradikalnijim elementima palestinskog pokreta, a ne kao podučavanje kritičkom razmišljanju ili prenošenju nepristrasnih informacija. Mnogi od tih otrovno anti-izraelskih polemičara su Jevreji. Ili su im bar roditelji Jevreji. Neki od njih su Izraelci, ili izraelske ekspatriote, koji žive u Evropi ili Americi. Oni svoje jevrejsko nasleđe ili izraelsko državljanstvo koriste kao dokaz svoje kredibilitnosti. U suštini, oni nude suprotnu, jednako iracionalnu verziju argumenta *ad hominem*: naše argumente treba da vidite ne na osnovu zasluga ili grešaka, već na osnovu onog ko ih nudi“. Ili još di-

¹⁰ European Commission, „Iraq and Peace in the World,“ Flash Eurobarometer survey, novembar 2003, http://europa.eu.int/comm/public_opinion/flash/fl151_iraq_full_report.pdf.

¹¹ Anti-Defamation League, „ADL Survey in Seven European Countries Finds Anti-Semitic Attitudes

Steady; 31 Percent Blame Jews for Fionnacial Crisis,“ Press Release, February 10, 2009, http://www.adl.org/PresRele/ASInt_13/5465_13htm.

¹² Videti Jerusalem Post, 15. februar 2009.

reknije: „Mi smo Jevreji – ili Izraelci – i ako mi demonizujemo Izrael, onda je Izrael zaista demon.“

Konstruktivna kritika Izraela, i politike koju Izrael vodi, je zdrava. Ona neprekidno traje, kako u Izraelu tako i među onima koji ga u svetu podržavaju. Demonizacija jevrejske države, ili primena dvostrukih standarda na akcije koje Izrael preduzima jeste pogrešna. Tržnica ideja treba na to da odgovori. To je razlog zbog koga sam napisao i objavio materijal ove kratke knjige. I dalje ću se boriti protiv onih koji hoće da unište Izrael masovnim ubistvima, raketama, samoubilačkim bombaškim napadima, nuklearnim oružjem, lažima, bigoterijom, bojkotom i drugim sredstvima – sve dok budem imao snage za to.

N. Krvna kleveta modernog doba

Na zidu u mojoj kancelariji visi dokument sa kraja 15. veka. Na njemu je ilustracija bradatog Jevrejina koji vadi krv iz hrišćanskog deteta. Tekst pored ilustracije objašnjava da jevrejski zakon zahteva da se *macot* za Pesah pravi od krvi hrišćanske dece.

Ovakvi klevetnički dokumenti su kružili po celoj Evropi u vreme Uskrsa, i dovodili do čestih pogroma – ubijanja, silovanja, paljevina i rušenja – a žrtve su bili jevrejska deca, žene i muškarci. To je bila osveta za navodno uzimanje krvi od hrišćanske dece.

Nikada nije nađen bilo kakav dokaz da se uzimanje krvi ikada dogodilo. Jevrejski zakon, u stvari, eksplicitno zabranjuje konzumaciju krvi, ili njeno korišćenje u pripremi hrane (zato su košer šnicle tako suve!)

Međutim, nedostatak dokaza nije bio važan onima koji su bili podučavani i koji su u to verovali. Pojava je postala poznata pod nazivom „krvna kleveta“. Laž je bila „istina“ uprkos nedostatku dokaza. Krvna kleveta je opstala u Evropi do početka 20. veka. Jevrejima je suđeno, ubijani su i linčovani jer su navodno uzimali krv od hrišćanske dece.

I druge klevete protiv Jevreja činile su osnovu klasičnog antisemitizma, koji je kulminirao nacističkim lažima koje su dehumanizovale Jevreje do stepena koji je Holokaust učinio mogućim. Pošto je šest miliona nedužnih jevrejskih beba i odraslih pobijeno, svet je rekao „nikada više“, i antisemitizam je u mnogim delovima sveta splasnuo.

Sada se vraća i to osvetnički, praćen krvnim klevetama i drugim sistematskim lažima o jevrejskom narodu i njihovoj nacionalnoj državi, Izraelu.

Naspram te mračne istorijske pozadine može da se razume i proceni sadašnja krvna kleveta – da je Izrael namerno ciljao bolnicu u Gazi i da je izazvao smrt 700 muslimanske dece, žena i muškaraca (Hamasa je taj broj kasnije smanjio na 470, a američka obaveštajna služba procenila da je objavljen broj žrtava višestruko uvećan).

Apsolutno nema nikakvih dokaza da je Izrael ciljao bolnicu da bi pobio nedužne palestinske civile. Ipak, ta krvna kleveta je široko prihvaćena među neprijateljima Izraela. Lideri su indoktrinirali „muslimansku ulicu“ da poveruje u bilo šta što je protiv Jevreja ili Izraela. Arapski mediji redovno prenose Hamasove laži i preterivanja – između ostalog i originalnu tvrdnju da je u bolnici ubijeno 700 civila – a sve se to prihvata kao sušta istina.

Teško da će sve činjenice o tragediji u Gazi, i u vezi s njom, ikada isplivati na površinu. Najveći broj dokaza je pod kontrolom Hamasa. On može da ih izmisli, manipuliše njima, da ih po želji koristi. Pouzdane svetske obaveštajne službe su procenile verovatnoću raznih scenarija: greškom ispaljena raketa; ostatak odbrambene rakete „gvozdene kupole“; pogrešno ispaljena izraelska raketa; pogodena izraelska raketa. Ipak postoji saglasnost da je teroristička raketa zatajila (to se sigurno događa u 15-20% slučajeva) i da je pala u Gazu. Ostaci eksplozivnog sredstva bi mogli da pomognu kod identifikacije rakete, ali Hamas odbija da priloži fragmente, i tvrdi (i pri tome laže) da su dezintegrisani u eksploziji. Ne znam ni za jednu objektivnu procenu kojom se ukazuje na izraelsku raketu, i siguran sam da nijedna procena nije zaključila da dokazi upućuju na namerno gađanje bolnice, s namerom da se pobiju civili.

Ipak, upravo je to krvna kleveta koju neprijatelji Izraela podstiču u Gazi, na „muslimanskoj ulici“, u arapskim medijima i na univerzitetkim kampovima po svetu.

Sadašnje reakcije na događaje u Gazi nije moguće razumeti bez uzimanja u obzir duge istorije krvnih kleveta i mržnje prema Jevrejima. Trenutni fokus je na Gazi, ali je cilj Hamasovih navijača ono što sam Hamas proklamuje u svojoj povelji: kraj svake nacionalne države jevrejskog naroda na bilo kom delu Izraela. Ne radi se tu o okupaciji ili naseljima. Uzvici i parole dolaze pravo iz Hamasove povelje: „Palestina će biti slobodna od reke do mora“. To znači da na prostoru između reke Jordan i Sredozemnog mora ne sme da bude Jevreja – zemlja će biti *judenrein*.

Antisemitizam se uvek zasnivao na lažima. Nikakvi dokazi, bez obzira koliko su uverljivi, neće moći da ubede vatrene mrzitelje Jevreja, da ih nateraju da prihvate istinu.

U nedeljama koje dolaze, izraelske rakete će slučajno ubiti palestinske civile zato što Hamas namerno koristi svoju decu i žene, starije i ostale, kao ljudske štitove. Neki od njih su dobrovoljni štitovi, drugi su pod pritiskom ili su primorani da svoje živote stave na kocku ne bi li zaštitili Hamasove ubice. Međunarodni zakon „proporcionalnosti“ dozvoljava Izraelu da uništi važne vojne mete – vođe Hamasa i lansirne rampe za rakete – čak i ako će izvestan broj civila pri tom stradati ili biti povređen. Jedini je zahtev da vojna vrednost mete bude proporcionalna broju očekivanih kola-

teralnih smrti i povreda među civilima. Pravilo proporcionalnosti takođe zavisi od toga koliko su ti „civilni“ zaista „civilni“. Izrael ima dodatnu slobodu da ugrožava živote civila koji su dobrovoljni štitovi, ili koji na drugi način saraduju sa Hamasom, u odnosu na slobodu koju bi imao da su ta deca i drugi potpuno nedužni.

Međutim, nemojte očekivati da ti Hamasovi lažovi ili druge vođe horova koji proturaju krvnu klevetu, razmotre pomenute i druge legalne i moralne razlike. Što se njih tiče, svaka smrt Palestinca automatski je greh Izraela, čak i ako su civili stradali od Hamasove rakete koja je zatajila, ili ako su bili upotrebljeni kao ljudski štitovi. Istina jednostavno nema nikakvu vrednost kod bigota koji stalno obnavljaju krvne klevete.

O. Kako osigurati da se teroristički napadi na izraelske civile ponovo ne dogode?

Postoji jedan siguran način koji obezbeđuje da će Hamas nastaviti terorističke napade na Izrael, i da će druge terorističke grupe pojačati korišćenje terorizma protiv civila u celom svetu. Taj siguran način podrazumeva nagrađivanje terorista i kažnjavanje njihovih žrtava, koje pokušavaju da uzvrate. To je jedna od najvažnijih lekcija naučenih tokom nedavnih događaja u Gazi, ali svakako nije nova. Napisao sam 2002. godine knjigu naslovljenu *Zbog čega terorizam donosi rezultate (Why Terrorism Works)*. Poenta izneta u toj knjizi danas je još relevantnija nego što je onda bila:

Osnovni razlog uspešnosti terorizma jeste to što ima uspeha – teroristi redovno imaju koristi od svojih terorističkih akcija. Terorizam će trajati sve dok donosi koristi onima koji ga primenjuju, sve dok ga međunarodna zajednica nagrađuje, a to čini već 35 godina.

Hamas je bogato nagrađen od strane međunarodne zajednice, od grupa koje se bore za ljudska prava, od medija, mnogih studenata i profesora, kao i od strane miliona pristojnih ljudi, uprkos Hamasovim neprekidnim ratnim zločinima, kasapljenju civila, ispaljivanju raketa na izraelske civile i sakrivanju iza Palestinaca koji im služe kao ljudski štitovi. S druge strane, Izrael je značajno kažnjen zato što pokušava da zaštiti svoje stanovnike od tih napada. Mada će Hamas skoro sigurno pretrpeti značajan vojni poraz, on je stekao bonacu u odnosima sa javnošću. Njegov status među akademičarima i u mnogim delovima sveta je ojačan, kao i u Ujedinjenim nacijama i na „arapskoj ulici“. Izgubiće bitku na terenu u Gazi, ali je verovatni ratni pobenik u srcima i mozgovima mnogih pristojnih, i mnogo više nepristojnih ljudi u svetu.

Evo jednostavnim rečnikom izloženog programa, koji se sastoji od 12 koraka. Međunarodna zajednica bi trebalo da ga sledi ako zaista želi da terorizam postane primarna taktika koja se koristi protiv demokratija, a od strane onih koji su nezadovoljni.

Korak br. 1: Što je više moguće koristiti terorizam – divljanje sa ubijanjem, rakete usmerene ka civilima, samoubilačke bombaške napade po picerijama i diskotekama, podmetnute bombe po školskim autobusima, pucnjavu po učionicama itd. – protiv vaših neprijatelja, do tačke kada oni nemaju drugog izbora osim vojnog odgovora.

Korak br. 2: Osigurati se da su teroristi i njihovo oružje – rakete, eksplozivi itd. – sakriveni među civilima na gusto naseljenim mestima.

Korak br. 3: Kada se dogodi neizbežan odgovor, upotrebiti ljudske štitove, što mlađe to bolje. Ako je moguće regrutovati ih uz njihov pristanak, ako je potrebno i oteti ih, čak i bebe i malu decu.

Korak br. 4: Obezbediti da su vaši teroristički borci obučeni u civilna odela. Regrutovati što više žena i omladine u redove terorista.

Korak br. 5: Spremiti video kamere i naklonjene novinare koji će snimiti svaku smrt, i objaviti je na što više medija u svetu.

Korak br. 6: Reciklirati mrtve civile, naročito decu, i premeštati ih sa jednog na druge medije, uvećavajući time broj očigledno ubijenih civila.

Korak br. 7: Obezbediti da naklonjeni doktori i personal Ujedinjenih nacija uveća broj ubijenih civila, ubrojati u civile svaku osobu ispod 18 godina i svaku ženu, čak i ako su teroristi.

Korak br. 8: Razaslati potpuno lažne izveštaje o civilnim žrtvama i mestu njihovog stradanja (na primer, tvrditi da je više od 700 civila ubijeno u bolnici u Gazi, mada ih je neuporedivo manje stradalo, i to na parkiralištu). Možete biti sigurni da će mediji vaše preterane izveštaje staviti na prve strane; kada posle pažljive istrage istina posle više nedelja konačno ispliva, ona će biti zakopana negde na poslednjim stranama.

Korak br. 9: Optužiti demokratiju za ratne zločine i pokrenuti postupke protiv njenih lidera i vojnika po pristrasnim sudovima, koji simpatišu Hamas, po svetu. Pokretanje postupaka će podrazumevati prezumpciju krivice, čak i ako tužbe budu odbačene mesecima kasnije.

Korak br. 10: Pokrenuti razne „debate“ po Ujedinjenim nacijama, gde će se razne

svetske tiranske diktature postrojiti na podijumu, i osuditi Izrael za zločine.

Korak br.11: Prošetati uobičajeni asortiman pouzdanih anti-izraelskih akademičara, koji će po novinama i televizijama napraviti poplavu nekih od najgadnijih izlučevina o međunarodnom pravu, ljudskim pravima i zakonima rata – brbljanje koje bi na odgovarajućem ispitu oborilo svakog studenta bilo kog objektivnog pravnog fakulteta. Organizovati jednostrane proteste studenata i drugog mladog sveta u što je više zemalja moguće.

Korak br. 12: Obezbediti da Hamas razume da će, ako ponovi svoje već mnogo puta izvedene ratne zločine, ponovo biti nagrađen, i da će Izrael, ako se bude branio, ponovo biti kažnjen.

Ovih 12 koraka treba da koriste univerzitetski studenti, narodi i organizacije, kao što su Ujedinjene nacije – za koje se čini da su odlučne da ohrabruju terorizam.

A evo i šest koraka koje bi trebalo da učine one demokratije koje zaista žele da stave tačku na terorističke napade na civile.

Korak br. 1: Nikada, ni pod kojim okolnostima, ne nagrađivati terorizam, ili grupu koja koristi terorizam, da bi došao do svojih ciljeva.

Korak br. 2: Uvek kažnjavati teroriste i terorističke grupe koje koriste, omogućavaju ili podržavaju terorizam protiv civila. Takođe, kazniti nacije koje ih finansiraju i podržavaju.

Korak br. 3: Nikad ne kažnjavati demokratije koje pokušavaju da spreče terorizam protiv svojih civila, naročito ako se teroristi kriju iza sopstvenih civila da bi izazvali demokratije da ubijaju civile.

Korak br. 4: Nikada ne dozvoliti da organizacije koje se bore za ljudska prava, međunarodne organizacije ili tribunali za ratne zločine, budu kidnapovani od strane onih koji podržavaju terorizam, i da posluže za kažnjavanje onih koji žele da zaštite svoje civile od terorizma. Ovo naročito važi u slučajevima kada su demokratije pokazale uzdržanost u pogledu odgovora i kada nemaju nikakvu razumnu alternativu osim upotrebe vojske u svrhu samoodbrane.

Korak br. 5: Nikada ne manipulirati emocijama pristojnih ljudi tako što im se prikazuju samo tela ljudi koji su bili ljudski štitovi, koji su stradali u samoodbrambenim vojnim akcijama demokratije koja se brani, bez objašnjenja da su te smrti izazvali teroristi.

Korak br. 6: Postarati se da stvar koju zastupaju teroristi slabi sa svakim sledećim terorističkim činom.

Kao što sam napisao 2002. godine:

Ne samo da terorizam nikada ne sme da bude nagrađen, već stvar za koju se teroristi zalažu mora – i to vidljivo – da pretrpi štetu, i da bude slabiji nego što bi bio da se teroristička akcija nije dogodila. Način na koji teroristi kalkulišu, definišu i kalibriraju cenu i benefite svojih akcija, možda se razlikuje od načina na koji obični kriminalci odlučuju da li da ukradu, prevare ili da se ponašaju nasilnički – ali odgovor društva mora da se zasniva na sličnom razmišljanju. Oni koji se koriste terorizmom imaju sopstvene kriterijume za procenu uspeha ili neuspeha, ali treba da važi nepromenljiv princip: da oni koji počine teroristički čin moraju da plate veću cenu od koristi koju tim činom stiču. Njima, po njihovim kriterijumima, mora da bude gore nego što je bilo pre terorističkog napada.

Međunarodna zajednica je uvek, praktično u svim slučajevima, činila suprotno od toga. Poruka koju je slala bila je: samo nastavite. Vaša stvar će jačati, a vaši demokratski neprijatelji će još više patiti. Nije nikakvo čudo da Hamas i druge terorističke grupe svoje ratne zločine smatraju taktikom koja im donosi korist, a demokratijama samo štetu.

P. Mitovi o Gazi moraju da budu ispravljani

Najjače Hamasovo oružje u ratu rečima protiv Izraela jeste Velika Laž. Hamas je ponudio seriju neistina koje mnogi mediji, studenti koji protestuju, pa čak i razni vladini činovnici ponavljaju kao papagaji. Neke su iz prošlosti, od trenutka stvaranja Izraela, neke su u današnjim glavnim naslovima.

Pogledajte najpre krvnu klevetu da je Izrael odgovoran za bombardovanje bolnice u Gazi, kada je ubijeno 700 civila. U tu priču veruje ceo arapski i muslimanski svet, a i mnogi drugi delovi sveta – naročito radikali među studentima. Postoje obilni dokazi koji govore suprotno: praktično su sve obaveštajne agencije zaključile da Izrael nije ispalio smrtonosnu raketu, skoro je sasvim sigurno da je ona došla od Islamskog džihada, i da je broj stradalih – uključujući tu i teroriste i njihove pomagače - između 100 i 300, a ne koliko Hamasove naduvane brojke govore.

Srodna ovoj laži je laž da Izrael namerno gađa najgušće naseljena mesta na svetu. Istina je, naravno, da Gaza jeste relativno gusto naseljena, ali ni blizu gustine stanovnika u velikim gradovima kao što su Tel Aviv, Manhatan, Manila i metropole po Aziji. Jedna studija smešta Gazu na 66. mesto gusto naseljenih gradova. Bio sam u Gazi i video

otvorena polja sa kojih je Hamas sa lakoćom mogao da ispaljuje rakete – ali je ipak želeo da svoje stanovništvo dovede u opasnost. Lideri Hamasa su otvoreno priznali: oni namerno pucaju iz škola, džamija, bolnica i sa drugih mesta za koja znaju da će na njima biti civila kada Izrael bude opravdano pokušavao da uništi lansere raketa.

To je deo igre koju vode: napasti izraelske civile, očekivati odgovor i kolateralnu štetu među civilima koji im služe kao ljudski štitovi, a onda tela ubijenih civila pronositi ispred kamera medija koji su im naklonjeni. Taj se šablon ponavlja duže od četvrtine stoleća.

Još jedan mit glasi: Hamas je zatvor na otvorenom prostoru, a zatvorski čuvari su Izraelci. Istina glasi: Izrael je povukao sve civile i vojnike (uključujući i tela svojih poginulih koja su tamo godinama ležala zakopana) kada je 2005. godine završio sa okupacijom tog područja. Iza sebe je ostavio opremljene farme, staklene bašte i druge instalacije koje su mogle da budu iskorišćene kao pomoć stanovništvu Gaze. Evropske zemlje su donirale novac u naporu da se Gaza pretvori u Singapur na Mediteranu. Ali kada je Hamas na izborima pobedio Palestinske vlasti, njegovi su teroristi napali, pobili ili proterali predstavnike Palestinaca - koji su takođe bili izabrani na izborima. Onog časa kada je Hamas uzeo svu vlast, Gaza se pretvorila u pakao siromaštva, odsustva sloboda (ispovedanja vere i slobode govora), i odsustva obrazovanja. Gaza nije zatvor na otvorenom, ali ono što jeste direktna je posledice akcija Hamasa.

Čim je to sebi omogućio, Hamas je Gazu pretvorio u veliku lansirnu rampu za hiljade raketa koje dovode u opasnost živote izraelskih civila. Odgovor na te napade bilo je nametnuto ograničenje ulaska Palestinaca u Izrael, i povratka u Pojas Gaze.

I pored tih ograničenja, hiljadama Palestinaca bilo je dozvoljeno da svakodnevno ulaze u Izrael, da tamo rade i zarađuju mnogo više nego što bi mogli da zarade u Gazi. Sada se ispostavilo da su mnogi od njih bili Hamasovi špijuni koji su teroriste snabdevali informacijama korišćenim 7. oktobra 2023, što je dovelo do smrti 1200 Izraelaca.

Još jedan veoma korišćen mit je da Izrael u Gazi izaziva humanitarnu krizu jer ne dozvoljava dopremanje goriva i drugih potreba. Istina glasi: Hamas po tunelima skladišti gorivo, vodu, lekove i hranu, a obični Palestinci tim skladištima nemaju pristup. Sva je ta humanitarna roba rezervisana isključivo za borce Hamasa. Hamas bi mogao da pomogne u rešavanju humanitarne krize ako bi svoje rezerve goriva dao bolnicama, umesto da ih koristi za rakete koje šalje na Izrael. Hamasovi lideri su pokrali na milijarde dolara namenjenih palestinskim civilima u humanitarne svrhe.

Najveći neprijatelj palestinskog naroda nije Izrael, nego Hamas. Izrael bi palestinskom narodu

učinio veliku uslugu ako bi eliminisao Hamas, jednako kao što bi libanskom narodu učinio uslugu ako bi eliminisao Hezbollah. Iran je režiser koji svoje lutke pomera kako mu odgovara, koji stoji iza obe ove terorističke organizacije i podržava rat koji oni vode protiv palestinskog i libanskog naroda – u kome ima mnogo onih koji bi voleli da žive u miru sa Izraelom.

Nedavno je generalni sekretar Ujedinjenih nacija, koji je ranije bio manje anti-izraelski raspoložen nego neki od njegovih prethodnika, dao jednu nečuvenu izjavu kojom je hteo da stavi u „kontekst“ odsecanje glava, silovanja, ubistva i kidnapovanja stotina nedužnih ljudi. Stavljanje tih varvarskih postupaka u kontekst može da se vidi samo kao njihovo opravdavanje. Takva izjava diskvalifikuje šefa Ujedinjenih nacija, on ne može da ima bilo kakvu konstruktivnu ulogu u krizi koja je u toku. On je postao deo problema, a ne deo rešenja problema. Ne postoji izgovor koji opravdava ono što je Hamas učinio, niti ono što su brojne studentske i druge grupe iz celog sveta pokušavale da opravdaju.

Hamasovo varvarstvo je dovelo Izrael u vrlo tešku situaciju: mora da uništi Hamas, ali ne može da ga uništi a da ne dovede u opasnost živote ljudi koji se koriste kao ljudski štitovi. Ti su ljudski štitovi postali primarna odbrana Hamasa od izraelskih napada. Uvek je teško postići pravu ravnotežu – naročito kada se i oti Izraelci koriste kao ljudski štitovi. Svet mora da razume da svaka smrt izraelskog ili palestinskog civila jeste rezultat Hamasovih napada. Upotrebiti ljude kao štit je zakonski, politički i moralno, zločin koji je Hamas počinio.

Razmotrimo analogan slučaj: pljačkaš banke uzme taoca i počne da puca po prisutnima, zaklonjen iza svog ljudskog štita. Da bi zaustavio pljačkaša, čuvar banke puca na njega, ali slučajno ubije taoca. Svaki pravni sistem će onoga ko je držao taoca smatrati krivim za ubistvo osobe koja mu je bio štit, ne osobu koja ga je zaista ubila. Isto treba da važi i za Hamas.

Sve dok svet ne prepozna činjenice i ne reaguje u skladu sa realnošću, Hamas će nastaviti sa svojom taktikom, pa će stradati sve više nedužnih civila, izraelskih i palestinskih.

Q. Ne postoje „pro-palestinske“ demonstracije

Uprkos naslovima po medijima o pro-palestinskim demonstracijama, o protestima po univerzitetkim kampovima, po gradovima u celom svetu i na „arapskoj ulici“, u stvarnosti nije održan nijedan protest koji je zaista bio pro-palestinski. Svi su anti-izraelski, pro-hamasovski, pro-teroristički i često antisemitski. Nijedan protest nije zahtevao rešenje sa dve države. Umesto toga, pevalo

se o uništenju Jevreja „od reke do mora“ – a to je isto što i uništenje Izraela.

Entitet koji je najviše na svetu, i u potpunosti, anti-palestinski – jeste Hamas. Oni su pobili i proterali na izborima izabrane ljude iz Palestinskih vlasti. Pokrali su gorivo, hranu, lekove i novac namenjene palestinskom narodu. Koriste palestinske žene i decu kao ljudske štitove. Sprečavaju civile da se sele na manje opasna mesta, van bojišta, čime mogu da izbegnu izraelsko bombardovanje. Uskratili su stanovnicima Gaze pravo na obrazovanje, verske i političke slobode. Od života svojih sunarodnika su učinili pakao. Pobili su više Palestinaca nego što je to Izrael, braneci se, učinio.

Sve pomenuto važi za godine koje su prethodile nedavnom ratu sa Izraelom, a koji počeo Hamasovim masakrom. Hamas je dobro znao da će time život civila u Gazi učiniti neuporedivo težim. To je, zapravo, i bio deo motiva za napad na Izrael: naterati Izrael da silno uzvрати, pa da svet vidi mrtve bebe koje su koristili kao ljudski štit.

Stvari su se veoma pogoršale, a čini se da će u budućnosti biti još gore, jer Hamas skuplja preostalo gorivo i humanitarnu pomoć. Sve su to plodovi delovanja Hamasa i njegovog gospodara Irana.

Podržavati anti-palestinsku politiku Hamasa i onih koji mu pomažu je sve samo nije „pro-palestinsko“ delovanje. Mediji ipak insistiraju na nazivanju otrovnih anti-izraelskih i anti-jevrejskih demonstracija „pro-palestinskim“. Tako se oni čine pozitivnijim i prihvatljivijim za opštu javnost. Isto važi za anti-izraelske i pro-hamasovske organizacije, kao što su „Studenti za pravdu u Palestini“. Ta se organizacija bori protiv pravde za Palestine. Da žele pravdu za Palestine – oni bi bili protiv Hamasa. Oni traže nepravdu za Jevreje i Izrael. Svoja prava uverenja kriju iza imena svoje organizacije koje je potpuna prevara u pogledu njihovih ciljeva i akcija. Isto važi i za pogrešno nazvanu antisemitsku grupu koja sebe naziva „Jevrejski glas za mir“, koja nije zaista jevrejska i koja se protivi miru. Lažno sebe nazivajući „jevrejskom“ ona teži da joj se više veruje kada zlobno optužuje Izrael.

Došlo je vreme da dobri ljudi shvate da se ovde ne radi o sukobu onih koji su pro-palestinski i onih koji su pro-izraelski. Mnogi od nas spadamo u obe grupe. Ja podržavam mirnu palestinsku državu koja postoji pored Izraela. Većina Izraelaca je saglasna da je rešenje sa dve države najbolje – ili najmanje loše. Želimo demokratsku, mirnu palestinsku državu koja se brine o dobrobiti svojih stanovnika. Podrivanje mogućnosti da se tako nešto ostvari je upravo ono što je Hamas sebi postavio kao cilj, zato je i poslao onog 7. oktobra svoje ubice i silovatelje u Izrael.

Hamas je uvideo da su Izrael i Saudijska Arabija sasvim blizu sklapanja mira. Po takvom spora-

zumu bi se od Izraela očekivalo da ograniči svoja naselja na Zapadnoj obali, i da krene u pravcu rešenja sa dve države. To bi bilo dobro za Palestine. Time bi se igra promenila, ali bi Hamas i druge terorističke grupe, koje se protive miru i rešenju sa dve države, bili marginalizovani. Svako rešenje sa dve države bi omogućilo egzistenciju Izraela.

Sadašnji spor na Srednjem istoku je između nacije koja želi da živi u miru sa svojim susedima, i bandi terorista koje žele ništa manje nego da zbace sve vlade na Srednjem istoku, da ih zamene islamskim kalifatom, marginalizuju žene, pobiju homoseksualce i istrebe one koji se s njima ne slažu.

Zato molim medije da rade svoj posao, da tačno opisuju proteste i demonstracije po univerzitetskim kampovima i po ulicama u celom svetu. Nemojte ih nazivati „pro-palestinskim“. Istina kod izveštavanja zahteva od vas da ih nazovete anti-izraelskim i pro-hamasovskim.

Time bi se studentima, koji se priključuju protestima i potpisivanju pisama podrške, uskratio izgovor da nisu bili svesni da te grupe podržavaju ono što je Hamas učinio 7. oktobra, i da svojim potpisom zahtevaju nestanak Izraela. Svako ko se priključi tim „pro-palestinskim“ protestima, i ko potpiše njihove peticije, treba da zna šta time podržava: ne palestinski narod koji bi želeo mir, već Hamasove teroriste koji žele da unište Izrael i jevrejski narod.

Nema sumnje da je Hamas, osim što teži uništenju Izraela, jedna antisemitska mrziteljska grupa. Hamas se takođe protivi pravima žena, homoseksualaca, transdžender osobama, kao i slobodi govora i religije. To su sve politike za koje progresivci i „wokes“ („budni“) tvrde da ih podržavaju. U skladu s tim, najbolji dokaz da su oni koji se priključuju Hamasovim demonstracijama i potpisuju njihove peticije, saučesnici u antisemitizmu, i da su voljni da podrže grupu koja se protivi praktično svim suštinskim vrednostima, a protiv su i Jevreja i njihove nacionalne države.

Sloboda govora zahteva transparentnost i poštenje. Mediji, koji ove bigotske grupe nazivaju „pro-palestinskim“, usput krijući njihov program, čine jako lošu uslugu ovim značajnim zahtevima.

R. Prebrojavanje mrtvih u Gazi

Hamas svoje podatke o broju mrtvih Palestinaca deli na tri kategorije: ukupno, deca, žene. Američka vlada se ne slaže sa tim brojevima, i to s pravom, pošto Hamas ima dugu istoriju laganja o žrtvama. Čak i da njihove brojke imaju smisla, a nemaju, oni kriju relevantnu istinu: koliko je aktivnih Hamasovih terorista među mrtvima? Koliko je onih koji su direktno upleteni u terorizam? Koliko je onih koji na rečima podržavaju Hamasov terorizam? Koliko je onih koji su imali

14, 15, 16 ili 17 godina, koje Hamas ubraja u „decu“, a koji su bili borci – deca-vojnici, koje je Hamas regrutovao – ili pomagači? Koliko je Hamasovih terorista i njihovih pomagača među ženama?

Koliko je onih koji su stradali od raketa koje su zatajile pri lansiranju, kao što se dogodilo na bolničkom parkingu? Koliko je onih koji su stradali od izraelske vatre, a potpuno su nedužni civili, kao što su sasvim mala deca koju Hamas rado izlaže televizijskim snimateljima? Koji su stvarni procenti?

Nema oštre linije između Hamasovih boraca, njihovih pomoćnika, i civila. Hamas nema regularnu vojsku sa uniformama i drugim karakteristikama pomoću kojih mogu te dve grupe da se razlikuju. Postoji kontinuum u kome su s jedne strane mala deca, a sa druge „civili“ koji rade za Hamas i pomažu mu. Između te dve krajnje pozicije postoje mnoge kategorije.

Medicinski podaci koje daje Hamas uskraćuju javnosti potrebne informacije na osnovu kojih bi moglo pošteno da se odredi koliko je onih koji bi spadali u gore pomenute kategorije civila i boraca. Da li se sećate video snimka koji je obelodanio Hamas, na kome se vidi krvožedna rulja koja viče „Alahu Al Akbar“ dok razvlači jednu Izraelku kroz ulice, verovatno posle silovanja? Većina tih „civila“ koji kliču bi, prema ratnom zakonu mogli da bude smatrani civilima, ali da li oni zaslužuju jednako saosećanje kao mrtve bebe koje Hamas rado pokazuje televizijama. Ne, tu se radi o stepenu.

Šta je sa pripadnicima Hamasovog političkog krila? Gde se oni nalaze na gore pomenutom kontinuumu? Šta je sa onima koji grade, održavaju i koriste Hamasove terorističke tunele?

Opšta mantra je da Izrael vodi rat samo sa Hamasom, ne i sa palestinskim narodom u Gazi. Time se zamagljuje stvarnost da mnogi, ako ne i većina, Palestinaca podržava Hamasove brutalne taktike. Oni čak i svoju malu decu uče da je dobro ubiti Jevrejina. To decu ne čini saučesnicima, ali šta je sa njihovim učiteljima? Čak i ako ih to ne čini aktivnim borcima, svakako ih čini manje simpatičnim žrtvama, naročito ako su sledili Hamasova naređenja da ne pokušavaju da se sklone iz borbene zone.

Izrael je u ratu sa Hamasom koji politički i vojno kontroliše Gazu. To se može porediti sa ratom u kome je Amerika bila ratovala protiv Nemačke i Japana tokom 1940-ih. Civili plaćaju cenu kada njihova država napadne neku drugu, kao što je Hamas napao Izrael. Čak i ako se radi o grupama unutar neke zemlje, kao što su Al Kaida ili ISIS, civili stradaju. Mnogi su izginuli u Afganistanu i Iraku kada su se vojnici Sjedinjenih Država borili protiv terorista, i bili hiljadama kilometara udaljeni od svoje domovine. Izrael se bori protiv

masovnih ubica koji su tu, neposredno s druge strane granice.

Što se zakona i moralnosti tiče, rezultat se sastoji od mnogih sivih područja. Ne može se kvantifikovati pojednostavljenim svrstavanjem u tri kategorije kao što Hamas nudi javnosti.

Preklapanje ovih i drugih kategorija su stvarna i značajna. Smrt svakog pravog civila i svakog malog deteta velika je tragedija, ali su te tragedije isključivo greška i odgovornost Hamasa. Kada je Hamas odlučio da napadne i izvede invaziju na Izrael, da poubija i siluje njegove civile, znao je da će Izrael morati da reaguje vojno i da će palestinski civili neizbežno postati kolateralne žrtve. Ne samo da je Hamas znao da će njihov napad izazvati stradanja među Palestincima, on je nameravao i želeo „mrtvu bebū“ kao deo svog scenarija. Hamas zna da Izrael nikada ne cilja nedužne bebe namerano. Zašto bi to činio? Izrael je na gubitku svaki put kada se na TV ekranima pojavi mrtav Palestinac, javno mnjenje to ne odobrava. Hamas takođe zna da će, uprkos svim naporima Izraela da se izbegnu ili makar smanje žrtve među civilima, do njih ipak doći – naročito ako ih Hamas bude koristio kao ljudske štitove iza kojih se kriju njegovi borci.

Tu je taktiku odlično ilustrovao čuveni crtež na kome izraelski vojnik stoji ispred kolica sa bebom, da bi je zaštitio, i puca, dok se Hamasov terorista krije iza kolica sa bebom, da bi se zaštitio, i puca. Tako, kada čujete brojeve Palestinaca za koje Hamas tvrdi da su ubijeni, postavite teška pitanja. Broj sasvim nedužnih civila je verovatno neuporedivo niži od Hamasovih podataka koji dovode u zabludu, a to je deo rata koji Hamas vodi protiv Izraela na polju javnog mnjenja.

S. Homoseksualci za Gazu, Jevreji za Hamas, feministkinje za teroriste a progresivci za fašiste

Među grupama koje su podržale silovanja, odsecanje glava, masovna ubistva i kidnapovanja Jevreja od strane Hamasa, ima i onih koji se navodno zalažu za homoseksualce, Jevreje, feministe i progresivce. Ako bi članove ovih grupa iz bilo kog razloga put naveo u Gazu, Hamas bi ih ubio, jer ne toleriše homoseksualce, Jevreje, feministe ili progresivce. Zaista, među ljudima kojima su bile odsečene glave, koji su bili silovani, ubijeni i kidnapovani, bilo je i homoseksualaca, Jevreja koji podržavaju Palestine, feminista i progresivaca. Hamasu to ništa ne znači. Ako ste Jevrej in i/ili Izraelac, vi ste meta njihovog varvarstva.

Zašto toliko ljudi iz grupa koje bi Hamas da uništi, podržava tu rasističku grupu? Odgovor je jasan: ti zatucani ljudi više mrze Jevreje i njihovu nacionalnu državu, nego što vole sebe i svoje grupe. To nema nikakve veze sa podrškom pale-

stinskom narodu, strašno ugnjetenim od strane Hamasa. Niti se iz toga vidi generalna podrška okupiranim nacionalnim grupama, onima koji nemaju svoju državu, koji su ugnjeteni. Ti selektivni bigoti nemaju ništa da kažu u vezi Kurda koji nemaju svoju državu, ugnjetenih Ujgura i drugih grupa kojima bi njihova pomoć dobro došla. Oni se fokusiraju samo na Palestince, jer su oni navodno ugnjeteni od strane Jevreja. Tu se radi o mržnji prema Jevrejima, a ne o ljubavi prema Palestincima ili drugim grupama koje bi mogle da motivišu te fanatične bigote.

Podsetimo se da su ti igrokazi podrške Hamasu počeli pre nego što je Izrael odgovorio na Hamasovo varvarstvo. Bilo je predstava podrške onome što je Hamas učinio nedužnim Jevrejima: silovanjima, odsecanjima glava, masovnim ubistvima i kidnapovanjima. Viktimizacija Jevreja je stimulirala te izlive antisemitizma. Malo je bilo kritika na račun onoga što je Hamas učinio. Najžestće demonstracije su bile protiv Izraela, zbog onoga što on jeste: nacionalna država jevrejskog naroda. I, tipično za siledžije, to se događalo kada je Izrael bio najpovredljiviji, kada je još uvek bio u žalosti zbog tolikog broja stradalih nedužnih civila.

Među onima koji podržavaju Hamas najveću hipokriziju iskazali su „Homoseksualci za Gazu“ (Gays for Gaza). Zastave u duginim bojama koje demonstrante identifikuju kao LGBT populaciju bile su najupadljivije na anti-izraelskim demonstracijama koje su pozivale na uništenje te nacije. Te su zastave ilegalne u Gazi. Svako ko tamo istakne tu zastavu, mada je još živ - već se može smatrati ubijenim. To se dogodilo ranijem lideru terorista Mahmudu Eštaviju, koga su uhvatili tokom seksualnog čina sa drugim muškarcem. Mučili su ga i ubili.

Homoseksualci iz Gaze traže pribežište u Izraelu, jer ta zemlja spada među one koje najviše prihvataju homoseksualce. To, međutim, ništa ne znači gej bigotima kojima je mržnja prema Jevrejima važnija od brige za gej Palestince.

Još je gori slučaj grupe koja ima sasvim pogrešno ime: „Jevrejski glas za mir“ (Jewish Voice for Peace). Ona već dugo služi Hamasu i drugim anti-izraelskim terorističkim grupama kao fasada. Tvrdi da je anti-cionistička, protivi se postojanju Izraela, a njeni lideri i navijači su otvoreni antisemiti. Na njihovoj Facebook stranici su se nedavno pojavili klasični antisemitski slogani, kao što su „Nacistička Nemačka je bila žrtva Jevreja“; Izraelci su „sinagoga Satane“; „treba da izbrisemo Izrael sa mape sveta“; „Izrael je odgovoran za 9/11“ (dan rušenja Trade Center kula u Njujorku). Kada bi Jevreji koji su članovi ove grupe (mnogi članovi nisu Jevreji, uprkos nazivu grupe) pokušali da demonstriraju u Gazi, bili bi ubijeni ili kidnapovani. Hamas, kao što i nacisti nisu, ne razlikuje Jevreje po njihovim političkim opredeljenjima. Dokaz te činjenice je što su neki od Jevreja koji su

ubijeni 7. oktobra 2023. bili kritički raspoloženi prema izraelskoj vladi, a možda i prema cionizmu. To nije smetalo silovateljima i drugim zločincima Hamasa. Za njih je Jevrejin – Jevrejin, bez obzira da li pripada „Jevrejskom glasu za mir“ ili „Likudu“ (konzervativna partija u Izraelu).

Onda su tu i feministi, progresivci i sindikalisti, koji podržavaju brutalnost Hamasa i protive se postojanju Izraela.

Hamas spada među najveće protivnike boraca za prava žena na svetu, žene podvrgavaju svim ćefovima njihovih muževa i očeva, tolerišu ili čak podstiču ubistva žena zbog povreda časti njihovih muškaraca.

Hamas drži po zatvorima svoje progresivne kritičare i ne dozvoljava nezavisne sindikate. Eksploatiše radnike, decu koristi kao radnike i kao borce. U svetu nema ni pomena o njihovom fašizmu – sve dok ubijaju Jevreje. Ako to nije antisemitizam, onda ja ne znam šta jeste.

Da, Jevreji mogu da budu antisemiti. Ali to mogu da budu i homoseksualci, i feministi, i progresivci, socijalisti i ostali na krajnjoj levici. Hitler je bio vegetarijanac. Neki od vodećih nacista su bili homoseksualci. Gertruda Stein, Jevrejka, bila je saradnik nacista. Mnogi studenti po univerzitetima, ne samo u Nemačkoj već i na Harvardu, Jeju i Džordžtaunu podržavali su 1930-ih godina nacističku Nemačku. Današnji nacisti su pripadnici Hamasa. Oni koji danas omogućuju nacizam su studenti i ostali koji podržavaju Hamas. Istorija će im suditi upravo onako kako je sudila saradnicima nacista.

T. Nova Kristalna noć: široko rasprostranjene pohvale Hamasovom varvarstvu pokazuju raširenost mržnje prema Jevrejima

Mnogi od najgorih protesta protiv Izraela, i peticije na njima potpisane, dogodili su se pre nego što je Izrael odgovorio na Hamasovo varvarstvo od 7. oktobra. Studentske grupe, grupe advokata, BLM (Black Life Matters) grupe, sindikati i drugi levičarski pojedinci, hvalili su Hamas za silovanja, odsecanja glava, ubistva – samo nekoliko sati pošto su se ta zverstva dogodila. Da se to dogodilo 1938. godine, izgledalo bi kao da te grupe daju sve veću podršku nacizmu posle Kristalne noći, kada je nekoliko stotina Jevreja ubijeno u Nemačkoj.

Stvarna masovna ubistva 7. oktobra, koliko god da su bila jeziva, nisu „nova Kristalna noć“. Svekolika reakcija na ova ubistva, kao i Kristalna noć, demonstriraju dubinu mržnje prema Jevrejima, i signaliziraju da još gore može da se dogodi.

Sada, kada je Izrael počeo svoj opravdani vojni odgovor na rat koji je Hamas proglasio, stvari stoje još gore. Ne smemo, međutim, da zaboravimo koliko su bile loše još pre nego što je Izrael ispalio

prvi metak. Fanatici iz celog sveta okrivili su Izrael za ubistva, odsecanje glava i silovanja – sopstvenog naroda. U Poljskoj je pre Drugog svetskog rata važio iskaz: „ako nešto ne valja, iza toga sigurno stoje Jevreji“. Antisemiti današnjih dana primenjuju to pokazivanje prstom čak i na viktimizaciju samih Jevreja: ako Hamas ubija Jevreje, to mora da je greška nacionalne države jevrejskog naroda. Sada kada Izrael brani svoje civile od terorista koji koriste ljude kao svoje štitove, mantra „okriviti Jevreje“ je postala još ekstremnija.

Ispod crte piše: Hamas pobeđuje u ratu informacija, čak i onda kada na terenu gubi. Mora biti da lideri Hamasa misle da su masovna ubistva 7. oktobra bila veliki uspeh. Isposlovali su anti-izraelske rezolucije u Ujedinjenim nacijama, ali i među univerzitetskim profesorima, među sindikatima i kod mnogih drugih organizacija. Terorizam vrši posao. Varvarizam uspeva. Silovanje biva nagrađeno. Odsecanje glava je prihvatljivo. Sve dok su žrtve Jevreji – koji su to sami sebi pripremili!

Studenti univerziteta Kolumbija, i njihovi profesori, ocenili su da su Hamasovi ratni zločini odgovarajuća „vojna“ akcija, nju opravdava okupacija Pojasa Gaze – koja je završena 2005. godine. Nacionalno udruženje advokata je odbilo da osudi Hamas. Nisu to učinile ni Ujedinjene nacije ni druga međunarodna tela. Hamas se smatra „žrtvom“ izraelskih zločina.

„Uspeh“ ubilačkog divljanja 7. oktobra će neizbežno ohrabriti druge takve buduće „uspehe“, jer uspeh hoće da bude ponovljen, i to ne želi samo grupa koja ga je postigla, već i drugi, slični njima. I tako, ako međunarodna zajednica i anti-izraelski demonstranti nastave sa slanjem poruke Hamasu da je postigao uspeh, njihova će se brutalna taktika proširiti, i nemojte biti iznenađeni ako vam se pojavi pred vratima.

Godinama tvrdim da je suštinski uzrok terorizma to što daje rezultate! Prima nagrade umesto da bude kažnjen. Reakcija na Hamasovo varvarstvo 7. oktobra još je jedan primer te tragične stvarnosti. Postoji i još jedna, bizarnija dimenzija: što je varvarizam izraženiji, on izgleda dobija veću nagradu. Hamas ima veću podršku posle učinjenog jezivog zločina nego što je imao ranije.

Terorizam će se samo pojačavati – po obimu, intenzitetu i varvarstvu – ako i dalje bude nagrađivan kao što je sada slučaj.

Sumnjam da najveći broj studenata, koji su neznalice, ali su zato fanatični, koji marširaju i izvikuju parole podrške Hamasu, razume da će na svojim rukama imati krv kada Hamas, koji računa na njihovu stalnu podršku, bude učinio još više i još krvavije zločine. Treba da shvate da su sada na pogrešnoj strani istorije, morala i zakona. Oni su moderna verzija onih studenata iz Minhena i Berlina koji su počeli sa spaljivanjem knjiga i završili sa spaljivanjem beba. Studenti su bili u prvim

redovima nekih od najvećih krvoprolića u istoriji, od hitlerizma do staljinizma do podrške *ajatolama*. Te fanatične neznalice možda misle da su drugačiji. I njihovi prethodnici su mislili da su drugačiji. Kristalna noć je bila znak za buđenje, za uzbunu, koga je veliki broj ljudi, među njima i mnogi Jevreji, prespavali. Svet, a naročito Jevreji, ne može sebi da dozvoli da prespava još jedan znak za buđenje, a koji se događa pred našim očima.

U. Procena moralnosti i nemoralnosti pro-hamasovskih demonstranata

Pro-hamasovski demonstranti na univerzitetskim kampovima i na ulicama po celom svetu spadaju u nekoliko kategorija koje su relevantne za procenu njihove moralnosti i nemoralnosti. Najnemoralnije su one koje su, kao i trideset organizacija studenata na Harvardu i Nacionalno udruženje advokata, otvoreno podržale Hamasova silovanja i odsecanja glava čak pre nego što je Izrael, u svom odgovoru, ispalio ijedan metak.

Nema moralnog ili političkog opravdanja za davanje takve podrške silovateljima, onima koji odsecaju glave i kidnapuju ljude. Da, te i druge grupe su odmah pokazale da odobravaju Hamasovo varvarstvo, pri tom su neke od njih tvrdile da je to odgovarajuća i zakonski potpuno opravdana vojna akcija. Takve grupe i pojedinci nemaju nikakvo pravo da se pozivaju na moral ili pristojnost. Druga najnemoralnija kategorija se sastoji od grupa i pojedinaca koje su prećutale Hamasove zločine, i oglasile se tek pošto je Izrael preduzeo samoodbrambene mere koje su dovele do kolateralne štete među civilima – a Hamas je sasvim dobro znao kakav će biti rezultat njegovog terorističkog napada na Izrael. Protestujući samo protiv Izraela, a ne i protiv Hamasa, te grupe i pojedinci su takođe sami sebe diskvalifikovale iz grupe onih koje iko ozbiljno smatra moralnim igračima.

U treću kategoriju spadaju grupe i pojedinci koji generalno optužuju Izrael zbog njegove politike, ali ne osuđuju druge nacije čije su politike mnogo konzistentnije i štetnije po ljudska prava. Među tim grupama najvažnije su Ujedinjene nacije i mnoge pojedinačne države koje se fokusiraju na izraelske nesavršenosti, i ne bave se nijednom drugom državom. Izrael je Jevrejin među nacijama, a fokusiranje samo na Jevrejina je jedan od oblika međunarodnog antisemitizma.

Varijacije na treću kategoriju su organizacije kao što je Human Rights Watch, koja obraća pažnju i na prekršaje drugih nacija, koje nisu Izrael, ali se neproporcionalno bave nacionalnom državom jevrejskog naroda. Takvi dvostruki standardi su takođe jedan od vidova međunarodnog antisemitizma.

U poslednju kategoriju, koja najmanje zaslužuje moralne kritike, spadaju pojedinci i grupe koje se ne fokusiraju na Izrael i na druge države proporcionalno ozbiljnosti prekršaja koje čine. Teorijski, takve grupe imaju najviše prava da se nazovu moralnim autoritetima, ali, u praksi, teško da takve grupe uopšte postoje.

Ne mogu da se setim neke istaknute organizacije, pa čak i istaknutih pojedinaca, čije su komparativne kritike proporcionalne komparativnoj krivici. Čak i vlada Sjedinjenih Država pada na takvom ispitu. Setite se dobronamerne kritike Obamine administracije na račun Izraela, zbog stradanja prevelikog broja civila tokom legitimnog napora da se Hamas iskoreni. Ja ne mogu.

Same Sjedinjene Države su pobile mnogo, mnogo više nedužnih civila u Iraku i Afganistanu kada su, sasvim opravdano, pokušavale da unište ISIS i Al Kaidu. Niko nema precizan podatak koliko je civila pomrlo kao rezultat američkih napora da se zaustave terorističke grupe koje su delovale na hiljade kilometara od granica Amerike, ali je na osnovu uporednih brojeva jasno da se radi o stotinama hiljada ljudi.

Ove relativno nedavne smrti u Afganistanu i Iraku blede u poređenju sa brojem nedužnih žrtava koje su Sjedinjene Države, Velika Britanija i njihovi saveznici pobili u svom pravednom ratu protiv nacizma. Milioni Nemaca, Japanaca i drugih neprijateljskih civila ubijeno je u bombardovanjima Drezdena, Tokija i drugih gradova, i to pre nego što su atomske bombe bačene na Hirošimu i Nagasaki.

Svet zna da će, kada jedne nacije napadnu na druge nacije, rezultat uvek biti mnoštvo ubijenih civila. Izrael preduzima mere opreza, više nego ijedna druga država u istoriji sveta, pokušavajući da minimizira broj stradalih palestinskih civila. Pa ipak, on trpi osude veće nego ijedna druga nacija u istoriji. I ti dvostruki standardi odslikavaju pristranost, pa su i oni relevantni kada se prosuđuje uporedna moralnost nacija u ratu.

Prvi amandman daje anti-izraelskim demonstrantima pravo da budu nemoralni. Daje im pravo da lažu i da isijavaju fanatični antisemitizam. Ali, Prvi amandman takođe i nama daje pravo, čak i odgovornost, da prozovemo tu nemoralnost, lažljivost i dvostruke standarde.

Neka se protesti nastave. Najbolji odgovor na nemoralnost i dvostruke standarde nisu cenzura i zabrane, već moralnost i istina. Tržnica ideja mora da bude otvorena i pristupačna svima, ali mora da bude i što transparentnija.

Pa kada vidite anti-izraelske proteste u medijima, na ulicama ili u kampovima koledža, postavite teška pitanja: Ko su demonstranti? Šta žele? Kakva je njihova istorija? U čemu su sve pristrasni? Da li primenjuju ijedan standard moralnosti?

Demonstranti sude Izraelu. Neka svet sudi i njima.

V. Da li Prvi amandman štiti anti-izraelske demonstrante?

Otrovni anti-izraelski protesti po kampovima i na ulicama još jednom su postavili pitanje da li postoje granice slobode govora. Ovo se vrlo staro pitanje iznova javlja svaki put kada protesti postanu opasni i mogu da dovedu do nasilja.

Vrhovni sud Sjedinjenih Američkih Država je tokom proteklog stoleća iz sve snage pokušavao da povuče granicu između zaštićenog govora i nezaštićenog podsticanja na nasilje. Sadašnji zakon štiti zastupanje nasilja, ali ne i neposredni poziv na nasilje. O toj granici se može svašta reći, samo ne da je jasna. Kao što je Oliver Wendel Holmes (Oliver Wendel Holmes) pre sto godina rekao: „Svaka ideja je podsticaj“. Sudovi su pokušavali, ne uvek uspešno, da naprave razliku između zastupanja i podsticanja, a da ne favorizuju jedne ili druge ideje. Vrhovni sud je 1990. godine saopštio: „Pod Prvim amandmanom ne može da postoji nešto što je lažna ideja. Koliko god da neko mišljenje može da izgleda opasno, njegovo ispravljanje ne zavisi od savesti sudija ili porota, već od takmičenja sa drugim idejama.“

Marksisti mogu da zastupaju legalno zbacivanje vlade silom, sve dok neposredno ne podstiču takvo nasilje. Navijači Hamasa mogu da pozivaju na uništenje Izraela, ali ne smeju da podstrekuju besnu rulju na ubijanje određenog Jevrejina ili cioniste. Tokom 1970-ih sam zastupao jednog profesora književnosti na Stanford univerzitetu, koji je grupi studenata pričao kako bi bila dobra ideja da se zauzme kompjuterski centar koji pomaže ratnom naporu u Vijetnamu. Studenti su ozbiljno shvatili njegove reči i nezakonito su okupirali kompjuterski centar i njegove delove uništili. Stanford je privatni univerzitet i ne obavezuje ga Prvi amandman, pa je smesta otpustio tog profesora, bez bavljenja pitanjem da li bi njegov govor spadao pod zaštitu Prvog amandmana - da je Stanford javna ustanova. Slični komplikovani slučajevi su imali različite ishode tokom poslednjih 30 godina.

Odvratni i nemoralni pro-Hamas protesti koji danas zagađuju američke univerzitete, sastoje se od nekih zaštićenih zastupanja, nezaštićenih podsticanja, kao i nekih značajnih pitanja. Pošto je Hamas zvanično teroristička grupa, pružanje „materijalne pomoći“ njemu predstavlja zločin, a na sudovima su se pojavila različita mišljenja o tome šta je tu „materijalno“. Samo verbalna podrška nije dovoljna, ali skupljanje novca za Hamas jeste. Zlostavljanje pojedinih studenata - kao što se na Harvardu dogodilo - nije pod zaštitom, naročito ako se radi o fizičkom kontaktu ili direktnim pret-

njama. Stvaranje „neprijateljske atmosfere“ je teško pitanje jer takva atmosfera može da se stvori i govorom koji je dozvoljen po ustavu.

Jedan od glavnih problema na mnogim od današnjih studentskih kampova je što anti-izraelski i antisemitski govor ne može da se suoči sa „konkurencijom drugih ideja“. Pro-izraelski govornici, čak i oni koji zastupaju ideju palestinske države koja u miru postoji uz Izrael (među njih spadam i ja), ne dobijaju pozive iz mnogih kampova. Na Pravnom Berkli fakultetu univerziteta u Kaliforniji, nekoliko klubova je izmenilo pravila za pozivanje govornika, pa je sada „cionistima“ zabranjeno da predstavljaju „druge ideje“, osim onih koje se odnose na uništenje Izraela. Tržnica ideja je zatvorena za one koji zastupaju Izrael. Takva selektivna cenzura nije na liniji Prvog amandmana, ali se podvodi pod lažno ime „Raznolikosti, jednakosti i inkluzije (DEI)“.

Pokret DEI je protiv raznolikosti mišljenja, protiv jednakosti ideja, i protiv inkluzije cionista i Jevreja. Njegova ideja o govoru glasi „ja mogu da govorim, ti ne možeš“. DEI je postao neprijateljem slobode govora, garantovanih procesa i jevrejskih studenata. Njegov je uticaj, međutim, dramatično porastao na mnogim univerzitetskim kampusima, birokrate pokreta DEI su preuzeli donošenje odluka u vezi discipline na kampusima i izbora govornika.

Mnogi progresivni „woke“ („svesni“) studenti, fakulteti i administratori protive se slobodi govora. Oni smatraju da govornici čija se gledišta razlikuju od njihovih treba da budu učutkani, kao što je Advokatsko društvo na Stanfordu utižalo konzervativnog sudiju. Međutim, oni zahtevaju široku definiciju slobode govora za pro-hamasovske demonstrante koji napadaju, prete i seju strah među mnogim jevrejskim studentima. Takvi dvostruki standardi su neprihvatljivi kako god da se gleda na Prvi amandman i na otvorenu tržnicu ideja. Nijedan univerzitet ne bi trebalo da toleriše tako nešto.

W. Koledži koji tolerišu antisemitizam rizikuju da budu tuženi i da im budu ukinute savezne dotacije

Govor mržnje i pretnje upućene jevrejskim studentima su postali jako upadljivi na mnogim kampovima u Americi. Stvorena je neprijateljska i nebezbedna atmosfera. Teški izazovi stoje pred administratorima mnogih univerziteta – pravni, obrazovni, moralni, finansijski, a sve to skupa izaziva sve veću zabrinutost.

Javni univerziteti potpadaju pod Prvi amandman, dok privatni univerziteti imaju slobodu da cenzurišu govor mržnje koji je pod zaštitom usta-

va, a koji krši njihovu politiku ili ugovore sa studentima. Neki privatni univerziteti tvrde da se pridržavaju duha Prvog amandmana, mada se to od njih ne zahteva. Većina to čini selektivno. Međutim, i privatni i javni univerziteti dobijaju dotacije od federacije, pa su, u skladu s tim, obavezni pred saveznim zakonima da stvaraju atmosferu koja nije neprijateljska prema verskim ili etničkim grupama, čak i ako to podrazumeva izvesna ograničenja zaštićenog govora mržnje.

Nedavno je Sekretar za obrazovanje Miguel Kardona (Cardona) upozorio škole koje primaju takvu pomoć da će, ako ne budu osetljive na antisemitizam i islamofobiju na svojim kampovima, izgubiti finansiranje od strane države. U isto vreme su mene i druge advokate zvali brojni roditelji jevrejskih studenata koji razmišljaju o pokretanju postupaka protiv koledža kojima plaćaju školarinu za svoju decu. Oni kažu da jevrejski studenti doživljavaju pretnje i da studiraju u neprijateljskoj atmosferi. Ukazuju na slučajeve kao što je bio onaj na Harvardu, u kome je grupa anti-izraelski nastrojenih studenata opkolila jednog studenta Jevrejina, pretila mu, zlostavljala ga, nije mu dozvolila da se udalji, pa su ga čak, navodno, oborili na zemlju. Pričaju o pretnjama neformalnim jevrejskim studentskim grupama, košer kuhinjama i drugim institucijama na kampu, u koje odlaze studenti Jevreji.

Mada je sekretar Kardona rekao isto što i Bajdenova administracija u vezi antisemitizma i islamofobije kao ravnopravnim opasnostima na kampovima, očigledno je da je najveći broj takvih neprijateljskih postupaka usmeren ka studentima Jevrejima i cionistima, a ne prema islamskim ili palestinskim studentima. Uistinu neki od takvih napada, ne svi, dolaze od islamskih i arapskih studenata.

Govor mržnje, antisemitski govor, islamofobni govor – svi su pod zaštitom Prvog amandmana, uz nekoliko izuzetaka. Podsticanje na neposredno nasilje nije pod zaštitom. Niti je davanje materijalne podrške zvanično proglašenim terorističkim grupama kao što su Hamas i Hezbolah. Tu spadaju i finansijski prilozi koji će pasti u ruke terorističkoj grupi.

Postoji značajna pravna razlika između akcija koje preduzima Odeljenje za obrazovanje, koje je vladina agencija, i onih koje preduzimaju pojedinci koji pokreću postupke protiv univerziteta. Vladi je zabranjeno da preduzima bilo kakve akcije koje će obavezati bilo javne ili privatne univerzitete da ograniče zaštićenu slobodu govora. To ne sprečava privatnog građanina da pokrene sudski spor protiv javnog ili privatnog univerziteta koji stvara ili toleriše neprijateljsko okruženje prema svojim studentima Jevrejima.

Javni univerzitet može da brani svoju zabranu određenog govora, jer ima sopstvene obaveze prema Prvom amandmanu. Privatni univerzitet

može da tvrdi da se ponaša u duhu Prvog amandmana, ali takva tvrdnja ne bi mogla potpuno da odbrani kršenje ugovora po kome privatni univerzitet ima ugovornu obavezu da svojim studentima obezbedi bezbednu atmosferu.

Za ova složena pitanja ne postoje obavezujući presedani, tako da bi sudovi morali da stvore nove ravnoteže među pravima koja su u sukobu – sloboda govora i bezbedna atmosfera.

Univerziteti ne bi mogli da se brane od tvrdnje da primenjuju dvostruke standarde u odnosu na Jevreje, a za razliku od ostalih manjina. Kristalno je jasno da takvi standardi postoje na većini univerziteta. Nijedan univerzitet ne bi tolerisao klub KuKluksKlana koji javno tvrdi da je linčovanje Afro-amerikanaca opravdano, jer su oni „uppity“ (arogantni). Niti bi dozvolili postojanje seksističkog kluba koji tvrdi da su silovane žene to i zaslužile, zbog načina na koji su se oblačile. Niti bi dozvolili javne izjave da gej i transdžender studenti zaslužuju da budu napadnuti, jer im je stil života upadljiv. Pa ipak, Harvard i drugi univerziteti odbijaju da osude grupe koje su objavile pisma u kojima se Hamasovi zločini od 7. oktobra u potpunosti svaljuju na Izrael kao krivca.

Prvi amandman od vlasti zahteva da ostane apsolutno neutralna kada dođe do sukoba ideja. Kao što je Vrhovni sudija Vilijam Renkvist (William Renquist) 1990. godine rekao: „Po Prvom amandmanu ne postoji takva stvar kao što je pogrešna ideja“. To znači da nijedan javni univerzitet, ili onaj koji od države dobija fondove, ne sme da pokuša da pravi razliku između Jevreja i drugih manjina, na osnovu toga što su Jevreji na neki način „privilegovani“. Moraju da primenjuju precizno iste standarde na anti-jevrejski ili anti-izraelski govor mržnje, kao što bi primenili na anti-crnački, anti-feministički ili anti-gej govor mržnje. Teško da ijedan univerzitet danas ima zadovoljavajući rezultat na tom testu.

Stoga sudski postupak može da ustanovi da je dati univerzitet stvorio ili tolerisao neprijateljsku atmosferu protiv studenata Jevreja, koja se ne bi tolerisala u odnosu na studente iz drugih manjina. U tom slučaju tužba ima šansu da pobedi, čak i ako se odbrana sastoji od primene Prvog amandmana.

X. Jevrejska davanja u plemenite svrhe treba za prioritet da imaju Izrael, Jevreji

Među najvelikodušnije darodavce univerzitetima, kulturnim institucijama i u opšte humanitarne svrhe ubrajaju se pojedinačni Jevreji i fondacije jevrejskih porodica. Jevrejski filantropi su učinili ogromne doprinose univerzitetima kao što su Harvard, Penn, Jejl i Kolumbija. Davali su priloge operskim kućama, muzejima, simfonijskim orkestrima i baletu. Najvažniji su donatori medicinskim centrima u kojima se leče svi. Velike

priloge su davali pokretu Black Lives Matter i drugim organizacijama koje pomažu manjinama, uključujući i gej i transdžender udruženja. Istorijski gledano, Jevreji su među najjačim podržavacima sindikata radnika.

Naravno da mnogi Jevreji pomažu i jevrejske organizacije, među kojima su United Jewish Appeal i Jewish National Fund, ali i svoje sinagoge i škole.

Sada se Izrael, nacionalna država jevrejskog naroda, našao u situaciji da mu je očajnički potrebna humanitarna i druga pomoć. Došlo je vreme da jevrejski donatori još jednom razmisle, i da možda promene prioritete svojih humanitarnih davanja.

Neke promene u prioritetima su očigledne. Nijedan Jevrejin koji drži do sebe neće dati ni peni organizaciji koja se okrenula protiv Izraela i koja podržava Hamas. Među takve spadaju Black Lives Matter (Životi crnaca imaju vrednost), National lawyers Guild (Nacionalno udruženje advokata), Jewish Voice for Peace (Jevrejski glas za mir), Socialist party (Socijalistička partija), Human Rights Watch (Stražari nad ljudskim pravima), American Civil Liberties Union (Američka unija za građanske slobode), i radnički sindikati koji su se okrenuli protiv Izraela. Takve grupe treba za uvek da izgube pomoć Jevreja.

Naravno da će Džordž Soroš upravo takve grupe odabrati kao svoje prioritete, jer on mrzi Izrael i jevrejski narod. Ali on ne predstavlja uzor jevrejskog davanja.

Ima američkih univerziteta, kao što su Harvard, Univerzitet Pensilvanije i Kolumbije, koji su među svojim studentima, fakultetima i administratorima premalo učinili da neprijatelji Izraela budu osuđeni. Jevrejski donatori bi trebalo da prekinu sa davanjem svojih donacija tim univerzitetima, osim ako, i sve dok ne prestane gori tretman jevrejskih studenata od tretmana bilo koje druge manjine. Malo je univerziteta, ako uopšte ijedan postoji, koji bi na ovakvom testu danas dobio pozitivnu ocenu. Ubistvo jednog čoveka – Džordža Flojda – 2020. godine, dovelo je do nacionalnog „promišljanja“ u pogledu tretmana Afro-amerikanaca. Sada, kao posledica masovnih ubistava 7. oktobra 2023, i jezivih i fanatičnih reakcija koje su došle sa univerziteta, Amerika mora da se upusti u iskreno preispitivanje i samokritiku u vezi tretmana Jevreja i jevrejske države. Ja nisam bogat, ali neću priložiti nijedan peni Gradskom univerzitetu, Jejl ili Harvardu – gde sam i sam išao u školu – sve dok se takvo preispitivanje ne dogodi. Nadam se da će se i drugi tako poneti.

Najzad, postoje razne kulturne, umetničke, medicinske i druge institucije, od kojih većina nije zauzela stav u vezi nedavnih događanja u Izraelu i Gazi. Razumljivo je ako se tu radi o konzistentnoj i dugoj orijentaciji da se o takvim događajima ne komentariše. Ali ako su te institucije preduzele akcije da se pomogne drugim zajednicama, ali ne i

jevrejskim, onda su i one saučesnice time što su selektivno neaktivne.

Čak i kada se radi o institucijama koje nisu saučesnice, možda je došlo vreme da se jevrejski donatori preorijentišu na jevrejske humanitarne organizacije, naročito na one koje podržavaju Izrael i bore se protiv antisemitizma. Kao što u Propovedniku piše: „Za sve postoji vreme“. Kada su antisemitski i anti-izraelski stavovi postajali sve ređi, to je bilo vreme da se pomažu neutralne kulturne i druge institucije. Sada je možda vreme da se više okrenemo ka unutra.

Rabi Hilel Stariji je podučavao: „Ako nisam za sebe, ko će biti za mene, ali ako sam samo za sebe, šta sam ja? I ako ne sada, kada?“ Generacijama su jevrejski filantropi naglašavali drugi deo saveta ovog mudraca. Treba da nastave da podržavaju generalne institucije, naročito medicinske i socijalne koje su važne za dobro zdravlje, ali sada, kada su jevrejska zajednica i jevrejska država u krizi, trebalo bi da se fokusiraju na prvi deo Hilelove izreke: ne smemo da zanemarimo sebe i sopstvene humanitarne institucije. Što se mene tiče, prioritet mi je United Hatzalah, volonterska medicinska služba prve pomoći koja ravnopravno pomaže Jevrejima, muslimanima i hrišćanima.

Ako mi sami nismo za Izrael i jevrejski narod, ko će biti?

Y. Masakr koji je sproveo Hamas ugrožava jedinstvo Demokratske partije

Masakr koji je Hamas izveo 7. oktobra 2023, i međunarodna reakcija na izraelski vojni odgovor na njega, promenili su sve.

Promenio se odnos Izraela prema Hamasu: umesto da s njim postupa pažljivo, kao do sada, IDF sada mora potpuno da ga uništi. Promenjen je odnos Izraela sa državama iz Zaliva, jer je zaprećeno Abrahamovim sporazumima i skoroj mogućnosti da im se priključi i Saudijska Arabija. Odnos Izraela, kako sa Demokratskom tako i sa Republikanskom strankom Amerike je ojačao, dok je istovremeno oslabio odnos sa progresivnim i „woke“ demokratama, naročito među mladima.

Ova treća pomenuta promena sada je pretnja koheziji unutar same Demokratske stranke, dok se izbori 2024. približavaju.

Snaga Demokratske partije uvek je bila njena sposobnost da predstavlja širok spektar levih glasača – od radnika do žena iz predgrađa do manjina svih vrsta do novih progresivaca, i do Jevreja. Događaji od 7. oktobra, i reakcije na njih, zauvek su prekinuli alijansu centrističkih liberalnih Jevreja i „woke“ progresivaca.

Još od vremena Frenklina Delano Ruzvelta, Demokratska partija je mogla da računa ne samo na glasove Jevreja, već i na njihovo disproporcionalno učešće u kampanjama. Sve do nedavno je

Demokratska stranka mogla da uzima zdravo za gotovo da će dobiti „jevrejske glasove“, pri čemu je više od 75% Jevreja glasalo za partiju svojih dedova.

Posle događaja 7. oktobra, velika većina mladih progresivaca se okrenula oštro protiv Izraela. Mnogi su to učinili još pre nego što je Izrael odgovorio na varvarski napad na svoje civile. Anti-izraelska reakcija je bila kao zemljotres, i nije bila stimulisana samo onim što je Izrael učinio – a nije učinio ništa osim što je bio žrtva Hamasove brutalnosti – već zbog toga šta Izrael jeste: nacionalna država jevrejskog naroda. Krajnje levi članovi Kongresa iz Demokratske partije glasali su protiv rezolucije koja je podržavala Izrael, a ta je rezolucija prihvaćena sa velikom većinom. Progresivni studenti na mnogim američkim univerzitetima izdali su saopštenja, držali transparente, i bili radi ne samo da se ne primeni rešenje sa dve države, već da se uspostavi palestinska država, a da Izrael nestane. Oni nisu bili za Palestinu, oni su bili protiv Izraela. Dominantan slogan svih demonstracija bio je „Palestina će biti slobodna od reke do mora“. Ta želja nije dvosmislena, ona podrazumeva etničko čišćenje svih Jevreja Izraelaca iz zemlje Izraela, uključujući i delove Izraela koji su bili deo nacionalne države jevrejskog naroda od njenog osnivanja. To podrazumeva *judenrein* Palestinu, čistu od Jevreja, ne rešenje sa dve države već konačno rešenje za Jevreje Izraela.

Nezalečiva je pukotina koja je nastala između jevrejskih glasača koji podržavaju Izrael, čak i onih koji imaju šta da zamere Izraelu i njegovoj politici, i progresivaca koji bi da stave tačku na njegovo postojanje. Osim toga, ona je i permanentna. Nikada više Jevreji koji podržavaju Izrael neće biti spremni ili voljni da saraduju sa „woke“ progresivcima koji se protive samom postojanju Izraela.

Demokratska partija će morati da napravi težak izbor. Ili oni ili mi. Po tom pitanju ne može da bude kompromisa. Sve dok Džo Bajden bude predsednik Amerike, Demokrate će držati stranu Izraela. Tom Fridman iz *New York Times*-a je nedavno primetio: Bajden bi mogao da bude poslednji pro-izraelski predsednički kandidat koga će Demokratska partija izabrati. Ako budući kandidati ove partije budu sledili vođstvo Squad-a (neformalna grupa od devet članova Demokratske partije u Kongresu, oštri protivnici postojanja Izraela), Demokratska partija će postati *judenrein*. Neki Jevreji će nastaviti da glasaju za kandidate iz Demokratske partije, ali će njihove simpatije za tu partiju oslabiti do tačke potpunog nestanka.

Za razliku od „woke“ progresivaca, većina Jevreja centrista ima alternativu: oni mogu da postanu umereni centristi u Republikanskoj stranci. Međutim, ni to neće biti lako jer se Republikanska partija brzo kreće udesno po pitanjima koja su veoma važna mnogim Jevrejima – pravo na abor-

tus, LGBT prava, klimatske promene, kontrola oružja i Vrhovni sud. Čini se da su vremena republikanaca pod Ajzenhauerom, Rokfelerom, čak i Bušom, stvar prošlosti. Kretanje ka ekstremima u obe partije ostavljaju mnoge Jevreje političkim beskućnicima. To osećanje dalje pojačava činjenica da u ovoj zemlji postoje samo dve partije, i da se čini da za razvoj treće, nekakve partije centra, nema mesta. A u nju bi mogli da se smeste umerene demokrate koje iz sopstvene partije isteruju agresivni levičari, i moderni republikanci koji trpe pritisak krajnjih desničara.

Naravno da Jevreji čine samo 2,5% svih Amerikanaca, mada je možda nešto više glasača, političkih aktivista i donatora. Njihovo udaljavanje od demokrata možda neće imati neposredan uticaj na izbore, ali su Jevreji već odavno kanarinci u rudarskom oknu: ako Jevreji centristi počnu da napuštaju Demokratsku partiju, verovatno je da će za njima poći i drugi umerenjaci. Taj se trend već sada može videti među hispano i crnim glasačima, kao i među radnicima koji pripadaju tzv. Blue Dog koaliciji demokrata.

Događaji koji su sledili 7. oktobru nisu jedini razlog koji bi eventualno mogao da vodi ka seizmičkoj promeni naklonosti prema partiji, ali su možda pojačali kretanje koje već ranije bilo uočeno. Ti su događaji razotkrili neke ružne istine koje su bile potisnute, naročito za vreme političkog uspona Donalda Trampa, čije je kandidovanje još od 2016. godine učvršćivalo protivljenje demokrata. Ovo će jedinstvo možda potrajati i posle izbora 2024, ali je verovatno da će se raspasti – naročito ako Trump izgubi na izborima.

Naravno da je moguće da će poremećaji izazvani događajima od 7. oktobra biti samo privremeni i da će za njih vremenom opasti interesovanje. Istorija se sada brzo kreće, naročito zbog Interneta. Moje predviđanje je, međutim, suprotno. Verujem da Demokratska partija više neće biti ista posle masovnog porasta antisemitizma i antiizraelskih stavova, izazvanih upravo događajima koji su promenili pravila igre. Rečeno je da je „teško praviti predviđanja, naročito ona o budućnosti“. Ta su predviđanja, međutim, potrebna, a moja su predviđanja u vezi Demokratske partije – koju sam podržavao još od svog prvog glasanja za Džona F. Kenedija 1960. godine – sumorna.

Z. Obamino pogrešno moralno izjednačavanje Hamasa i Izraela

Raniji predsednik Barak Obama je iskazao moralnu jednakost između Hamasovih zločina 7. oktobra sa izraelskom okupacijom. On je to ovako rekao:

To što je Hamas uradio je strašno, i za to nema nikakvog opravdanja. A ono što je takođe istina,

jeste da je okupacija, i ono što se događa Palestin- cima, nepodnošljivo.

Ovo opsceno poređenje istovremeno ukazuje na neznanje i na pristrasnost. Ne može nikako biti bilo kakvog opravdanja za odsecanje glava, silovanje, spaljivanja, kidnapovanja i masovna ubistva više od 1.400 izraelskih beba, žena, starijih ljudi, i drugih. Obama je to učinio. Niti može biti spora oko toga da su se te grozote dogodile, i da su lideri Hamasa obećali da će ih ponavljati opet i opet.

S druge strane, postoje legitimna opravdanja – legalna, moralna, politička i istorijska – za izraelsku produženu vojnu okupaciju dela Zapadne obale, odakle su teroristi uvek iznova napadali stanovnike Izraela. Okupacija Pojasa Gaze je završena 2005. godine, a kontrola granice s tom teritorijom je započeta tek kada je Hamas počeo da koristi nastanjene centre kao lansirne rampe za rakete, i terorističke tunele kao podzemne rute za ubijanje i kidnapovanje Izraelaca.

Još važnije: Izrael je 2000-2001. i 2008. godine ponudio prekid okupacije Zapadne obale, ali palestinsko vođstvo nije prihvatilo te ponude. Stoga je produžena okupacija, bar delimično, greška palestinskog rukovodstva. Hamasova varvarstva nisu greška Izraela, osim u uvrnutim mozgovima fanatičnih studenata Harvarda i drugih antisemita koji su „u potpunosti“ okrivili Izrael za Hamasova silovanja i odsecanja glava.

Obamina diskusija Hamasovih ubistava i izraelske okupacije – izgovorena u istom dahu – daje podršku harvardskim i drugim bigotima. To bi bilo kao kada bi južnjački rasista kao „strašnu“ pojavu osudio linčovanje crnaca, i odmah zatim kritikovao Afro-amerikance zbog kriminala u kome učestvuju, kao jednako „nepodnošljive“. Jednostavno nije moguće porediti te dve stvari, one nemaju mesta u istom pasusu, čak ni na istoj stranici.

Legitimnost okupacije je umnogome stvar stepena. Ramala nije okupirana. U tom lepom i živahnom gradu, sa svojom samoupravom, nema nijednog izraelskog vojnika ili civila. Znam to jer sam bio tamo. Arapski stanovnici Ramale imaju više sloboda nego stanovnici većine arapskih i muslimanskih gradova u arapskim zemljama. Njihov život u tom, i u drugim gradovima na Zapadnoj obali, nikako se ne može opisati kao „nepodnošljiv“. I Obama to dobro zna, jer je i on bio tamo.

Grad Gaza nije okupiran od 2005. godine. Veoma loši uslovi života u njoj, čak i pre početka rata koji je u toku, bili su isključiva posledica Hamasove kleptokratije koja pokriva sve aspekte života, a čiji lideri preusmeravaju fondove namenjene humanitarnoj pomoći na proizvodnju raketa, izgradnju tunela i na gomilanje dolara na njihovim računima u katarskim bankama.

Širenje izraelskih naselja u delovima Zapadne obale je kontroverzno pitanje, čak i u samom

Izraelu. Ali ta naselja nisu bila razlog za masovna ubistva koja je Hamas izveo. Samo postojanje Izraela Hamas, koji u svojoj povelji na tu državu polaže pravo, naziva „okupacijom“. Hamas bi nastavio svoje ubistveno divljanje sve dok ne bi bio uklonjen i poslednji živi Jevrejini „između reke i mora“ – to znači iz Tel Aviva, Rišon Leciona, Sderota i svih ostalih naselja.

Razumni ljudi mogu da se ne slože u vezi prirode, zahvata i opravdanja izraelske politike okupacije, i oko toga čija je primarna odgovornost onome što Obama naziva „nepodnošljivim“. Nema razumne osobe koja bi to mogla da uporedi sa ubistvima i silovanjima koja je Hamas počinio. A Obama je ipak upravo to učinio. I, čineći to, obezbedio je municiju Hamasovim navijačima koji traže način da opravdaju ubistva i silovanja ukazivanjem na navodno „nepodnošljive“ uslove pod kojima Palestinci žive. Ako je stanje „nepodnošljivo“, onda – bar za neke – nema granica onome što se može učiniti da se stanje učini „podnošljivim“. To je tvrdnja iza koje stoje Hamas i oni koji stoje iza Hamasa, a Obamino neprilično i duboko nemoralno poređenje obezbeđuje podršku toj ubistvenoj tvrdnji.

Obamina definicija onoga što čini nelegalno okupiranu teritoriju baca svetlost na njegovu staru pristrasnost prema nacionalnoj državi jevrejskog naroda. Kada je napuštao svoju poziciju predsednika, podržao je rezoluciju Ujedinjenih nacija kojom se Zapadni zid – najsvetije mesto judaizma – zajedno sa pristupnim putevima do Hebrejskog univerziteta i do bolnice Hadasa, proglašavaju nelegalno okupiranim. On takođe i ujedinjenje Jerusalima smatra nezakonitim i okupacijom. Na sreću, njegova ekstremistička uverenja nisu u skladu sa savremenom američkom politikom.

Međutim, Obama je i dalje uticajan unutar Demokratske partije, naročito među mlađim glasačima. Trebalo bi smesta da povuče svoje opasno poređenje, i da se izvini zbog svoje neosetljivosti prema žrtvama Hamasovih kasapa.

AA. Svet nagrađuje varvarizam Hamasa i stvara uslove za njegovo ponavljanje

Demonstracije po celom svetu kojima se od Izraela traži da prekine vatru, slab su izgovor za zahtev da Izrael prestane da postoji. Parole koje se nose i pesme koje se pevaju na tim događajima otkrivaju prave ciljeve organizatora i većine demonstiranata. Slogan „Od reke do mora Palestina mora biti slobodna“ ne podrazumeva postojanje dve države. On znači da treba da postoji jedan kalifat, bez ijednog Jevrejina. Isto važi i za ostale zahteve.

Na tim anti-izraelskim demonstracijama nema zahteva da Hamas oslobodi izraelske taoce, ili da

se prestane sa korišćenjem Palestinaca kao ljudske štitove. One nisu humanitarne, smišljene da zaštite živote svih civila. Umesto toga, one su jednostrano upravljene samo protiv Izraela, s namerom da se Hamas ojača, a Izrael oslabi.

Pozivi na nestanak Izraela bi se i dalje čuli, čak i ako bi Izrael pristao na prekid neprijateljstava. Možda bi demonstracije tada bile manje, ali ne bi bile manje pristrasne, fanatične, bigotne.

Većina američkih političara koji su izrazili svoje anti-izraelske sentimente, kao što su Barak Obama, Berni Sanders, „Squad“, i nekoliko senatora demokrata, ne zahteva nestanak Izraela, ali zahteva bezuslovan prekid vatre, bez vraćanja talaca. Tako nešto bi vodilo održavanju sposobnosti Hamasa da napada Izrael i da ponovi svoj varvarski terorizam protiv izraelskih civila. Hamasovi lideri su se hvalili da je 7. oktobar bio tek početak.

Najbolji dokaz o pravim ciljevima mnogih anti-izraelskih demonstiranata je činjenica da je anti-izraelska i pro-hamasovska retorika počela još pre nego što je Izrael napao Gazu. Pozivi da Palestina zameni Izrael bili su stimulisani varvarstvima od 7. oktobra, a ta varvarstva su neprijatelji Izraela, uključujući i one koji su organizovali anti-izraelske demonstracije, videli kao slabost Izraela.

Ti pozivi, u kombinaciji sa osudama Izraela od strane mnogih iz međunarodne zajednice, šalju opasnu poruku Hamasu i onima koji ga podržavaju: vi pobeđujete na sudu javnog mnjenja; vaš plan ubistva Izraelaca izaziva reakciju Izraela i time ima uspeha; to što svoje oružje i jedinice smeštate među svoje civile, koji će zbog toga stradati, donosi uspeh; korišćenje tih stradanja za demonizaciju Izraela i za zahtev da se Izrael preda, takođe uspeva. I to ne samo sada, već je tako bilo i u prošlosti. Pa zašto onda ne biste planirali još ubistava kao što je bilo 7. oktobra? To je strategija Hamasa koja uvek uspeva.

Izrael ne sme da popusti pred zlonamernim zahtevima i pritiscima koji dolaze od onih koji zahtevaju bezuslovni prekid vatre. Time bi se Hamasu omogućilo da se ponovo naoruža i pregrupiše. Ako u tome uspe, biće ubijeno još izraelskih i palestinskih civila, i doći će do potpuno predvidljivog ponavljanja Hamasove cinične strategije „mrtva beba“.

Od racionalnih ljudi bi se očekivalo da prozru strategiju koja se ponavlja, i da primene Ajnštajnovu mudru definiciju ludila: „Uvek, i ponovo, ponavljati istu stvar, i očekivati drugačiji rezultat“. Bez obzira da li je Ajnštajn zaista izgovorio ove reči, one jako dobro opisuju ponovljene reakcije sveta na Hamasovu strategiju: nagraditi Hamas za napade na izraelske civile; kazniti Izrael zato što brani svoje civile.

Kolokvijalno: oprati, isprati, ponoviti – *ad infinitum*, uz sve veći broj mrtvih.

Možda može da izgleda bezosećajno, ali realnost govori: dozvoliti Izraelu da nastoji na ostva-

renju svog cilja, a to je uništenje Hamasa, čak i ako zbog toga strada izvestan broj ljudskih štitova koje Hamas sada troši, skoro sigurno će dovesti do toga da će u budućnosti, na srednji ili duži rok, biti manje žrtava među civilima. Uništenje Hamasa neće samo sprečiti stradanje izraelskih civila, već i Palestinaca. A popravice se i uslovi života u Pojasu Gaze.

Treba se setiti da je najbolja stvar koja se ikada dogodila nemačkom i japanskom narodu bio totalni poraz i безусловna predaja njihovih armija – a to se desilo tek pošto su stotine hiljada njihovih civila stradale u savezničkim bombardovanjima gusto naseljenih područja. Posle svih tih smrti i posle predaje, nemački i japanski narodi su postali najbolji prijatelji Amerike. Naravno da Srednji istok nije isto što i Nemačka i Japan, ali lekcija iz prošlosti kaže: neposredna smrt civila, kada je ona tragično neophodna da bi se osigurao poraz zlog neprijatelja koji je rat i započeo, može da donese mnogo dobrog.

To ne znači da plemeniti cilj uvek opravdava sva sredstva. Ono što znači je da postizanje totalne pobeđe nad zlim režimom koji nekažnjeno ubija i svoje i neprijateljeve civile, ponekad zahteva stavljanje na kocku života neprijateljevih civila.

Izrael treba da učini sve što je razumno da bi se broj stradalih smanjio na minimum, ali ne treba da nerazumno rizikuje svoje legitimne, i zaista časne ciljeve, vrednujući neprijateljeve civile – od kojih su mnogi saučesnici u Hamasovim zločinima – više od sopstvenih civila. Stoga Izrael treba kategorički da odbaci zahteve za безусловni prekid vatre koji za cilj imaju jačanje Hamasa na račun Izraela.

Zaključak prvom poglavlju

Više Jevreja je bilo u jednom danu ubijeno 7. oktobra 2023. godine nego ijednog drugog dana od Holokausta. To je bilo gore od ratnog zločina. To je bio pogrom koji je podsećao na anti-jevrejske masakre kroz istoriju, koji su kulminirali Holokaustom. Brojevi se ne mogu porediti, jer Hamas nije imao mogućnosti da ubije 6,8 miliona izraelskih Jevreja. Da je imao – učinio bi to. Da Iran ima – učinio bi to isto. Da ISIS ima – učinio bi to. I dobio bi podršku miliona studenata i drugih anti-jevrejskih bigota po celom svetu, koji bi svakako okrivili Izrael i Jevreje.

Svet je, posle Holokausta, rekao „Nikad više“. Ali dogodilo se, ponovo i ponovo – Afrikancima, Kambodžanima i drugima.

Da li bi ponovo moglo da se dogodi Jevrejima i stanovnicima njihove nacionalne države Izraelu? Sve do masakra 7. oktobra bio sam uveren da ne bi. Pa i tada sam mislio da ne bi moglo. Ali reakcije Harvarda i drugih elitnih institucija koje obrazuju naše buduće lidere, navele su me da promenim

mišljenje. Sada verujem da ima mnogo obrazovanih Amerikanaca, i drugih, koji bi tolerisali, pa čak i ohrabriali masovno ubistvo jevrejskih Izraelaca, na isti način na koji su obrazovani Nemci – čitaoci Getea, slušaoci Baha, učenici Hajdegera - prihvatili i omogućili masovno ubistvo evropskih Jevreja. Kada čitam o mnogim grupama studenata koji su žrtve okrivili za to što su ubijene, silovane i kidnapovane, shvatam da su neki, koji su objavili akademski rat protiv Jevreja i njihove države, možda bili baš moji studenti, kao što su studenti jevrejskih profesora na nemačkim univerzitetima postali vatreni nacisti i podržavali ubijanje svojih profesora. Sadašnji studenti će naći ili izmisliti opravdanje i racionalu za svoje akcije, ili nedostatak akcije, upravo kao što su nemački intelektualci svojevremeno učinili. Mirno će sanjati i neće se kajati, baš kao ni Nemci svojevremeno. Njihovo će delovanje objasniti i opravdati samomrzeci Jevreji kao što su Norman Finkelstein, Stenli Koen i Piter Bainart, baš kao što su Gertruda Stein, Alis Toklas i Hana Arent svojevremeno objasnili i opravdali delovanje Nemaca.

Da li može ponovo da se dogodi? Ne baš na isti način. Međutim, današnji trendovi, naročito među mladima, ne garantuju da neće biti podivljalog antisemitizma, dehumanizacije Jevreja, nemoralnih dvostrukih standarda protiv nacionalne države jevrejskog naroda i povećanog nasilja protiv Jevreja. To su sastojci koji su vodili do pogroma u prošlosti, i do još goreg. Ako treba obezbediti budućnost jevrejskog naroda i njegove nacionalne države, potrebno je da dođe do promene dinamike – ako se to podrazumeva u iskazu „Nikad više“.

Neki od članova američkog Kongresa pozvali su Izrael da učini pauzu u svojim naporima da uništi Hamas. Deo njihovih argumenata glasi da, ako se to ne učini, mnogi od Hamasovih civila će postati teroristi. Implikacija toga je da, ako Izrael pristane na pauzu, stanovnici Gaze će najjednom lepše misliti o Izraelu.

Istorija je dokazala da se saveznici i prijatelji stiču kroz moć, ne kroz slabost. Pošto su Sjedinjene Države potpuno uništile Nemačku i Japan u Drugom svetskom totalnom ratu, posle безусловne predaje Nemačka i Japan su postali najbliži američki prijatelji. To se ne bi dogodilo da je došlo do kompromisnog mira. Samo je totalni poraz Nemačke i Japana ubedio stanovnike tih zemalja da treba da podrže pobednika.

To još više važi na Srednjem istoku, gde se samo sila poštuje. Abrahamovi sporazumi su posledica izraelske vojne, tehnološke i ekonomske dominacije u regionu. Svaki znak slabosti proizvodi neprijatelje, ne prijatelje.

Najbolji dokaz te realnosti je da je do porasta antisemitizma i anti-izraelskih stavova u celom svetu došlo neposredno pošto se 7. oktobra pokazala slabost Izraela. Dan pošto je 1.400 Izraelaca pobijeno, silovano, dekapitirano i kidnapovano,

mnogi u međunarodnoj zajednici i u studentskim grupama su se okrenuli protiv Izraela i Jevreja. Videli su slabost i namirisali krv.

Kad god je Izrael pokazao slabost bio je napadnut. Snaga nije samo najbolje sredstvo za odvrćanje od fizičkog napada, to je i najbolji način da se dođe do prijatelja i da se utiče na neprijatelje. Davidov Psalam je to jako lepo iskazao kada je rečeno „Bog će jevrejskom narodu dati snagu, i tada će oni dobiti mir.“ Izraelu i Jevrejima mir dolazi samo kroz snagu. Što je više snage, više je mira; što je više slabosti, manje je mira.

I suprotno je tačno: Hamas dobija podršku kada pobeđuje Izrael, čak i kada pobjeda podrazumeva silovanje, odsecanje glava i masovna ubistva. Dan pošto se saznalo za masakre – čak i pre nego što je Izrael na njih odgovorio – Hamas je dobio podršku studentskih grupa po celom svetu. Njegov prestiž na arapskoj i muslimanskoj ulici dramatično je porastao, a podrška u Gazi i na Zapadnoj obali je dostigla vrhunac svih vremena. Hamas pobeđuje demonstrirajući moć, čak i varvarstvo. Izrael gubi pokazujući slabost, čak i kroz humanost. Ispod crte piše da, ako Izrael popusti pred lošim i pogrešnim zahtevima za prekid vatre, u ishodu će vremenom biti više a ne manje žrtava među civilima.

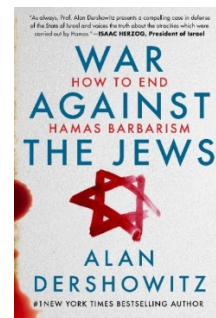
Pouka koju Izrael dobija je jasna: nacionalna država jevrejskog naroda ne sme da prihvati zahteve koji dolaze iz međunarodne zajednice. Ne može da ignoriše zahteve koji dolaze iz Sjedinjenih Država, ali mora da podseti tamošnje lidere i njihov narod da je Izrael ubio neuporedivo manje civila u svom naporu da uništi Hamas, nego što su Amerikanci i Britanci učinili u svojim kombinovanim naporima da unište ISIS i Al-Kaidu, pretnje koje su bile na hiljade milja od njihovih granica, za razliku od neposrednih i bliskih pretnji koje dolaze od Hamasa i Hezbolaha.

Kada jedna grupa objavi rat drugoj grupi, grupa koja je objavila rat zna da će njeni civili patiti. U Hamasovom slučaju to je deo njihove dugoročne strategije: ubiti izraelske civile, znajući da će Izrael odgovoriti i ubiti neke od palestinskih ljudskih štitova, uključujući i decu; pokazati te mrtve bebe pred televizijskim kamerama u očekivanju da će se svetsko javno mnjenje okrenuti protiv Izraela. Ta strategija sa „mrtvim bebama“ uvek uspeva, i rezultira time da Hamas uvek iznova ponavlja isti proces.

Nemojte meni verovati na reč, slušajte Hamasove lidere koji su već objavili da će Hamas beskonačno ponavljati ono što je izraelskim civilima urađeno 7. oktobra. Jedini odgovor na takve pretnje i akcije je snaga i uništenje Hamasa.

Na kraju, ako Izraelu bude dozvoljeno da uništi Hamas, i da ne bude pritisaka spolja, rezultat će vremenom biti manje civilnih žrtava i verovatniji mir u regionu. Snaga donosi mir. Slabost donosi rat. Da parafraziram ono što je jedan od izraelskih lidera rekao pre mnogo godina: ako bi Hamas

položio oružje i prekinuo sa terorizmom, bilo bi mira. Ako Izrael položi oružje, dogodiće se genocid. Odaberite. Ja znam šta Izrael treba da čini.

Alan Deršović/Alan M. Dershowitz je profesor prava na fakultetu „Felix Frankfurter“; studirao je na Pravnom fakultetu Univerziteta Harvard; autor je nedavno objavljene knjige „Rat protiv Jevreja“ i drugih knjiga. Saradnik je Gatestone Instituta, i ima svoj podcast.

Ne zaboravite da otvorite
www.makabijada.com

Lamed

List za radoznale

Redakcija - *Ivan L Ninić*

Adresa: Shlomo Hamelech 6/214226803

Netanya, Israel

Telefon: +972 9 882 6114

e-mail: ninic@bezeqint.net

<https://ninic.ninic667.wixsite.com/lamed>

*Logo Lameda je rad slikarke
Simonide Perice Uth iz Vašingtona*